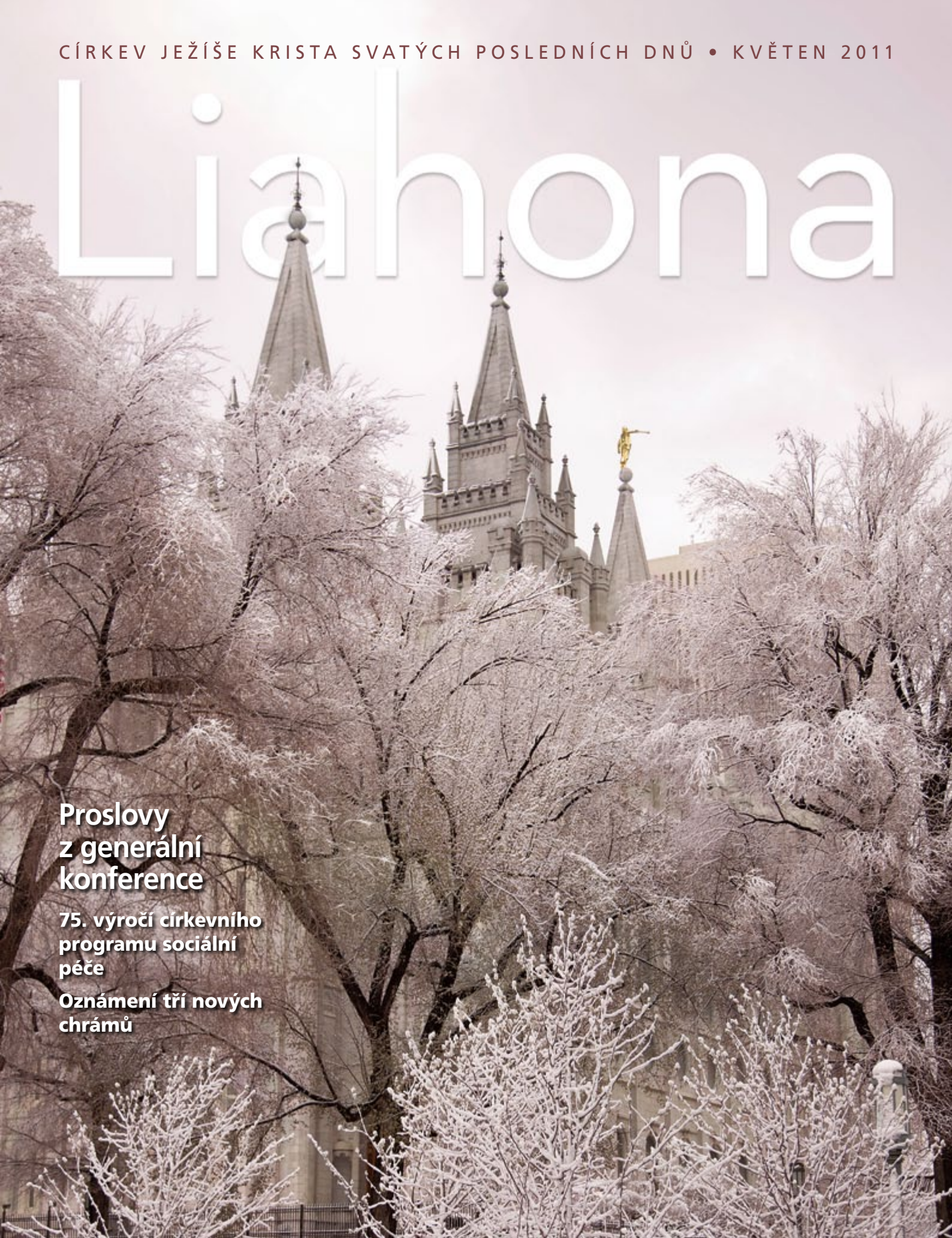

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • KVĚTEN 2011

Liahona

**Proslovy
z generální
konference**

**75. výročí církevního
programu sociální
péče**

**Oznámení tří nových
chrámů**

LASKAVĚ POSKYTLA MUZEUM CÍRKVNÍ HISTORIE

Což mám, to tobě dám, Walter Rane

„A muž nějaký, byv chromý od života matky své, ... [pokládali ho] každý den u dveří chrámových, ...

Ten uzřev Petra a Jana, ani vcházeți měli do chrámu, prosil, aby mu almužnu dali. ...

Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám.

Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod’.

*I [vzal Petr onoho chromého] za ruku jeho pravou, pozdvihl ho,
a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.“ (Skutkové 3:2–3, 6–7.)*

- 2 Stručný přehled 181. výroční generální konference

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Je tu opět konference
President Thomas S. Monson
- 6 Sabat a svátost
Starší L. Tom Perry
- 10 Buďme jako malé dítě
Jean A. Stevensoná
- 13 Následovnici Krista
Starší Walter F. González
- 15 Usmíření překrývá veškeré bolesti
Starší Kent F. Richards
- 18 Ženy Svatých posledních dnů jsou úžasné!
Starší Quentin L. Cook
- 22 Příležitosti konat dobro
President Henry B. Eyring

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 26 Vyjádření podpory úředníkům Církve
President Dieter F. Uchtdorf
- 28 Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2010
Robert W. Cantwell
- 29 Statistická zpráva za rok 2010
Brook P. Hales
- 30 Vedení Svatým Duchem
President Boyd K. Packer
- 34 Čelte budoucnosti s vírou
Starší Russell M. Nelson
- 37 Vytvořme si domov zaměřený na Krista
Starší Richard J. Maynes
- 40 Svědectví
Cecil O. Samuelson ml.
- 42 Touha
Starší Dallin H. Oaks
- 46 Nacházejte radost prostřednictvím láskyplné služby
Starší M. Russell Ballard

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 49 Připravujte svět na Druhý příchod
Starší Neil L. Andersen
- 53 Naděje
Starší Steven E. Snow

- 55 Posvátné klíče Aronova kněžství
Larry M. Gibson

- 58 Vaše možnosti, vaše výsady
President Dieter F. Uchtdorf

- 62 Vzdělávání se v kněžství
President Henry B. Eyring

- 66 Kněžská moc
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 70 Čekání na cestě do Damašku
President Dieter F. Uchtdorf
- 78 Udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval
Starší Paul V. Johnson
- 81 Posvěcující práce sociální péče
Biskup H. David Burton
- 84 Pravá podstata učednictví
Silvia H. Allredová
- 87 Duch zjevení
Starší David A. Bednar
- 90 Svatý chrám – maják světa
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 94 Věčná požehnání plynoucí z manželsví
Starší Richard G. Scott
- 97 „Kteréžkoli miluji, kárám a [ukázňuji]“
Starší D. Todd Christofferson
- 101 Pánova nejvybranější požehnání
Starší Carl B. Pratt
- 103 Jakými muži a ženami máte být?
Starší Lynn G. Robbins
- 106 Povolání být Svatými
Starší Benjamín De Hoyos
- 108 Zázrak Usmíření
Starší C. Scott Grow
- 111 Korouhev národům
Starší Jeffrey R. Holland
- 114 Na rozloučenou
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ MLADÝCH ŽEN

- 115 Věřím, že mám být čestná a poctivá
Ann M. Dibbová
- 118 „Pamatuj na toto: laskavost začíná u mě“
Mary N. Cooková
- 121 Strážkyně ctnosti
Elaine S. Daltonová
- 125 Živoucí svědectví
President Henry B. Eyring
- 72 Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů
- 129 Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech
- 130 Promlouvali k nám – Jak se může konference stát součástí našeho života
- 132 Generální předsednictva pomocných organizací
- 132 Učení pro naši dobu
- 133 Zprávy z Církve

Stručný přehled 181. výroční generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 2. DUBNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: Starší Allan F. Packer. Závěrečná modlitba: Starší Dale G. Renlund. Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Rejoice, the Lord Is King!“ *Hymns*, č. 66; „Glory to God on High“, *Hymns*, č. 67; „We Listen to a Prophet's Voice“, *Hymns*, č. 22, ar. Murphy, nepublikováno; „Já vím, že žije spasitel“, *ZNPPD 1*, str. 64; „I Know That My Savior Loves Me“, Creamer/Bell, ar. Murphy, nepublikováno; „Na vrcholku hory“, *ZNPPD 1*, str. 26; ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA ODPOLEDNE, 2. DUBNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: Starší Kevin W. Pearson. Závěrečná modlitba: Starší Michael T. Ringwood. Hudbu zajistil sloučený sbor z University Brigham Younga – Idaho; dirigenti Eda Ashby a Randall Kempton; varhanice Bonnie Goodliffeová: „Jak pevný to základ“, *ZNPPD 1*, str. 7, ar. Ashby, nepublikováno; „Jak trpělivá láska tam“, *ZNPPD 1*, str. 28; „Press Forward, Saints“, *Hymns*, č. 81; „Let Zion in Her Beauty Rise“, *Hymns*, č. 41, ar. Kempton, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 2. DUBNA 2011, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: Starší Rafael E. Pino. Závěrečná modlitba: Starší Joseph W. Sitati. Hudbu zajistil kněžský sbor z institutů Ogden Utah a Logan Utah; dirigenti Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond a Alan T. Saunders; varhaník Andrew Unsworth: „See the Mighty Priesthood Gathered“, *Hymns*, č. 325; „Guide Me to Thee“, *Hymns*, č. 101, ar. Unsworth, nepublikováno; „Píseň díků“, *ZNPPD 1*, str. 2; „For the Strength of the Hills“, *Hymns*, č. 35, ar. Durham, pub. Jackman.

NEDĚLE DOPOLEDNE, 3. DUBNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: Starší Gary E. Stevenson. Závěrečná modlitba: Starší Tad R. Callister. Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „O Thou Rock of Our Salvation“, *Hymns*, č. 258; „Sabbath Day“, *Hymns*, č. 148; „Lide můj, hled“, *ZNPPD 2*, č. 71, ar. Wilberg, nepublikováno; „Let Us All Press On“, *Hymns*, č. 243; „Have I Done Any Good?“, *Hymns*, č. 223, ar. Zabriskie, pub. Plum; „The Spirit of God“, *Hymns*, č. 2, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDĚLE ODPOLEDNE, 3. DUBNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: Starší José A. Teixeira. Závěrečná modlitba: Starší Kent D. Watson. Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „I Saw a Mighty Angel Fly“, *Hymns*, č. 15, ar. Wilberg, nepublikováno; „I'm Trying to Be like Jesus“, *Children's Songbook*, 78–79, ar. Bradford, pub. Nature Sings; „Děti Boží, zpívejme“, *ZNPPD 1*, str. 10; „Víc svatosti dej mi“, *ZNPPD 2*, č. 19, ar. Staheli, pub. Jackman.

SOBOTA VEČER, 26. BŘEZNA 2011, GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ MLADÝCH ŽEN

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedla: Elaine S. Daltonová. Úvodní modlitba: Emily Lewisová. Závěrečná modlitba: Bethany Wrightová. Hudbu zajistil sbor Mladých žen z kůlů v oblasti Salt Lake City; dirigentka Merrilee Webbová; varhanice

Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „Na vrcholku hory“, *ZNPPD 1*, str. 26; „Guardians of Virtue“, *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, nepublikováno (violoncello: Jessica Huntová); „Já vím, že žije Spasitel“, *ZNPPD 1*, str. 64, ar. Lyon, pub. Jackman (harfa: Hannah Copeová); „Jak pevný to základ“, *ZNPPD 1*, str. 7, ar. Wilberg, nepublikováno.

PROSLOVY Z GENERÁLNÍ KONFERENCE JSOU K DISPOZICI

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích najdete na webových stránkách conference.lds.org. Po zobrazení stránky zvolte jazyk. Do dvou měsíců po konferenci jsou zvukové nahrávky obvykle k dispozici i v distribučních střediscích.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCÍ A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vepředu: Foto Weston Colton.

Vzadu: Foto Les Nilsson.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smithová, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensenová a Derek Israelsen; v Argentině Marcelino Tossen; v Brazílii Laurení Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira a Veruska Oliveira; v Ekvádoru Alex Romney; v Německu Mirko Kube; na Jamajce Alexia Pommellsová; v Mexiku Ericka González Lageová; na Filipínách Wilmore La Torre; v Portugalsku Juliana Oliveira; v Rumunsku Matei Florin; ve Slovinsku Ivan Majc; v Jižní Africe Kevin Cooney; na Ukrajině Marina Lukachová; v Marylandu v USA Sasha Rose; a v Zambii Tawanda Maruza.

KVĚTEN 2011, 19. ROČNÍK, Č. 2

LIAHONA 09685 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Paul B. Pieper

Poradci: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Výkonný ředitel: David L. Frischknecht

Reditel redakce: Vincent A. Vaughn

Výtvarný redaktor: Allan R. Loyborg

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: Jenifer L. Greenwoodová, Adam C. Olson

Zástupce výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent redakce: Susan Barrettová
Redakce: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gauntová, Larry Hiller, Carrie Kastenová, Jennifer Maddyová, Melissa Merrillová, Michael R. Morris, Sally J. Odeirková, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomasová, Paul VanDenBerghe, Melissa Zentenoová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Reditel pro grafickou úpravu: Scott Van Kampen

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová

Vedoucí designéři: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hincleyová, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Grafická úprava a výroba: Collette Nebeker Auneová, Howard G. Brown, Julie Burdettová, Reginald J. Christensen, Gene Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howardová, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová, Ty Pilcher, Gayle Raffertyová
Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Evan Larsen

Mimo Spojené státy a Kanadu kontaktujte místní distribuční středisko nebo vedoucího sboru či odbočky, abyste získali informace o předplatném a cenách.

Rukopisy a dotazy zasílejte na adresu: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mailovou adresu: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ nebo „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, hindsky, maďarsky, indonésy, indonésy, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, ruský, samoánsky, sinhalcky, slovinsky, španělsky, švédsky, tagalšsky, tahitsky, tamilsky, telugušsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytlačeno ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v Liahoně může být kopírován pro příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011, Vol. 19 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #A0017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ŘEDNÍCI V ABECEDNÍM POŘÁDKU

Allredová, Silvia H., 84
Andersen, Neil L., 49
Ballard, M. Russell, 46
Bednar, David A., 87
Burton, H. David, 81
Cook, Quentin L., 18
Cooková, Mary N., 118
Daltonová, Elaine S., 121
De Hoyos, Benjamín, 106
Dibbová, Ann M., 115
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Gibson, Larry M., 55
González, Walter F., 13
Grow, C. Scott, 108
Holland, Jeffrey R., 111
Christofferson, D. Todd, 97
Johnson, Paul V., 78
Maynes, Richard J., 37
Monson, Thomas S., 4, 66, 90, 114
Nelson, Russell M., 34
Oaks, Dallin H., 42
Packer, Boyd K., 30
Perry, L. Tom, 6
Pratt, Carl B., 101
Richards, Kent F., 15
Robbins, Lynn G., 103
Samuelson, Cecil O., ml., 40
Scott, Richard G., 94
Snow, Steven E., 53
Stevensová, Jean A., 10
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70

REJSTŘÍK TÉMAT

Aronovo kněžství, 55
Ctnost, 115, 121
Čestnost, 121
Desátek, 10, 34, 101
Děti, 10, 37, 103
Dobrotivost, 118
Druhý příchod, 49
Duch Svatý, 30, 40, 58, 70, 87, 111
Důvěra, 40, 121
Generální konference, 111, 114
Humanitární pomoc, 4
Chrámy, 4, 90, 115
Ježíš Kristus, 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
Kněžství, 30, 49, 58, 62, 66
Láska, 13, 22, 46, 62, 84, 94
Laskavost, 118
Manželství, 42, 66, 94
Mateřství, 18
Měřítka, 111
Misionářská práce, 4, 46, 49
Modlitba, 125
Naděje, 53
Nový zákon, 6
Obět, 90
Pionýři, 53
Pisma, 30
Pokání, 40, 97, 108
Pokora, 10, 15
Pomocné sdružení, 84
Poslušnost, 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
Povinnost, 55, 62
Požehnání, 34, 78, 101

Práce, 84
Pravá láska, 46, 53, 81
Priority, 42
Program sociální péče, 22, 81, 84
Proroci, 111
Protivenství, 15, 34, 78, 106
Příklad, 10, 121, 125
Příprava, 49
Rady, 18
Rodičovství, 37, 94, 103
Rodina, 10, 18, 37, 90, 94
Rozvod, 66
Sabat, 6
Služba, 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
Smlouvy, 13, 90, 94, 115
Soběstačnost, 22, 81, 84
Svatí, 106
Svátost, 6
Svědeckví, 40, 66, 125
Světlo, 87
Svoboda jednání, 42
Touha, 42
Trpělivost, 15, 78
Uctívání, 6
Učednictví, 13, 84, 111
Ukázání, 97
Usmíření, 15, 40, 53, 106, 108, 114
Vedení, 55, 62
Velikonoce, 114
Víra, 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
Výuka, 37
Zjevení, 30, 87
Ženy, 18

President Thomas S. Monson

Je tu opět konference

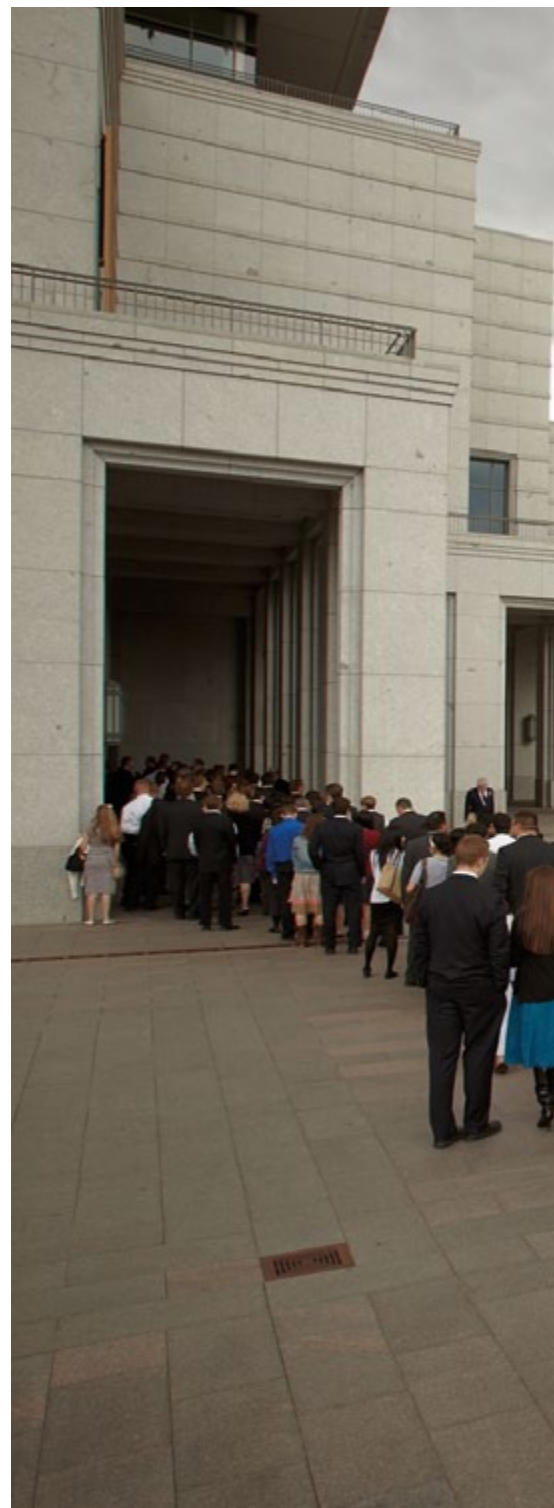
Děkuji vám za vaši víru a oddanost evangeliu, za lásku a péči, kterou projevujete jeden druhému, a za službu, kterou poskytujete.

Když byla tato budova projekto-
vána, mysleli jsme si, že ji nikdy
nenaplníme. A podívejte se
na to teď.

Milovaní bratři a sestry, jsem rád,
že můžeme být opět spolu na začátku
181. výroční generální konference
Církve Ježíše Krista Svatých posled-
ních dnů.

Posledních šest měsíců uběhlo
rychle, jelikož jsem byl zaneprázd-
něn mnoha zodpovědnostmi. Jedním

z velikých požehnání uplynulých
měsíců bylo znovuzasvěcení nádher-
ného chrámu Laie na Havaji, který
téměř dva roky procházel rozsáhlou
renovací. Doprovázeli mě president
Henry B. Eyring s manželkou, starší
Quentin L. Cook s manželkou a starší
William R. Walker s manželkou. Večer
před znovuzasvěcením, které se ko-
nalo v listopadu, jsme sledovali 2 000
mladých lidí z chrámového okrsku,
jak zaplnili Cannonovo společenské

centrum v areálu univerzity BYU-Havaj
a vystoupili se svým kulturním
programem. Jejich vystoupení mělo
název „Shromažďovací místo“ a
kreativní a mistrnou formou líčilo
významné události z tamní církevní
historie a z historie chrámu. Byl to
úžasný večer!

Následující den byl duchovní hostinou, když byl chrám ve třech zasedáních znovuzasvěcen. Duch Páně byl s námi ve veliké hojnosti.

Pokračujeme v budování chrámů. Jsem rád, že dnes dopoledne mohu oznámit tři další chrámy, pro něž se nyní zajišťují pozemky a jež se budou

v nadcházejících měsících a letech stavět na těchto místech: Fort Collins v Coloradu, Meridian v Idahu a Winnipeg v Manitobě v Kanadě. Tyto chrámy budou pro naše členy v těchto oblastech bezpochyby požehnáním.

Každý rok se v chrámech vykonají miliony obřadů. Kéž i nadále věrně

vykonáváme tyto obřady, nejen pro sebe, ale i za své zemřelé blízké, kteří nejsou schopni vykonat je sami pro sebe.

Církev i nadále poskytuje humanitární pomoc při katastrofách. Zcela nedávno jsme své srdce i pomoc obrátili k Japonsku, které postihlo

zničující zemětřesení a vlna tsunami a následné problémy s jadernou elektrárnou. Rozdali jsme více než 70 tun materiálu, včetně potravin, vody, příkrývek, lůžkovin, hygienických potřeb, oblečení a paliva. Naši mladí svobodní dospělí obětovali svůj čas a hledali nezvěstné členy pomocí internetu, sociálních sítí a dalších moderních způsobů komunikace. Členové na skútrech poskytnutých Církví dopravují pomoc do oblastí, do kterých je těžké dostat se autem. Projekty služby, při nichž se kompletují hygienické a úklidové balíčky, jsou organizovány v mnoha kulech a sborech v Tokiu, Nagoyi a Osace. Do této chvíle věnovalo více než 4 tisíce dobrovolníků přes 40 tisíc hodin službě. Naše pomoc v Japonsku i v dalších oblastech, kde je to potřeba, bude pokračovat i nadále.

Bratři a sestry, děkuji vám za vaši víru a oddanost evangeliu, za lásku a péči, kterou projevujete jeden druhému, a za službu, kterou poskytujete ve svých sborech, odbočkách, kulech a okresech. Také vám děkuji za vaši věrnost v placení desátků a obětí a za vaši štedrost, kterou projevujete přispíváním i do ostatních církevních fondů.

Na konci roku 2010 sloužilo ve 340 misiích na celém světě 52 225 misionářů. Misionářská práce je životodárnou silou království. Dovolte mi požádat vás, abyste, pokud můžete, zvážili poskytnutí příspěvku do všeobecného misionářského fondu Církve.

Bratři a sestry, nyní již nedočkavě očekáváme poselství, která nám budou dnes a zítra přednesena. Ti, kteří k nám budou promlouvat, při přípravě svého poselství usilovali o nebeskou pomoc a vedení. Modlím se, aby nás naplnil Duch Páně a povznášel nás a inspiroval, zatímco budeme naslouchat a učit se. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Sabat a svátost

Necht' je vaše rodina naplněna láskou, zatímco chováte sabat v úctě po celý den a pocítujete jeho duchovní požehnání během týdne.

Bratři a sestry po celém světě, dnes dopoledne jsme přišli naslouchat hlasu proroka. Svědčím o tom, že hlas, jemuž jsme právě naslouchali, je hlas dnešního žijícího proroka Božího, jímž je prezident Thomas S. Monson. Jsme nesmírně požehnáni díky jeho učení a příkladu.

Letos máme všichni příležitost studovat v Nedělní škole slova proroků v Novém zákoně. Zatímco ve Starém zákoně se učíme o prorocích a lidech, Nový zákon je zaměřen na život a vliv jediného Muže, který přišel do smrtelnosti s dvojím občanstvím – nebeským a pozemským, našeho Spasitele a Vykupitele, Ježíše Krista.

Dnešní svět je tak přesycen naukami lidí, že je snadné opomíjet onu nanejvýš důležitou zprávu o Spasitelově životě a službě – Nový zákon – a ztratit v ni víru. Tato posvátná kniha je středem historie zaznamenané v písmech, tak jako Spasitel sám má být středem našeho života. Musíme se zavázat, že ji budeme studovat a chovat jako poklad.

Při studiu Nového zákona lze najít nedocenitelné perly moudrosti. Vždy rád čtu zprávy o tom, jak Pavel cestoval a organizoval Spasitelovu církev, zvláště jeho učení určené Timoteovi. Ve čtvrté kapitole Pavlova listu

Timoteovi čteme: „Ty věci předkládej, a uč. ... Buď příkladem [věřících] v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“¹ Neumím si představit žádný lepší způsob jak začít nebo pokračovat v tom, abychom byli příkladem věřících, než dodržováním dne sabatu.

Počínaje Stvořením světa byl jeden den oddělen od všech ostatních. „I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho.“² I Bůh si tohoto dne odpočinul od svého díla, a očekává, že Jeho děti budou dělat totéž. Dětem Izraele dal toto přikázání:

„Pomni na den sobotní, abys jej světil.

Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliko dílo své;

Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. ...

... Protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“³

Způsob dodržování dne sabatu musí vždy zahrnovat uctívání. Poté, co Adam a Eva vstoupili do smrtelnosti, bylo jim přikázáno „uctívati Pána, svého Boha, a ... obětovati prvorozené ze stád svých jako oběť Pánu ... [jako] podobenství oběti Jednorozeného Otcova“⁴. Obětování zvířat připomínalo Adamovu potomstvu, že jednoho dne Beránek Boží,

Ježíš Kristus, obětuje svůj vlastní život za nás.

Během svého života Spasitel mluvil o této oběti.⁵ V předvečer Jeho Ukřižování se Jeho slova začala naplňovat. Shromáždil své učedníky v horní místnosti, stranou od rušivých vlivů světa. Ustanovil svátost večeře Páně.

„A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dal učedníkům, a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé.

A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: Píte z toho všickni.

Nebo to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.“⁶

Od oné chvíle se Spasitelovo Usmíření stalo tou největší a poslední obětí. Když se po svém Vzkříšení ukázal na americkém kontinentu, předal své kněžství svým učedníkům a zavedl svátost řka:

„A to budete vždy hleděti, abyste činili, ... stejně jako jsem já lámal chléb a žehnal ho a dal ho vám.

... A bude to svědectvím Otcí, že na mne vždy pamatujete. A budete-li na mne vždy pamatovati, budete mítí Ducha mého, aby byl s vámi.“⁷

Je pozoruhodné, že i během temných období odpadlictví byl tento vzor sabatního uctívání a svátosti praktikován v mnoha podobách.

Když bylo evangelium znovuzřízeno, tři apoštolové, Petr, Jakub a Jan, kteří přijali od Spasitele svátost jako první, se ukázali Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu. Pod jejich vedením byla znovuzřízena pravomoc kněžství nutná pro podávání svátosti členům Církve.⁸

Ona kněžská pravomoc předaná Spasitelem Jeho prorokům a apoštolům, a od nich k nám, je na zemi i dnes. Mladí nositelé kněžství po celém světě získávají oprávnění používat moc kněžství tím, že svědomitě dodržují příkázání a žijí podle měřítek

evangelia. Když si tito mladí muži uchovávají čisté ruce a čisté srdce, připravují a žehnají svátost způsobem daným Spasitelem – způsobem, který On určil tím, co dělal před více než 2 000 lety.

Přijímání svátosti je středem našeho uctívání během dne sabatu. V Nauce a smlouvách nám všem Pán prikazuje:

„A aby ses mohl plněji uchováti neposkrvněným od světa, půjdeš do domu modlitby a budeš přinášeti

svátosti své v můj svatý den;

Neboť vpravdě toto je den určený ti k tomu, aby sis odpočinul od prací svých a projevil oddanost svou Nejvyššímu; ...

A v tento den nebudeš konati žádnou jinou věc.“⁹

Když se zamýšlíme nad rolí sabatu a svátosti ve svém životě, ukazují se tři věci, které po nás Pán požaduje: zaprvé – uchovávat se neposkrvněnými od světa; zadruhé – jít do domu

modlitby a přinášet své svátosti; a zatřetí – odpočinout si od práce.

Je to něco nádherného být křesťanem a žít jako pravý učeník Krista. On o nás řekl: „Z světa nejsou, jako

i já nejsem z světa.“¹⁰ Abychom se uchovali neposkvěněnými od světa, očekává od nás, že se budeme o sabatu vyhýbat takovému světskému rozptýlování, jako jsou pracovní

záležitosti a návštěvy zábavních zařízení.

Jsem také přesvědčený o tom, že od nás očekává, že se budeme vhodně oblékat. Naši mladí se možná domnívají, že výraz „sváteční oblečení“ je staromódní. Víme však, že když se sváteční oblečení vymění za všední, totéž se stane i s postoji a skutky. Pochopitelně asi není nutné, aby naše děti nosily společenské nedělní oblečení až do západu slunce. Nicméně oblečením, které jim doporučujeme nosit, a činnostmi, které plánujeme, jim pomáháme připravit se na svátost a těšit se z požehnání, jež z ní plynou, během celého dne.

Co to znamená přinášet své svátosti Pánu? Uznáváme, že se všichni dopouštíme chyb. Každý z nás potřebuje vyznávat své hříchy a chyby Nebeskému Otci a druhým, jimž jsme možná ublížili, a zanechat jich. Sabat nám poskytuje drahocennou příležitost přinést je – tyto naše svátosti – Pánu. On řekl: „Ale pamatuj, že v tento den Páně budeš přinášeti oběti své a svátosti své Nejvyššímu, vyznáváje hříchy své bratřím a před Pánem.“¹¹

Starší Melvin J. Ballard navrhl: „Chceme, aby každý Svatý posledních dnů přicházel ke stolu svátosti, protože to je to místo pro sebezpytování a sebezkoumání, kde se můžeme učit upravit svůj směr, dát si život do pořádku a uvést sebe samého do souladu s učením Církve i se svými bratřimi a sestrami.“¹²

Když způsobíme přijímáme svátost, dosvědčujeme, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Spasitele, dodržovat Jeho přikázání a vždy na Něj *pamatovat*, abychom mohli mít Jeho Ducha, aby byl s námi. Tímto způsobem obnovujeme svou smlouvu křtu. Pán ujistil své učedníky slovy: „Tak často, jak toto budete činiti, budete pamatovati na tuto hodinu, že jsem byl s vámi.“¹³

Někdy se domníváme, že odpočinout si od práce znamená pouze to, že balicí stroj na seno necháme nečinně stát na poli nebo že na dveře obchodu pověsíme cedulku „Zavřeno“. Avšak v dnešním světě práce zahrnuje i každodenní činnosti v životě. Mohou to být podnikatelské záležitosti, které můžeme vyřizovat z domova, nebo sportovní soutěže a další činnosti, které nás odvádějí od sabatního uctívání a příležitosti sloužit druhým.

„Nezahrávej si s posvátnými věcmi,“¹⁴ zjevil Pán Svatým posledních dnů, a tím jako by nám připomněl to, co řekl svým učedníkům: „Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu.“¹⁵

Bratři a sestry, v posledních dnech je protivník úspěšný, když zlehčujeme svůj závazek vůči Spasiteli, když nedbáme Jeho učení v Novém zákoně i v dalších písmech a když Ho přestáváme následovat. Rodiče, nyní je ta pravá chvíle k tomu, abychom učili své děti, aby byly příkladem věřících tím, že budou navštěvovat shromáždění svátosti. Když nadchází nedělní ráno, pomozte jim být odpočaté, vhodně oblečené a duchovně připravené přijmout symboly svátosti a obdržet osvícení, povzbuzení a zušlechťující moc Ducha Svatého. Necht' je vaše rodina naplněna láskou, zatímco chováte sabat v úctě po celý den a pociťujete jeho duchovní požehnání během týdne. Vyzvěte své syny a dcery, aby povstali a byli světlem tím, že světí den sabatu, „aby světlo [jejich] mohlo býti korouhví pro národy“¹⁶.

Jak roky plynou, často se vracím v myšlenkách k sabatním dnům svého dětství a mládí. Stále vzpomínám na den, kdy jsem poprvé jako jáhen roznášel svátost, a na malé skleněné kalíšky, které jsem roznášel členům našeho sboru. Před několika lety

byla církevní budova v mém rodišti renovována. V řečnickém pultu byla zapečetěná přihrádka. Když ji otevřeli, našli v ní několik těchto malých skleněných kalíšků, které tam byly ukryty léta. Jeden jsem dostal na památku.

Také si vzpomínám na zelený kufr, který jsme nosili s sebou u námořní pěchoty Spojených států. V tomto kufru byl dřevěný tácek a sada kalíšků na svátost, abychom mohli být požehnání pokojem a nadějí večeře Páně i ve válečném konfliktu a zoufalství.

Když myslím na ony kalíšky na svátost ze svého mládí, jeden v bezpečném údolí domova, kde jsem prožil dětství, a další tisíce kilometrů daleko v Pacifiku, jsem naplněn vděčností za to, že Spasitel světa byl ochoten kvůli mně pít z onoho „hořkého kalicha“¹⁷. A protože On to učinil, mohu říci se žalmistou – „kalich můj ... oplývá“¹⁸ požehnáními Jeho nekonečného a věčného Usmíření.

Tento den před sabatem, na začátku této úžasné konference, pamatujme na požehnání a příležitosti, jež máme, když se účastníme každý týden shromáždění svátosti ve svých sborech

a odbočkách. Připravujme se na sabat, a chovejme se při něm takovým způsobem, který přivolá ona slíbená požehnání na nás i na naši rodinu. Vydávám své zvláštní svědectví, že největší radost získáváme v tomto životě tehdy, když následujeme Spasitele. Kéž dodržujeme Jeho příkázání tím, že světíme Jeho posvátný den – o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 1. Timoteovi 4:11–12.
2. Genesis 2:3.
3. Exodus 20:8–11.
4. Mojžíš 5:5, 7.
5. Viz například Marek 10:32–34; Jan 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matouš 26:26–28.
7. 3. Nefi 18:6–7.
8. Viz Joseph Smith–Životopis 1:68–69, 72; viz také Nauka a smlouvy 27:12–13.
9. Nauka a smlouvy 59:9–10, 13.
10. Jan 17:16.
11. Nauka a smlouvy 59:12.
12. Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 150.
13. Překlad Josepha Smitha, Marek 14:21.
14. Nauka a smlouvy 6:12.
15. Marek 2:27.
16. Nauka a smlouvy 115:5.
17. 3. Nefi 11:11.
18. Žalm 23:5.

Kyjev, Ukrajina

Jean A. Stevensonová

První rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

Budíme jako malé dítě

Jsme-li ochotni učit se srdcem a řídit se příkladem dětí, jejich božské vlastnosti mohou být klíčem, který uvolní náš vlastní duchovní růst.

Náš Otec v nebi, ve své velké moudrosti a lásce, posílá své duchovní syny a dcery na tuto zem jako děti. Přicházejí do rodin jako drahocenné dary s božskou podstatou a osudem. Náš Nebeský Otec ví, že děti hrají klíčovou úlohu v naší snaze stát se takovými, jako je On. Od dětí se toho můžeme tolik naučit!

O této důležité pravdě se před lety přesvědčil jeden člen Sedmdesáti při plnění svého úkolu v Hongkongu. Navštívil velmi chudý sbor, jehož členové čelili mnoha těžkostem a nedokázali si zajistit své potřeby. Když biskup popsal jejich situaci, tato generální autorita pocítila vnuknutí, aby členy vyzval k placení desátku. Biskup, který znal jejich zoufalou situaci, si nedokázal představit, jak by jim mohl takovou radu přednést. Přemýšlel o tom a rozhodl se, že ve sboru osloví několik členů s největší vírou a o placení desátku je požádá. Následující neděli navštívil Primárky. Učil děti o Pánově zákonu desátku a zeptal se jich, zda by byly ochotné platit desátek z peněz, které dostanou. Děti odpověděly, že ano. A platily ho.

Biskup se po nějaké době obrátil na dospělé ve sboru a pověděl jim, že jejich věrné děti platily během

posledního půl roku desátek. Zeptal se jich, zda by byli ochotni následovat příklad těchto dětí a dělat totéž. Oběti, které byly děti ochotné přinést, na ně tak zapůsobily, že udělali, co bylo nutné pro to, aby mohli desátek platit. A průduchy nebeské se otevřely. Příklad těchto dětí se stal posilou pro svědectví a poslušnost členů sboru.

Sám Ježíš Kristus nás učil, že si z dětí máme brát příklad. V Novém zákoně je zaznamenána Jeho odpověď apoštolům, když se přeli o to, kdo je v království nebeském největší. Ježíš jim odpověděl prostou, ale působivou názornou ukázkou. Zavolal si malé dítě, postavil ho mezi ně a řekl:

„Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.

„Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest největší v království nebeském.“ (Matouš 18:3–4.)

Čemu bychom se měli od dětí naučit? Které vlastnosti, jež mají, a které příklady, jež nám ukazují, nám mohou pomoci ve vlastním duchovním rozvoji?

Tyto vzácné Boží děti k nám přicházejí s vírou v srdci. Jsou naplněné vírou a citlivě vnímají Ducha. Jsou příkladem pokory, poslušnosti a lásky.

Jsou často prvními, kteří jsou ochotni milovat a odpustit.

Dovolte mi podělit se o několik zkušeností týkajících se toho, jak nám děti mohou žehnat nevinným, ale mocným příkladem křesťanských vlastností.

Todd, malý, teprve dvouletý chlapec, šel nedávno s matkou do galerie, kde se konala mimořádná výstava krásných obrazů Spasitele. Když procházeli kolem těchto posvátných maleb, matka uslyšela, jak chlapec uctivě šeptá jméno „Ježíš“. Podívala se na něj a uviděla, jak si při pohledu na obrazy zakládá ručičky a sklání hlavu. Mohli bychom se od Todda naučit něčemu o postoji pokory, uctivosti a lásky k Pánovi?

Vloni na podzim jsem sledovala příklad desetiletého chlapce v Arménii. Když jsme čekali, až začne shromáždění svátosti, všiml si, že do kaple přišla nejstarší členka odbočky. Tento chlapec k ní hbitě přistoupil a nabídl jí ruku, aby se o ni mohla při nejisté chůzi opírat. Doprovodil ji do přední řady, kde by lépe slyšela. Mohl by nás tento malý laskavý skutek naučit tomu, že ti, kdo jsou v Pánově království největší, vyhledávají příležitosti k službě druhým?

Katie, holčička z Primárek, nás poučila, když jsme viděli, jak ovlivnila svou rodinu. Chodila na Primárky a učení evangelia jí bylo velmi blízké. Když její víra a svědectví zesílily, nechala rodičům na polštáři vzkaz. Napsala, že pravdy evangelia si „v jejím srdci“ našly „domov“. Podělila se o svou touhu být blízko Nebeskému Otci, dodržovat Jeho přikázání a být se svou rodinou zpečetěna v chrámu. Toto prosté svědectví jejich milované dcery mělo na rodiče mocný vliv. Katie a její rodina nakonec opravdu obdržely posvátné chrámové obřady, jež je jako rodinu spojily na

odhodlaný zůstat klidně ležet i bez sedativ – jen když bude moci z reproduktoru slyšet tatínkův hlas.

Během těchto okamžiků plných úzkosti na něj tatínek s láskou a povzbudivě mluvil. „Liam, i když mě nemůžeš vidět, jsem tady s tebou. Vím, že to dokážeš. Mám tě rád.“ Liam úspěšně zvládl 33 nutných radioterapií a dokázal při nich ležet bez pohnutí, což byl výkon, o němž se lékaři domnívali, že bez sedativ nebude kvůli jeho věku možný. Během oněch měsíců bolesti a těžkostí byl Liamův nakažlivý optimismus mocným vzorem toho, jak se lze s překážkami vypořádat s nadějí, ba i s radostí. Jeho statečnost inspirovala lékaře, sestry a bezpočet dalších lidí.

Od Liama se učíme důležitým věcem – rozhodl se pro víru a důvěru v Pána. Stejně jako Liam nemůžeme našeho Nebeského Otce vidět, ale můžeme poslouchat Jeho hlas, jenž nám dává sílu potřebnou k překonání životních překážek.

Mohl by nám Liamův příklad pomoci lépe pochopit slova krále Benjamína, že máme být jako děti – poddajní, mírní, pokorní, trpěliví a plní lásky? (Viz Mosiáš 3:19.)

Tyto děti nám ukazují několik rysů, jež jsou dětem vlastní a jež potřebujeme rozvíjet nebo v sobě znovu objevit, abychom mohli vstoupit do království nebeského. Jsou to bystří duchové neposkvrnění světem – učenliví a plní víry. Není divu, že Spasitel má malé děti zvláště rád a cení si jich.

Jeho láskyplná služba dětem je ze všech mimořádných událostí při Spasitelově návštěvě Ameriky tou nejpozoruhodnější. Je dojemné, jak projevil zájem o každé dítě.

„[Ježíš] bral jejich malé děti, jedno po druhém, a žehnal jim a modlil se za ně k Otci.

A když to učinil, plakal opět. ...

věčnost. Katieina víra v srdci a její příklad víry pomohly její rodině získat věčná požehnání. Mohly by nám její upřímné svědectví a touha řídit se Pánovým plánem pomoci vidět jasněji, co je opravdu nejdůležitější?

Naše rodina se učí od jednoho blízkého příbuzného, šestiletého

Liamu. Už jeden rok bojuje s agresivní rakovinou mozku. Po dvou náročných operacích lékaři usoudili, že bude nutné i ozařování. Během těchto radioterapií bylo nutné, aby zůstal úplně sám a ležel naprosto bez pohnutí. Liam nechtěl užívat sedativa, protože se mu nelíbilo, jak se při nich cítil. Byl

(“Behold Your Little Ones,” *Tambuli*, Oct. 1994, 40; zvýraznění přidáno).

A nejlépe můžeme hledět na své maličky ve své rodině. Domov je místo, kde se všichni můžeme společně učit a růst. Těto pravdě učí jedna naše krásná píseň Primárek:

*Bůh rodinu nám dal,
to aby se v ní každý z nás lepším stal.
Z lásky nám tak požehnal –
rodina je Boží dar.*

(„Rodina je Boží dar,” *Liahona*, říjen 2008, H12–13.)

Právě zde, v rodinách, v atmosféře lásky, vidíme a osobněji oceňujeme božské vlastnosti Jeho duchovních dětí. Právě zde, v rodinách, může být naše srdce obměkčeno a s pokorou se toužíme změnit, být více jako malé děti. Takto se můžeme stát více takovými, jako je Kristus.

Připravila vás nějaká životní zkušenost o srdce naplněné vírou a o onu dětskou víru, kterou jste kdysi měli? Pokud ano, rozhlédněte se po dětech ve svém životě. A pak se podívejte znovu. Mohou to být děti ve vaší rodině, děti sousedů nebo z Primárek ve vašem sboru. Jsme-li ochotni učit se srdcem a řídit se příkladem dětí, jejich božské vlastnosti mohou být klíčem, který uvolní náš vlastní duchovní růst.

Vždy budu vděčná za požehnání, jež dostávám skrze své děti. Příklady každého z nich mě učí tomu, co potřebuji. Pomáhají mi měnit se k lepšímu.

S pokorou, avšak s jistotou dosvědčuji, že Ježíš je Kristus. On je ten dokonalý Syn – poddajný, mírný, pokorný, trpělivý a tak plný lásky. Kéž nás srdce vede k tomu, abychom se řídili Jeho příkladem a byli jako malé děti, a tak se navrátili do svého nebeského domova, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

A promluvil k zástupu a pravil jim: Pohledte na maličky své.“ (3. Nefi 17:21–23.)

Starší M. Russell Ballard nás učil o důležitosti Spasitelova nabádání: „Pohledte na maličky své“, když pronesl tato slova: „Všimněte si, že Ježíš neřekl, abychom se na ně jen

„letmo podívali“, „příležitostně je pozorovali“ nebo „se občas podívali jejich směrem“. Řekl, abychom na ně *pohleděli*. Pro mě to znamená, že je máme vnímat očima a srdcem; máme v nich vidět a oceňovat to, co opravdu jsou – duchovní děti našeho Nebeského Otce s božskými vlastnostmi.“

Starší Walter F. González
Předsednictvo Sedmdesáti

Následovníci Krista

Následovníci Krista žijí podle příkladu Spasitele, aby kráčeli ve světle.

Vloni v říjnu jsem se svou manželkou doprovázel staršího Neila L. Andersena a jeho manželku při příležitosti prvního výkopu pro chrám v Córdobě v Argentíně. Jak už to bývá zvykem, po obřadu následovala tisková konference. Jedna novinářka, která není členkou naší Církve, podotkla, že si všimla toho, jak pěkně jednáji muži se svými manželkami. Pak se nečekaně zeptala: „Je to skutečnost nebo fikce?“ Jsem si jist, že u našich členů viděla a pocítila něco odlišného. Možná vycítila touhu našich členů následovat Krista. Tutéž touhu mají členové po celém světě. Touhu následovat Ho mají zároveň i miliony těch, kteří nejsou členy Církve.

Nedávno na mou ženu a na mě udělali velký dojem lidé, které jsme viděli v Ghaně a Nigérii. Většina z nich nebyli členové naší Církve. Byli jsme šťastní, když jsme viděli jejich touhu následovat Krista, jež se odrážela v mnoha rozhovorech u nich doma a v nápisech na autech, zdech i billboardech. Nikdy jsme neviděli tolik křesťanských církví vedle sebe.

Jako Svatí posledních dnů máme povinnost zvát miliony takovýchto lidí, aby přišli a poznali, co může naše Církev přidat k tomu dobrému, co už mají. Každý člověk, ať je z jakéhokoliv světadílu, podnebí nebo kultury,

může sám pro sebe poznat, že Prorok Joseph Smith viděl ve vidění Otce a Syna. Může poznat, že nebesí poslové znovuzřídili kněžství a že Kniha Mormonova je dalším svědectvím o Ježíši Kristu. Slovy Pána pronesenými k Enochovi: „Spravedlivost [byla sešlána] s nebe; a [pravda byla vyslána] ze země, aby vydávala svědectví o Jednorozeném [Otc].“¹

Spasitel slíbil: „Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života.“² Následovníci Krista žijí podle příkladu Spasitele, aby kráčeli ve světle. To, do jaké míry Ho následujeme, nám pomohou určit dvě charakteristické vlastnosti. Zaprvé – následovníci Krista jsou milující lidé. Zadruhé – následovníci Krista uzavírají smlouvy a dodržují je.

První charakteristická vlastnost, být milující, pravděpodobně byla tím, čeho si všimla u členů naší Církve novinářka v Córdobě. Krista následujeme, neboť Ho milujeme. Jestliže následujeme Vykupitele z lásky, následujeme tím i příklad, který dal On sám. Pro svou lásku byl Spasitel poslušen Otcovy vůli v každé situaci. Náš Spasitel byl poslušný i tehdy, když to pro Něj znamenalo obrovskou fyzickou a duševní bolest, i tehdy, když byl bičován a zesměšňován, a dokonce i tehdy, když Ho nepřátelé mučili a

přátelé opustili. Spasitelova smírná oběť, tak jedinečná v Jeho poslání, je největším vyjádřením lásky, jaké kdy existovalo. „Kázeň pokoje našeho na něj vložena, a zsinaloší jeho lékařství nám způsobeno.“³

Tak jako Kristus následoval Otce v každé situaci, právě tak máme my následovat Jeho Syna. Učiníme-li tak, pak nezáleží na tom, jakému pronásledování, utrpení, zármutku nebo „ostnu v těle“⁴ čelíme. Nejsme sami. Kristus nám pomůže. Jeho láskyplná milosrdenství nás posílí v jakékoli situaci.⁵

Následovat Krista někdy znamená vzdát se toho, co je nám drahé, jak to učinila Rut Moábská. Jako nově obrácená zanechala za sebou z lásky k Bohu a k Noémi vše, aby mohla žít podle svého náboženství.⁶

To může také znamenat odolávat protivenství a pokušení. Jozef byl v mládí prodán do otroctví. Odvedli ho úplně od všeho, co miloval. Později byl pokoušen, aby se zachoval necudně. Odolal pokušení a řekl: „Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?“⁷ Jeho láska k Bohu byla silnější než jakékoli protivenství či pokušení.

Dnes máme po celém světě novodobé Rut i Josefy. Když bratr Jimmy Olvera z města Guayaquil v Ekvádoru obdržel povolání na misii, jeho rodina procházela těžkostmi. V den, kdy odjížděl, mu řekli, že pokud vyjde ze dveří, o svou rodinu přijde. Se zlomeným srdcem ze dveří vyšel. Když byl ještě na misii, matka ho požádala, aby tam zůstal déle, protože měli tolik požehnání. Dnes bratr Olvera slouží jako patriarcha kůlu.

Milujeme-li Krista doopravdy, dá nám to sílu k tomu, abychom Ho následovali. Samotný Pán nám toto ukázal, když se Petra třikrát otázel: „Miluješ-li mne?“ Když Petr Pána nahlas ujistil o své lásce, Pán Petrovi

pověděl o nadcházejících obtížích. Pak přišla výzva: „Pod’ za mnou.“ Spasitelova otázka Petrovi může být položena i nám: „Miluješ-li mne?“ – následovaná výzvou k činu: „Pod’ za mnou.“⁸

Láska je v našem srdci mocným vlivem v našem úsilí být poslušní. Láska ke Spasiteli nás inspiruje k dodržování Jeho přikázání. Láska k matce, otci nebo k manželskému partnerovi nás také může inspirovat k poslušnosti zásad evangelia. To, jak jednáme s druhými, ukazuje, do jaké míry

následujeme našeho Spasitele tím, že máme lásku jedni k druhým.⁹ Lásku Mu projevujeme tím, že se zastavíme, abychom pomohli druhým, že jsme „dokonale poctiví a přímí ve všech věcech“¹⁰, i tím, že uzavíráme smlouvy a dodržujeme je.

Druhou charakteristickou vlastností následovníků Krista je uzavírání a dodržování smluv, jako to činil On. Moroni vysvětlil, že „prolití krve Kristovy, ... je ve smlouvě Otce na odpuštění hříchů vašich, takže se stáváte svatými, bez poskvrny“.¹¹

Prorok Joseph Smith učil, že jsme uzavřeli smlouvy v nebi ještě předtím, než byla země zorganizována.¹² Dávni proroci a patriarchové uzavírali smlouvy.

Spasitel sám byl příkladem. Dal se pokřtít, aby naplnil veškerou spravedlnost – tím, kdo měl patřičnou pravomoc. Svým křtem Spasitel dosvědčil Otcí, že bude poslušný v dodržování všech Otcových přikázání.¹³ I my následujeme Krista a uzavíráme smlouvy prostřednictvím kněžských obřadů tak, jako v dávných dobách.

Uzavírání smluv je to, co si mohou miliony těch, kteří nejsou členy naší Církve, přidat k tomu dobrému, co již mají. Uzavírání smluv je projevem lásky. Je to způsob, jak Mu říci: „Ano, půjdu za tebou, protože k Tobě chovám lásku“

Smlouvy zahrnují zaslíbení, „a to života věčného“.¹⁴ Máme-li své smlouvy na paměti, všechny věci budou společně působit pro naše dobro.¹⁵ Musíme je uzavírat a dodržovat, aby se zcela naplnila zaslíbení v nich obsažená. Naše smlouvy nám pomůže dodržet láska ke Spasiteli a to, že na ně budeme pamatovat. Přijímání svátosti je jeden ze způsobů, jak na ně pamatovat.¹⁶ Dalším způsobem je časté navštěvování chrámu. Vzpomínám si na mladý manželský pár v Jižní Americe. Nemohli spolu vyjít a chtěli se odloučit. Vedoucí kněžství jim dal radu, aby navštěvovali chrám a věnovali zvláštní pozornost slovům a slibům ve smlouvách, které se tam uzavírají. Udělali to, a jejich manželství bylo zachráněno. Moc našich smluv je větší než kterákoli těžkost, jíž čelíme nebo možná čelit budeme.

Ty členy, kteří nejsou v evangeliu aktivní, prosím, vraťte se. Přihlaste se o požehnání plynoucí z pamatování na

smlouvy a z obnovování smluv prostřednictvím svátosti a navštěvování chrámu. Učiníte-li tak, projevíte tím lásku a ochotu být pravým následovníkem Krista. Umožní vám to získat všechna slíbená požehnání.

Vás, kteří nejste členy naší Církve, vyzývám, abyste používali víru, činili pokání a připravili se přijmout smlouvu křtu v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Učiníte-li tak, projevíte tím lásku našemu Nebeskému Otci a ochotu následovat Krista.

Svědčím o tom, že jsme šťastnější, když se řídíme učením evangelia Ježíše Krista. Budeme-li se Ho snažit následovat, požehnání nebes budou přicházet. Víím, že Jeho zaslíbení se naplní, když uzavřeme smlouvy a budeme je dodržovat a staneme se pravými následovníky Krista. Svědčím o Jeho velké lásce, kterou chová ke každému z nás, a činím tak ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžiš 7:62.
2. Viz Jan 8:12.
3. Izaiáš 53:5.
4. 2. Korintským 12:7.
5. Viz 1. Nefi 1:20.
6. Viz Rut 1:16.
7. Viz Genesis 39:7–9.
8. Viz Jan 21:15–19.
9. Viz Jan 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 42; viz také Spencer W. Kimball, “Be Ye Therefore Perfect” (devotional address, Salt Lake Institute of Religion, Jan. 10, 1975): „Dali jsme slib, posvátný slib, v nebi předtím, než jsme přišli do tohoto života. ... Uzavřeli jsme smlouvy. Uzavřeli jsme je předtím, než jsme přijali své místo zde na zemi.“
13. Viz 2. Nefi 31:5–7.
14. Abraham 2:11. Viz také John A. Widtsoe, “Temple Worship” (lecture, Assembly Hall, Salt Lake City, Oct. 12, 1920), 10: „Smlouva vdechuje pravdě život – a činí možnými požehnání, jež odměňují ty, kteří patřičně používají znalost.“
15. Viz Nauka a smlouvy 90:24.
16. Viz, například, 3. Nefi 18:7–11.

Starší Kent F. Richards
Sedmdesátník

Usmíření překrývá veškeré bolesti

Nášim velkým osobním náročným úkolem ve smrtelnosti je stát se „svatým skrze usmíření Krista“.

Jako chirurg jsem zjistil, že významná část mého profesního času je věnována bolesti. Z nutnosti jsem ji chirurgicky způsoboval téměř denně – a mnoho svého úsilí jsem trávil snahou bolest kontrolovat a zmírňovat.

Přemítal jsem o účelu bolesti. Nikdo z nás není před bolestí imunní. Viděl jsem lidi vypořádávat se s ní velmi odlišně. Někteří se v hněvu odvraceli od Boha a jiní dovolili svému utrpení, aby je přivedlo k Bohu blíže.

Podobně jako vy jsem i já zakusil bolest. Bolest je měřítkem ozdravného procesu. Často nás učí trpělivosti. Možná proto nemocným říkáme *pacienti*, což vzniklo z latinského výrazu pro trpělivost.

Starší Orson F. Whitney napsal: „Žádná bolest, již vytrpíme, žádná zkouška, kterou projdeme, není zbytečná. Slouží našemu vzdělávání, rozvoji takových kvalit jako je trpělivost, víra, statečnost a pokora. ... Právě zármutkem a utrpením, dřinou a soužením získáváme vzdělání, které jsme si sem přišli osvojit.“¹

Podobně starší Robert D. Hales řekl: „Bolest vás přivádí k pokoře, jež vám dovoluje uvažovat. Je to zkušenost, jsem vděčný, že jsem jí prošel. ...

Poznal jsem, že tělesná bolest a uzdravování těla po větším chirurgickém zákroku je pozoruhodně podobná duchovní bolesti a uzdravování duše v procesu pokání.“²

Většina našeho utrpení není nutně naší chybou. Neočekávané události, rozporuplné nebo zklamání působící okolnosti, rušivé nemoci, a dokonce smrt nás obklopují a pronikají naší smrtelnou zkušeností. Nadto můžeme trpět strastmi způsobenými jednáním druhých.³ Lehi poznamenal, že Jákob „vytrpěl strasti a mnoho smutku pro hrubost bratří svých“.⁴ Protivenství patří do plánu štěstí, který Nebeský Otec připravil. Všichni mu čelíme natolik, že nás to přivádí k uvědomění si lásky našeho Otce a naší potřeby Spasitelovy pomoci.

Spasitel není tichým pozorovatelem. On sám zná osobně a neomezeně ty bolesti, kterým čelíme.

„On vytrpí bolesti všech lidí, ano, bolesti každého živého stvoření, jak mužů, tak žen a dětí.“⁵

„Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.“⁶

Někdy, v hloubce bolesti jsme

v pokušení tázat se: „Což není žádného lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam?“⁷ Já dosvědčuji, že odpověď je ano, je zde lékař. Usmíření Ježíše Krista pokrývá veškeré tyto podmínky a účely života.

Existuje další druh bolesti, za který *jsme* zodpovědní. Duchovní bolest hluboko v naší duši se může zdát neuhastitelná, jako bychom byli trýzněni nějakou „nevýslovnou hrůzou“, jak to popsal Alma.⁸ Pochází z našich hříšných činů a nedostatku pokání. I pro tuto bolest je zde lék, který je univerzální a absolutní. Je od Otce, prostřednictvím Syna, a je pro každého z nás, kdo je ochoten udělat vše, co je k pokání nezbytné. Kristus řekl: „Nevrátíte se nyní ke mně, ... a neobráťte se, abych vás mohl uzdravit?“⁹

Kristus sám učil:

„A Otec můj mne poslal, abych mohl být pozvednut na kříži; a *poté*, co jsem byl pozvednut na kříži, abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě. ...

Tudíž podle *moci* Otcovy přitáhnou všechny lidi k sobě.“¹⁰

Možná, že Jeho nejvýznamnějším dílem je pokračující práce s každým z nás, individuálně, aby nás pozvedl, žehnal nám, posílil nás, podpořil, vedl a odpustil nám.

Jak viděl Nefi ve vidění, mnohé z Kristovy pozemské služby bylo zasvěceno žehnání a uzdravování nemocných se všemi druhy neduhů – tělesných, citových i duchovních. „A spatřil jsem zástupy lidí, kteří byli nemocní a kteří byli sužováni všelikými nemocemi. ... A oni byli uzdraveni mocí Beránka Božího.“¹¹

Alma také prorokoval, že „on půjde, trpě bolesti a strasti a pokušení všeho druhu; a ... na sebe vezme bolesti a nemoci lidu svého; ...

aby nitro *jeho* mohlo být naplněno milosrdenstvím ..., aby *poznal* podle

těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho“.¹²

Jednou pozdě v noci, když jsem ležel na nemocničním lůžku, tentokrát jako pacient a ne jako lékař, jsem si četl tyto verše znovu a znovu. Říkal jsem si: „Jak je to vykonáno? Pro koho? Co je třeba, aby se nás to týkalo? Podobá se to odpuštění hříchu? Musíme si Jeho lásku a pomoc zasloužit?“ Jak jsem tak přemítal, pochopil jsem, že během svého smrtelného života si Kristus *zvolil*, že zakusí bolesti a utrpení proto, aby nám porozuměl. Možná, že my také musíme zakusit hlubiny smrtelnosti, abychom porozuměli Jemu i našemu věčnému účelu.¹³

President Henry B. Eyring učil: „Až budeme muset ve strastech čekat na Spasitelem slíbenou úlevu, bude nám dodávat útěchu skutečnost, že On z vlastní zkušenosti ví, jak nás uzdravit a jak nám pomoci. ... A víra v tuto moc nám dodá trpělivost, zatímco se modlíme, pracujeme a čekáme na pomoc. On mohl poznat, jak nám může pomoci, prostě jen skrze zjevení, ale On se *rozhodl, že to pozná na základě své vlastní zkušenosti*.“¹⁴

Onu noc jsem pocítil objímající náruč Jeho lásky.¹⁵ Slzy vděčnosti smáčely můj polštář. Později, když jsem si četl v Matoušovi o Kristově pozemské službě, učinil jsem další objev: „A když byl večer, přivedli k němu mnohé ... a *všecky*, kteříž se zle měli, uzdravil.“¹⁶ On uzdravil *všechny*, kteří k Němu přišli. Žádného neodmítl.

Jak učil starší Dallin H. Oaks: „Uzdravující požehnání přicházejí mnoha způsoby, a každé je uzpůsobeno našim individuálním potřebám podle znalosti Toho, který nás miluje nejvíce. Někdy toto ‚uzdravení‘ vyléčí naši nemoc nebo sejme naše břímě. Ale někdy jsme ‚uzdraveni‘ tím, že nám je dána síla nebo porozumění nebo trpělivost, abychom unesli břemena, jež jsou na nás vložena.“¹⁷ Všichni, kteří přijdou, mohou být objati v Ježíšově náruči.¹⁸ Každá duše může být uzdravena Jeho mocí. Každá bolest může být zmírněna. V Něm můžeme najít „odpočinutí dušem svým“.¹⁹ Naše pozemské okolnosti se možná nezmění okamžitě, ale naše bolesti, starosti, utrpení a strach mohou být pohlceny v Jeho pokoji a uzdravujícím balzámu.

Guayaquil, Ekvádor

Pozoroval jsem, že děti často přirozeněji přijímají bolest a utrpení. Tiše je přecházejí s pokorou a mírností. Pocítil jsem nádherného, nezkaženého ducha obklopujícího tyto maličké.

Třináctiletá Sherrie podstoupila čtrnáctihodinovou operaci tumoru na míše. Když znovu nabyla vědomí na jednotce intenzivní péče, řekla: „Tati, teta Cheryl je tu, a ... dědeček Norman ... a babička Brownová ... jsou tu. A tati, kdo to stojí vedle tebe? ... On vypadá jako ty, je jenom vyšší. ... On říká, že je tvůj bratr Jimmy.“ Její strýček Jimmy zemřel ve třinácti letech na cystickou fibrózu.

Téměř hodinu Sherrie ... popisovala své návštěvníky, všechny zemřelé členy rodiny. Potom vyčerpaná usnula.“

Později řekla svému otci: „Tati, všechny děti tady na jednotce intenzivní péče mají anděly, kteří jim pomáhají.“²⁰

Nám všem Spasitel řekl toto:

„Vizte, vy jste malé děti a vy nemůžete snést všechny věci nyní; vy musíte růst v milosti a v poznání pravdy.

Nebojte se, malé děti, neboť jste moje. ...

Pročež, já jsem ve vašem středu a jsem dobrý pastýř.“²¹

Naším velkým osobním náročným úkolem ve smrtelnosti je stát se „svatým skrze usmíření Krista“.²² Bolesti, které vy i já zakoušíme, možná skýtají způsob, jak tento proces nejlépe změřit. Když jsme v koncích, můžeme se ve svém srdci stát jako děti, pokořit se a „modlit se a pracovat a čekat“²³ trpělivě na uzdravení svého těla a své duše. Jako Job, po vytríbení svými zkouškami, se ukážeme „jako zlato“.²⁴

Vydávám svědectví, že On je náš Vykupitel, náš Přítel, náš Přímlovce, Velký lékař, Velký uzdravovatel. V Něm můžeme najít pokoj a úlevu

od svých bolestí a svých hříchů, pokud jen k Němu budeme přicházet s pokorným srdcem. Jeho „milost ... je postačující“.²⁵ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Robert D. Hales, „Healing Soul and Body,” *Ensign*, Nov. 1998, 14.
3. Viz Alma 31:31, 33.
4. 2. Nefi 2:1.
5. 2. Nefi 9:21.
6. Židům 4:16. Pavel nás učil pohlížet na Spasitele jako na příklad toho, jak snášet odpor hříšníků vůči nám, abychom při tom neochabovali a neklesali na duchu (viz Židům 12:3).
7. Jeremiáš 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3. Nefi 9:13.
10. 3. Nefi 27:14–15; zvýraznění přidáno.
11. 1. Nefi 11:31.

12. Alma 7:11–12; zvýraznění přidáno.

13. Viz John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882), 97. President Taylor píše o „smlouvě“ uzavřené mezi Otcem a Synem na předsmrtelných radách pro uskutečnění usmířujícího vykoupění lidstva. Kristovo dobrovolné utrpení v průběhu života bylo doplňkem k utrpení v zahradě a na kříži (viz Mosiáš 3:5–8).

14. Henry B. Eyring, „Protivenství“, *Liahona*, květen 2009, 23–27; zvýraznění přidáno.

15. Viz Nauka a smlouvy 6:20.

16. Matouš 8:16; zvýraznění přidáno.

17. Dallin H. Oaks, „Uzdravuje ty, kteří obtíženi jsou“, *Liahona*, listopad 2006, 7–8.

18. Viz Mormon 5:11.

19. Matouš 11:29.

20. Michael R. Morris, „Sherrie's Shield of Faith,” *Ensign*, June 1995, 46.

21. Nauka a smlouvy 50:40–41; 44.

22. Mosiáš 3:19.

23. Henry B. Eyring, *Liahona*, květen 2009, 24.

24. Job 23:10.

25. 2. Korintským 12:9; viz také Eter 12:26–27; Nauka a smlouvy 18:31.

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Ženy Svatých posledních dnů jsou úžasné!

Mnohé z toho, čeho v této Církvi dosahujeme, přichází díky nesobecké službě žen.

Spisovatel a historik Wallace Stegner psal o stěhování mormonů a o jejich shromáždění v údolí Solného jezera. Naši víru nepřijal a v mnoha ohledech byl kritický; přesto však na něj udělaly dojem oddanost a hrdinství prvních členů naší Církve, obzvláště žen. Prohlásil: „Jejich ženy byly úžasné.“¹ Já dnes tento názor potvrzuji. Naše ženy Svatých posledních dnů jsou úžasné!

Bůh do žen vložil božské vlastnosti v podobě síly, ctnosti, lásky a ochoty obětovat se pro výchovu budoucích generací Jeho duchovních dětí.

Jedna nedávná studie provedená ve Spojených státech tvrdí, že ženy všech vyznání „věří v Boha vroucněji“ a navštěvují bohoslužby častěji než muži. „Téměř ve všech ohledech jsou pobožnější.“²

Tento závěr mě nijak nepřekvapil, zvláště když pomyslím na ústřední úlohu rodin a žen v naší Církvi. Naše nauka je jasná: Ženy jsou dcery našeho Nebeského Otce, který je miluje. Manželka je rovna svému manželovi.

Manželství vyžaduje naprosté partnerství, kde manželka a manžel pracují bok po boku na uspokojení potřeb rodiny.³

Víme, že ženy čelí mnoha výzvám, dokonce i ty, které se snaží žít podle evangelia.

Odkaz pionýrských sester

Hlavním rysem v životě našich pionýrských předků byla víra sester. Ženy mají z božské podstaty větší talent a pocit odpovědnosti za domov a děti a výchovu doma i při jiných příležitostech. V tomto světle je víra sester, které byly ochotny opustit domov a vydat se přes pláně do neznáma, inspirující. Pokud bychom měli určit jejich nejvýznačnější vlastnost, byla by to jejich neotřesitelná víra ve znovuzrozené evangelium Pána Ježíše Krista.

Hrdinské záznamy o tom, co tyto pionýrské ženy obětovaly a čeho dosáhly, když přecházely pláně, jsou pro Církev neocenitelným odkazem. Dojímá mě příběh Elizabeth Jacksonové, jejíž manžel Aaron zemřel po

posledním překročení řeky Platte v Martinově výpravě ručních vozíků. Napsala:

„Nebudu se snažit popsat své pocity, když jsem se stala vdovou se třemi dětmi za tak trýznivých okolností. ... Věřím, že ... mé utrpení kvůli evangeliu bude posvěceno pro mé dobro. ...

[Obrátila] jsem se na Pána, ... Toho, který slíbil, že bude vdově manželem a sirotkům otcem. Obrátila jsem se na Něho a On mi přišel na pomoc.“⁴

Elizabeth řekla, že tento záznam psala jménem těch, kteří prošli podobnými zkušenostmi, s nadějí, že budoucí generace budou ochotny snášet a obětovat všechno pro království Boží.⁵

Ženy v dnešní Církvi jsou silné a statečné

Jsem toho názoru, že ženy v dnešní Církvi tuto výzvu naplňují a jsou v každém směru právě tak silné a věrné. Vedoucí kněžství této Církve na všech úrovních s vděčností oceňují službu, oběti, oddanost a přínos našich sester.

Mnohé z toho, čeho v této Církvi dosahujeme, přichází díky nesobecké službě žen. Ať v Církvi nebo v rodině, je úžasné pozorovat, jak kněžství pracuje ruku v ruce s Pomocným sdružením v dokonalém souladu. Takový vztah je jako dobře sehraný orchestr a výsledná symfonie inspiruje každého z nás.

Když jsem byl nedávno pověřen účastí na konferenci kůlu Mission Viejo v Kalifornii, dojala mě zpráva o jejich silvestrovském tanečním večeru pro mladé ze čtyř kůlů. Po skončení večera byla nalezena kabelka, a nebylo jasné, komu patří. Podělím se s vámi o část toho, co vyprávěla sestra Monica Sedgwicková, presidentka Mladých žen kůlu Laguna Niguel: „Nechtěli jsme nijak slídit; byla to něčí

osobní věc! Tak jsme ji opatrně otevřeli a vyndali jsme to první, co bylo na vrchu – doufajíce, že to ukáže na majitelku. A ukázalo, ... i když ne tak úplně – byla to brožurka *Pro posílení mládeže*. Páni! To už nám o majitelce cosi prozradilo. Pak jsme sáhli pro další věc – malý zápisník. Ten nám už určitě poskytne odpověď – ale ne takovou, jakou jsme očekávali. Na první straně byl seznam oblíbených veršů z písem. Dále tam bylo pět stran pečlivě popsaných veršů a osobními poznámkami.“

Sestry okamžitě chtěly tuto věrnou mladou ženu poznat. Tak znovu sáhly do kabelky, aby zjistily majitelku. Vyndaly mentolové bonbony, mýdlo, krém a hřeben. Líbí se mi, jak to okomentovaly: „Z úst jí vycházejí jen dobré věci; má čisté a jemné ruce; a pečuje o sebe.“

Dychtivě očekávaly další poklad. Vyndaly peněženku pečlivě vlastnoručně vyrobenou z kartonu od džusu, v níž byly v zabaleném pytlíčku nějaké peníze. Sestry zvolaly: „Á, je kreativní a na vše připravená!“ Připadaly si jako malé děti o štědrém večeru. To, co vytáhly pak, je překvapilo ještě více – recept na německý čokoládový dort s poznámkou, že ho má udělat

na kamarádky narozeniny. Téměř vykřikly: „Umí VYTVÁŘET DOMOV! A myslí na druhé a slouží jim.“ Pak, ano, konečně něco, co ukázalo, o koho jde. Vedoucí řekly, že pociťovaly veliké požehnání z toho, že „mohly být svědky tichého příkladu mladé dívky žijící podle evangelia“.⁶

Tento příběh ilustruje oddanost našich Mladých žen církevním měřítkům.⁷ Je to také příklad starostlivých, vnímavých a oddaných vedoucích Mladých žen po celém světě. Jsou úžasné!

Sestry hrají klíčovou roli v Církvi, v rodinném životě i jako jednotlivci, a tato role je v plánu Nebeského Otce zásadní. Mnohé z těchto zodpovědností jim neposkytují finanční náhradu, ale poskytují jim pocity zadostiučinění a z pohledu věčnosti jsou důležité. Nedávno jedna milá a velmi schopná žena z redakce jedné novin požádala o popis toho, jakou roli hrají v Církvi ženy. Bylo jí řečeno, že všichni vedoucí v našich kongregacích jsou *neplacení*. V tom přerušila rozhovor a řekla, že její zájem nyní značně klesl. Řekla: „Nemyslím si, že ženy potřebují další *neplacená* místa.“

Vysvětlili jsme jí, že nejdůležitější organizací na zemi je rodina, v níž

jsou „otcové a matky ... rovnocenní partneři“⁸. Ani jeden z nich za to není placen, ale jejich požehnání jsou nepopsatelná. Samozřejmě jsme jí řekli o organizacích Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek, které jsou vedeny ženami-presidentkami. Vysvětlili jsme, že již od našich začátků se muži i ženy modlí, zajišťují hudbu, pronášejí kázání a zpívají ve sboru, dokonce i na shromáždění svátosti, našem nejposvátnějším shromáždění.

Nedávno vydaná a věhlasná kniha, *American Grace [Americká milost]*, pojednává o ženách mnoha vyznání. Píše se v ní, že ženy Svatých posledních dnů jsou jedinečné, protože jsou nadmíru spokojeny se svou úlohou ve vedení Církve.⁹ Kromě toho, ze všech zkoumaných náboženství vykazují Svatí posledních dnů jako celek, muži i ženy, největší oddanost své víře.¹⁰

Naše ženy jsou úžasné nikoli proto, že se jim daří vyhýbat se těžkostem života – právě naopak. Jsou úžasné díky tomu, jak životním zkouškám čelí. Navzdory překážkám a zkouškám, které život přináší – ať jde o manželství nebo naopak jeho absenci, o rozhodování jejich dětí, chatrné zdraví, o nedostatek příležitostí a mnoho dalších problémů, ženy zůstávají

obdivuhodně silné a neochvějné a věrné víře. Naše sestry v celé Církvi neustále „pomáhají slabým, [pozdvíhují] ruce, které jsou skleslé, a [posilují] kolena zemdlená“¹¹.

Jedna presidentka Pomocného sdružení, která na tuto neobyčejnou službu poukázala, řekla: „I když sestry slouží, stále si říkají: ‚Kdybych toho tak jen mohla udělat více!‘“ Ačkoli nejsou dokonalé a všechny čelí různým osobním těžkostem, jejich víra v milujícího Otce v nebi a jejich ujištění o Spasitelově smírné oběti prostupuje jejich život.

Úloha sester v Církvi

Během posledních tří let První předsednictvo a Kvorum Dvanácti usilovalo o vedení, inspiraci a zjevení, zatímco jsme se radili s vedoucími kněžství a pomocných organizací a pracovali na nových církevních příručkách. V průběhu této práce jsem pociťoval ohromující vděčnost za zásadní roli, kterou v minulosti hrály a i nyní hrají sestry, vdané i svobodné, v rodině i v Církvi.

Všichni členové Církve Ježíše Krista mají „[pracovat] na jeho vinici pro spasení duší lidských“¹². „Práce spasení zahrnuje misionářskou práci členů, udržení obrácených, aktivizaci méně aktivních členů, chrámovou práci a rodinnou historii, ... výuku evangelia“¹³ a péči o chudé a potřebné¹⁴. Tuto práci má v první řadě na starosti rada sboru.¹⁵

Konkrétně se v nových příručkách počítá s tím, že biskupové, kteří jsou vnímaví vůči aktuálním potřebám, budou delegovat více zodpovědností. Je třeba, aby členové věděli, že biskupové byli poučeni, aby delegovali. Je třeba, aby členové podporovali biskupa, který se touto radou bude řídit. To biskupovi umožní trávit více času s mládeží, mladými svobodnými

dospělými a s jeho vlastní rodinou. Vedoucím kněžství a pomocných organizací a jednotlivým mužům i ženám bude delegovat i další důležité zodpovědnosti. Na úlohu ženy v domově se v Církvi nahlíží s velikou úctou.¹⁶ Když matka obdrží církevní povolání, které je časově náročné, otec často obdrží méně náročné povolání, aby byla v životě rodiny zachována rovnováha.

Před několika lety jsem se zúčastnil konference kůlu na Tonze. V neděli dopoledne byly první tři řady v kapli zaplněny muži ve věku 26 až 35 let. Domníval jsem se, že jde o mužský pěvecký sbor. Ale když přišla na řadu oznámení, každý z těchto 63 mužů se postavil, zatímco byla čtena jejich jména, aby jim byla vyjádřena podpora k vysvěcení k Melchisedechovu kněžství. Byl jsem potěšen i udiven.

Po skončení zasedání jsem se zeptal presidenta Mateakiho, presidenta kůlu, jak tohoto zázraku dosáhl. Řekl mi, že během schůzky rady kůlu hovořili o reaktivizaci. Presidentka Pomocného sdružení kůlu, sestra Leinata Va'enukuová, se tehdy zeptala, zda by mohla něco říct. Zatímco mluvila, Duch tomuto presidentovi potvrdil, že to, co navrhovala, je správné. Uvedla, že v jejich kůlu je velké množství

úžasných mladých mužů, kterým je kolem 30 a 40 let a kteří nesloužili na misii. Řekla, že mnozí z nich vědí, že zklamali biskupa a vedoucí kněžství, kteří je důrazně povzbuzovali ke službě na misii, a tak se nyní cítí jako druhořadí členové Církve. Podotkla, že tito mladí muži již přesáhli věk pro službu na misii. Řekla, že je má ráda a že má o ně starost. Vysvětlila, že všechny spásné obřady jsou jim stále ještě k dispozici a že by se vedoucí měli zaměřit na vysvěcení ke kněžství a na obřady chrámu. Dodala, že ačkoli někteří z těchto mladých mužů jsou stále svobodní, většina z nich se oženila s úžasnou ženou – některé jsou aktivní, některé neaktivní, a některé nečlenky.

Po podrobné diskusi bylo na radě kůlu rozhodnuto, že nositelé kněžství a ženy z Pomocného sdružení podají pomocnou ruku, aby tyto muže a jejich manželky zachránili, zatímco biskupové budou trávit více času s mladými muži a mladými ženami ve svých sborech. Ti, kteří byli do této záchrany zapojeni, se soustředili v první řadě na přípravu bratrů na kněžství, věčné manželství a spásné obřady chrámu. Do dvou let po té konferenci, kde byla těmto 63 mužům vyjádřena podpora k vysvěcení k Melchisedechovu kněžství, byli

Kyjev, Ukrajina

téměř všichni obdarováni v chrámu a jejich manželky k nim byly připečetěny. Tento příběh je jen jedním příkladem toho, jak klíčové jsou pro práci spasení v našich sborech a kůlech sestry, a jak napomáhají získat zjevení, zvláště v rodinných a církevních radách.¹⁷

Úloha sester v rodině

Jsme si vědomi toho, že proti ženám a rodinám brojí obrovské síly. Nedávné studie naznačují, že oddanost manželství klesá a stejně tak i počty dospělých, kteří sňatek uzavírají.¹⁸ Pro některé se manželství a rodina stávají „volitelnou záležitostí namísto ústřední zásadou spravující naši společnost“¹⁹. Ženy stojí před mnoha volbami a je třeba, aby s modlitbou zvažovaly všechna rozhodnutí, která činí, i to, jak tato rozhodnutí ovlivní rodinu.

Když jsem byl vloni na Novém Zélandu, četl jsem v novinách v Aucklandu o ženách, ne naší víry, které se právě s tímto potýkají. Jedna matka si uvědomila, že v jejím případě bylo rozhodnutí, zda bude pracovat, nebo zůstane doma, ve skutečnosti o tom, zda si pořídí nový koberec a druhé auto, což vlastně nepotřebovala. Jiná žena ale měla pocit, že největším nepřítelem „šťastného rodinného

života není placená práce – ale televize“. Řekla, že v rodinách není nouze o televizi, ale o společný čas.²⁰

Toto jsou velmi citlivá a osobní rozhodnutí, ale jsou dvě zásady, které máme mít stále na paměti. Zaprvé – žádná žena nemá nikdy pocítovat potřebu se omlouvat nebo mít pocit, že její přínos je méně významný, protože své prvořadé úsilí věnuje výchově a výživě dětí. V plánu našeho Nebeského Otce nemůže být nic důležitějšího. Zadruhé – všichni si musíme dát pozor, abychom nesoudili nebo se nedomnívali, že sestry jsou méně udatné, pokud se rozhodnou pracovat mimo domov. Zřídka kdy chápeme nebo si plně uvědomujeme situaci druhých. Manžel a manželka se mají s modlitbou společně radit a rozumět tomu, že jsou za svá rozhodnutí zodpovědní před Bohem.

Soucítíme s vámi, oddanými sestrami, které jste osamoceným rodičem, z jakéhokoli důvodu, a vážíme si vás. Proroci se vyjadřují jasně, že „mnoho rukou je připraveno vám pomáhat. Pán vůči vám není lhostejný. A Jeho Církev také ne.“²¹ Přál bych si, aby Svatí posledních dnů byli v popředí, pokud jde o vytváření takové atmosféry na pracovišti, která bude vnímavější a vstřícnější k ženám

i mužům v jejich rodičovských zodpovědnostech.

Vy, statečné a věrné svobodné sestry, prosím vezte, že vás máme rádi a vážíme si vás a ujišťujeme vás, že vám nebude odepřeno žádné věčné požehnání.

Emily H. Woodmanseeová, úžasná pionýrská sestra, napsala text k písni „Jak sestry v Sionu“. Správně prohlašuje, že „úloha andělů náleží ženám“²². To bylo popsáno jako „nic jiného, než plnění přímých a bezprostředních příkazů našeho Otce v nebi, a to je tím darem, který sestry se ctí přijímají“²³.

Drahé sestry, máme vás rádi a obdivujeme vás. Vážíme si vaši službu v Pánově království. Jste úžasné! Jsem zvláště vděčný za ženy ve svém životě. Svědčím o skutečnosti Usmíření, božskosti Spasitele a Znovuzřízení Jeho Církve. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam a David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. Viz *Handbook 2: Administering the Church* (2010), oddíl 1.3.1; viz také Mojžíš 5:1, 4, 12, 27.
4. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.

5. Viz „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford“, Utah State Historical Society, Manuscript A 719; „Remembering the Rescue“, *Ensign*, Aug. 1997, 47.
6. Sloučeno a zkráceno z e-mailu, který napsala Monica Sedgwicková, presidentka Mladých žen kůlu Laguna Niguel Kalifornie, a z proslovu, který pronesla Leslie Mortensenová, presidentka Mladých žen kůlu Mission Viejo Kalifornie.
7. Z článku nazvaného „Why Do We Let Them Dress Like That?“ (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3); jedna pozorná židovská matka obhajuje měřítka pro oblékání a mravní čistotu a vyzdvihuje příklad mormonských žen.
8. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
9. Viz Putnam a Campbell, *American Grace*, 244–245.
10. Viz Putnam a Campbell, *American Grace*, 504.
11. Nauka a smlouvy 81:5; viz také Mosiáš 4:26.
12. Nauka a smlouvy 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), str. 22.
14. Viz *Handbook 2*, oddíl 6.1.
15. Viz *Handbook 2*, oddíl 4.5.
16. Viz Emily Matchar, „Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs“, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Tato samozvaná feministka a ateistka tuto úctu uznává a říká, že je závislá na čtení blogů mormonských žen v domácnosti.
17. Z rozhovorů s prezidentem kůlu Tonga Ha'akame, Lehonitaim Mateakim (který následně sloužil jako prezident misie Papua Nová Guinea); a s presidentkou Pomocného sdružení kůlu Leinatuou Va'enukuovou.
18. Viz D'Vera Cohn a Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage“, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Počet narozených dětí se v mnoha zemích rovněž výrazně snižuje. Nazývá se to „demografická zima“.
19. „A Troubling Marriage Trend“, *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, citát z článku na msnbc.com.
20. Viz Simon Collins, „Put Family before Moneymaking Is Message from Festival“, *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church“, *Ensign*, Nov. 1996, 69; viz také Spencer W. Kimball, „Our Sisters in the Church“, *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. „Jak sestry v Sionu“, *ZNPPD 2*, č. 94.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. vyd. (2009), 338–339.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Příležitosti konat dobro

Pánův způsob pomoci těm, kteří mají časné potřeby, vždy vyžaduje lidi, kteří z lásky zasvěcují sebe i to, co mají, Bohu a Jeho dílu.

Drazí bratři a sestry, svým poselstvím bych rád vzdal čest a chválu tomu, co Pán udělal a dělá pro to, aby sloužil chudým a potřebným mezi svými dětmi na zemi. Miluje své potřebné děti a také ty, kteří chtějí pomáhat. A vytváří způsoby, jak požehnat těm, kteří pomoc potřebují, i těm, kteří ji budou poskytovat.

Náš Nebeský Otec slyší modlitby svých dětí, které po celé zemi úpěnlivě prosí o jídlo, aby se mohly najíst, o oblečení, aby se oblékly, a o důstojnost nabytou tím, že jsou schopny se postarat samy o sebe. Takové prosby k Němu přicházejí již od doby, kdy na zemi umístil muže a ženy.

O těchto potřebách se dovídáte v místě, kde žijete, i z celého světa. Vaše srdce je často pohnuto soucitem. Když narazíte na někoho, komu se nedaří najít si zaměstnání, pocítujete touhu pomoci. Pocítujete ji tehdy, když navštívíte domov vdovy a vidíte, že nemá co jíst. Pocítujete ji tehdy, když vidíte fotografie plačících dětí, jak sedí u trosk svého domu zničeného zemětřesením nebo ohněm.

Protože Pán slyší jejich pláč a pocítuje váš hluboký soucit s nimi, poskytuje již od počátku času možnosti, jak Jeho učedníci mohou pomáhat. Vyzývá své děti, aby zasvětily svůj

čas, prostředky i samy sebe a aby se k Němu připojily ve službě druhým.

Jeho způsob pomoci je občas nazýván životem podle zákona zasvěcení. V jiné době byl Jeho způsob nazýván sjednoceným řádem. V naší době je nazýván církevním programem sociální péče.

Název a podrobnosti těchto způsobů se mění tak, aby odpovídaly potřebám a okolnostem lidí. Avšak Pánův způsob pomoci těm, kteří mají časné potřeby, vždy vyžaduje lidi, kteří z lásky zasvěcují sebe i to, co mají, Bohu a Jeho dílu.

Vyzývá nás a přikazuje nám, abychom se podíleli na Jeho díle a pozvedali potřebné. Smlouvu, že tak budeme činit, uzavíráme ve vodách křtu a ve svatém chrámu Božím. Tuto smlouvu obnovujeme v neděli, když přijímáme svátost.

Mým dnešním záměrem je uvést některé příležitosti, které nám Pán poskytuje pro pomáhání potřebným. V tomto krátkém čase nemohu mluvit o všech. Mou nadějí je to, že obnovíte a upevníte svůj závazek jednat.

Existuje jedna píseň o oné Pánově výzvě k tomuto dílu, kterou si zpívám již od malička. V dětství jsem věnoval pozornost spíše její veselé melodii než síle jejích slov. Modlím se o to, abyste

sílu těchto slov dnes pocítili v srdci i vy. Poslechněme si ta slova znovu:

*Zdali dobrý čin jsem dneska vykonal
nebo pomohl ztrápeným?*

*Komu zmírnil jsem žal, když byl
nešťastný a lkal?*

Co v odpověď říci smím?

*Že bližnímu svému jsem prozářil den,
když sdílel jsem s ním jeho splín?*

*Byl jsem s nemocným, slabým, bych
naslouchal jen,*

byl jsem ve chvíli potřebné s ním?

*Tak vstávej a neztrácej čas,
hned můžeš se do práce dát,
konej dobro, ať vidíš, jak svět kolem
měníš,*

vždyť stačí druhým dobro přát.¹

Pán nám všem pravidelně posílá varovné signály. Někdy můžeme z něčeho nic pocítit soucit vůči někomu potřebnému. Otec mohl mít takový pocit, když uviděl své dítě upadnout a odřít si koleno. Matka mohla mít takový pocit, když v noci uslyšela ustrašený pláč svého dítěte. Syn nebo dcera mohli soucit s někým ve škole, kdo se zdál být smutný nebo vylekaný.

Na nás všechny někdy zapůsobily pocity soucitu vůči druhým, které ani neznáme. Například když jste slyšeli zprávy o tom, jak se Pacifikem valí vlny způsobené zemětřesením v Japonsku, měli jste starost o ty, kterým to může ublížit.

Soucit pociťovaly i tisíce z vás, když jste se dozvěděli o záplavách v Queenslandu v Austrálii. Zprávy v médiích hlásily především odhady počtu potřebných. Ale mnozí z vás jste pociťovali bolest oněch lidí. Na varovný signál zareagovalo více než 1 500 dobrovolníků-členů Církve v Austrálii, kteří přišli pomoci a poskytnout útěchu.

Svůj soucit proměnili v rozhodnutí jednat podle svých smluv. Byl jsem svědkem požehnání, která přicházejí k potřebnému, který přijme pomoc, i k tomu, kdo se chopí příležitosti a pomoc poskytne.

Moudří rodiče spatřují v každé potřebě druhých způsob, jak vnést požehnání do života svých synů a dcer. Tři děti nedávno přinesly k našim dveřím misky s výtečnou večeří. Jejich rodiče věděli, že potřebujeme

pomoc, a zapojili své děti do příležitosti posloužit nám.

Tito rodiče svou šlechetnou službou požehnali naší rodině. Tím, že se rozhodli zapojit do dávání své děti, zajistili požehnání i svým budoucím vnoučatům. Když od nás tyto děti odcházely, jejich úsměvy mě utvrdily v tom, že se tak stane. Budou vyprávět svým dětem o radosti, kterou pociťovaly, když laskavě sloužily ve jménu Páně. Vybavuji si tento pocit tichého uspokojení z dětství, když jsem na žádost svého otce vytrhával plevel u sousedů. Kdykoli jsem požádán, abych ze sebe něco dal, vzpomenu si na slova písně „Sladké je nám, Bože, Králi“² a věřím jim.

Vím, že tato píseň byla napsána proto, aby popsala radost, která přichází tehdy, když uctíváme Pána o sabatu. Ale tyto děti s jídlem u našich dveří pociťovaly radost z konání Pánova díla i ve všední den. A jejich rodiče spatřili příležitost udělat něco dobrého a zajistit radost dalším generacím.

Pánův způsob péče o potřebné poskytuje i další příležitost, jak rodiče

mohou požehnat svým dětem. Viděl jsem to jednou v neděli v jedné kapli. Malé dítě podalo biskupovi obálku s příspěvkem své rodiny, když před shromážděním svátosti vcházel do kaple.

Tu rodinu i toho chlapce jsem znal. Rodina se zrovna dozvěděla o někom, kdo v jejich sboru potřeboval pomoc. Když chlapcův otec vkládal do obálky štedřejší postní oběť než obvykle, řekl svému dítěti něco v tomto smyslu: „Dnes jsme se postili a modlili za potřebné. Předej prosím za nás tuto obálku biskupovi. Víím, že ji dá na pomoc těm, kteří mají větší potřeby než my.“

Místo vzpomínek na hlad bude tento chlapec na onu neděli vzpomínat s hřejivým pocitem. Z jeho úsměvu a z toho, jak pevně držel onu obálku, bylo zřejmé, že pociťoval velikou důvěru svého otce, že předá rodinnou oběť ve prospěch chudých. Na tento

den bude pamatovat, až bude jáhnem, a možná i na věky.

Stejně štěstí jsem viděl ve tváři lidí, kteří před lety pomáhali ve jménu Páně v Idahu. V sobotu 5. června 1976 se protrhla Tetonská přehrada. Jedenáct lidí přišlo o život. Tisíce musely během několika hodin opustit svůj domov. Voda strhla několik domů. A stovky domů se staly obyvatelné jen díky úsilí a prostředkům, které daleko přesahovaly možnosti jejich majitelů.

Ti, kteří se o tragédii doslechli, pociťovali soucit, a někteří také výzvu udělat něco prospěšného. Sousedé, biskupové, presidentky Pomocného sdružení, vedoucí kvor, domácí učitelé a navštěvující učitelky opustili svůj domov a zaměstnání, aby mohli uklízet zaplavené domy druhých.

Jeden manželský pár se vrátil z dovolené do Rexburgu krátce po povodni. Nešli se ani podívat na

svůj dům. Místo toho se obrátili na biskupa a zeptali se ho, jak mohou pomoci. On je poslal za jednou potřebnou rodinou.

Po několika dnech se šli podívat na svůj dům. Byl pryč, při povodni ho odnesla voda. A tak šli znovu za biskupem a zeptali se ho: „A co chcete, abychom dělali teď?“

Ať žijete kdekoli, byli jste svědky onoho zázraku, jak se soucit mění v nesobeckou službu. Možná to nebylo následkem velké přírodní katastrofy. Já jsem toho byl svědkem v jednom kněžském kvoru, kdy se jeden bratr postavil a začal mluvit o potřebách někoho, kdo hledal práci, aby mohl zaopatřit sebe a rodinu. Místnost byla naplněna soucitem, a někteří navrhovali jména lidí, kteří by mohli onoho člověka, který hledá práci, zaměstnat.

To, k čemu došlo v tomto kněžském kvoru a k čemu došlo i v zaplavených domech v Idahu, je projev Pánova způsobu pomoci těm, kteří jsou ve veliké nouzi, aby se stali soběstačnými. Pociťujeme soucit a vííme, jak jednat podle Pánova způsobu, abychom pomohli.

Letos oslavujeme 75. výročí církevního programu sociální péče. Byl založen proto, aby uspokojil potřeby těch, kteří následkem toho, co dnes nazýváme „Velkou hospodářskou krizí“, přišli o zaměstnání, farmu nebo dokonce o domov.

Veliké časné potřeby dětí Nebeského Otce jsou znovu aktuální, jako tomu bylo a jako tomu bude ve všech dobách. Zásady církevního programu sociální péče neplatí jen v jednom období nebo na jednom místě. Platí za všech dob a na všech místech.

Tyto zásady jsou duchovní a věčné. Z tohoto důvodu nám to, když jim porozumíme a když si je zasadíme hluboko do srdce, umožní vidět

příležitosti k poskytnutí pomoci a chopit se jich, kdykoli a kdekoli nás o to Pán požádá.

Zde jsou některé zásady, které vedly mě, když jsem chtěl pomoci Pánovým způsobem a když mně pomohli druzí.

Zprv – všichni lidé jsou šťastnější a pociťují větší sebeúctu, když dokáží zaopatřit sebe i svou rodinu a pak podat pomocnou ruku druhým a pečovat o ně. Jsem vděčný za ty, kteří pomohli mně uspokojit mé potřeby. Ještě vděčnější jsem za ty, kteří mi během těch let pomáhali stát se soběstačným. A nejvděčnější jsem za ty, kteří mi ukázali, jak mohu používat část svého nadbytku k pomoci druhým.

Zjistil jsem, že způsob, jak získat nadbytek, je utrácet méně, než vydělám. Díky tomuto nadbytku jsem se mohl naučit, že je opravdu lepší dávat, než přijímat. Tak tomu je částečně proto, že když pomáháme Pánovým způsobem, On žehná nám.

President Marion G. Romney řekl o sociální péči toto: „V této práci, i když dáváte, nemůžete zchudnout.“ A pak citoval svého presidenta misie, Melvina J. Ballarda, který řekl: „Člověk nemůže dát Pánovi kůrku, aniž by od Něj dostal zpět celý bochník.“³

V životě jsem poznal, že to je pravda. Když jsem štědrý vůči potřebným dětem Nebeského Otce, je štědrý i On ke mně.

Druhá zásada evangelia, která mě v práci sociální péče provází, je moc a požehnání pramenící z jednoty. Když spojíme ruce ve službě potřebným, Pán sjednotí naše srdce. President J. Reuben Clark ml. to popsal takto: „Poskytování služby ... přináší pocit společného bratrství, když muži všech zkušeností a profesí pracují bok po boku na zahradě sociální péče nebo na jiném projektu.“⁴

Onen silnější pocit bratrství platí jak pro příjemce, tak pro toho, kdo

dává. S mužem, s nímž jsem bok po boku odklízěl bahno v jeho vyplaveném domě v Rexburgu, nás dodnes cosi spojuje. Pociťuje větší osobní důstojnost díky tomu, že udělal vše, co mohl, pro sebe i pro svou rodinu. Kdybychom pracovali sami, oba bychom přišli o duchovní požehnání.

To mě vede k třetí zásadě týkající se sociální péče: Zapojte do práce i svou rodinu, aby se mohli naučit postarat se sami o sebe tak, jak se starají o druhé. Vaši synové a dcery, kteří s vámi pracují na službě potřebným, s větší pravděpodobností pomohou i sobě navzájem, až to bude potřeba.

Čtvrtou cennou zásadu církevní sociální péče jsem poznal jako biskup. Přišla následováním příkazu v písmech, abychom vyhledávali chudé. Biskupovou povinností je vyhledávat ty, kteří potřebují pomoc i poté, co oni i jejich rodina udělali, co mohli, a poskytovat jim pomoc. Zjistil jsem, že Pán sesílá Ducha Svatého, aby umožnil naplnit slova „hledejte, a naleznete“⁵, když pečujeme o chudé, stejně jako když hledáme pravdu. Ale také jsem poznal, že je dobré zapojit do tohoto hledání i presidentku Pomocného sdružení. Ona může obdržet zjevení ještě předtím, než ho obdržíte vy.

Někteří z vás budete tuto inspiraci potřebovat v následujících měsících. V rámci oslav 75. výročí církevního programu sociální péče budou členové po celém světě vyzváni, aby se zúčastnili „dne služby“. Vedoucí a

členové budou při přípravě konkrétních projektů usilovat o zjevení.

Pro plánování vašeho projektu služby vám dám tři rady.

Zprv – připravte sebe i ty, které vedete, duchovně. Pouze tehdy, jsou-li díky Spasitelovu Usmíření obměkčena srdce, můžete jasně vidět, že cílem projektu je požehnat, duchovně i časně, životu dětí Nebeského Otce.

Mou druhou radou je to, abyste jako příjemce této služby vybrali ty z království nebo z obce, jejichž potřeby se dotknou srdce těch, kteří onu službu budou poskytovat. Lidé, kterým budou sloužit, pociť jejich lásku. A to v nich může probudit vděčnost, jak slibuje ona píseň, mnohem účinněji než to, že uspokojují jen jejich časné potřeby.

Má poslední rada je ta, abyste čerpali sílu z pout svazujících jednotlivé rodiny, kvora, pomocné organizace a lidi, které ve své obci nebo městě znáte. Pocity jednoty znásobí ony pozitivní dopady služby, kterou budete poskytovat. A tyto pocity jednoty v rodinách, v Církvi i ve společnosti budou sílit a stanou se trvalým dědictvím na dlouho poté, co váš projekt skončí.

Toto je má příležitost říci vám, jak moc si vás vážím. Díky milující službě, kterou jste ve jménu Páně prokázali, mi lidé, kterým jste pomohli, a se kterými se po celém světě setkávám, vyjadřují vděčnost.

Přišli jste na způsob, jak je pozvednout výše, zatímco jste pomáhali Pánovým způsobem. Vy a pokorní

Přednesl president Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Spasitelovi učedníci, jako jste vy, jste ve službě pustili chléb svůj po vodě, a lidé, kterým jste pomohli, se snaží na oplátku vrátit mně celý bochník vděčnosti.

Stejně projevy vděčnosti získáváte od lidí, kteří s vámi pracovali nebo pracují. Vzpomínám si, jak jsem jednou stál vedle presidenta Ezry Tafta Bensona. Mluvili jsme o službě sociální péče v Pánově Církvi. Překvapil mě svou mladistvou silou, když rozhodil ruce a řekl: „Miluji tuto práci, a je to práce!“

Za Mistra vám vyjadřuji poděkování za vaši práci, při níž sloužíte dětem našeho Nebeského Otce. On vás zná, a vidí vaši snahu, pílí a oběti. Modlím se o to, aby vám požehnal, abyste mohli spatřovat ovoce své práce ve štěstí těch, kterým jste ve jménu Páně pomohli, i těch, kteří pomáhali s vámi.

Vím, že Bůh Otec žije a že slyší naše modlitby. Vím, že Ježíš je Kristus. Vy i ti, kterým sloužíte, můžete být očištěni a posíleni tím, že Mu budete sloužit a dodržovat Jeho přikázání. Můžete vědět, jako to vím já, mocí Ducha Svatého, že Joseph Smith byl Boží prorok, který znovuzřídil pravou a živoucí církev, kterou tato církev je. Svědčím o tom, že president Thomas S. Monson je živý prorok Boží. Je skvělým příkladem toho, co dělal Pán: chodí, dobře čině. Modlím se o to, abychom se dokázali chopit příležitostí „[pozdvihovat] ruce, které jsou skleslé, a [posilovat] kolena zemdlená“⁶. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Have I Done Any Good?“, *Hymns*, č. 223.
2. „Sladké je nám“, *ZNPPD 1*, str. 22.
3. Marion G. Romney, „Welfare Services: The Savior's Program“, *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark ml., Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. Viz Matouš 7:7–8; Lukáš 11:9–10; 3. Nefi 14:7–8.
6. Nauka a smlouvy 81:5.

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů; a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, proveďte to stejným způsobem.

S platností od 1. května 2011 navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Arden, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis ml., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell a Gary W. Walker.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu novým členům Prvního kvora Sedmdesáti, kterými jsou: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Arden, Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis Jr., W. Christopher Waddell a Kazuhiko Yamashita; a novým členům Druhého kvora

Sedmdesáti, kterými jsou: Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck a Larry Y. Wilson.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vám, abychom vyjádřili podporu následujícím bratrům jako novým územním sedmdesátníkům.

Jsou to: Kent J. Allen, Stephen B. Allen, Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom,

Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Remegio E. Meim Jr., Ismael Mendoza,

Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes Jr., Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos a Terry L. Wade.

Všichni, kteří jsou pro, dejte to prosím najevo.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Presidente Monsone, nakolik jsem byl schopen sledovat vyjadřování podpory v Konferenčním centru, podpora navrženým byla vyjádřena jednohlasně.

Děkuji vám, bratři a sestry, za váš projev podpory, a za vaši stálou víru, oddanost a modlitby. ■

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2010

Přednesl Robert W. Cantwell

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

Prvnímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Drazí bratři, výdaje z církevních prostředků schvaluje Rada pro disponování desátky, jak je to předepsáno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv. Tuto radu tvoří První předsednictvo, Kvorum Dvanácti apoštolů a Předsedající biskupstvo. Tato

rada schvaluje rozpočty pro církevní oddělení, pro činnost Církve a pro příslušné přiděly církevním jednotkám. Církevní oddělení čerpají prostředky tak, aby to bylo v souladu se schválenými rozpočty a ve shodě s církevními zásadami a postupy.

Kontrolní oddělení Církve má přístup ke všem záznamům a systémům potřebným k vyhodnocení přiměřenosti kontrol příspěvků do jednotlivých fondů, výdajů a ochrany církevního jmění. Kontrolní oddělení Církve je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních a činnostech a jeho zaměstnanci jsou kvalifikovaní účetní pro veřejné instituce, kvalifikovaní pracovníci pro vnitřní kontrolu, kvalifikovaní pracovníci pro kontrolu informačních systémů a další profesionálně mající licenci.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených kontrol dospělo k názoru, že příspěvky přijaté, prostředky vydané a církevní jmění byly v roce 2010 ve všech podstatných ohledech zaznamenávány a spravovány v souladu s příslušnými účetními pravidly, schválenými rozpočty a církevními zásadami a postupy.

S úctou předkládá
Církevní kontrolní oddělení
Robert W. Cantwell
Výkonný ředitel ■

Statistická zpráva za rok 2010

Přednesl Brook P. Hales

Tajemník Prvního předsednictva

První předsednictvo vydalo tuto statistickou zprávu o stavu Církve za rok 2010. K 31. prosinci 2010 Církev měla: 2896 kůlů, 340 misíí, 614 okrsků a 28 660 sborů a odboček.

Celkový počet členů na konci roku 2010 byl 14 131 467.

V roce 2010 bylo v Církvi zaznamenáno 120 528 nových dětí a bylo pokřtěno 272 814 obrácených.

Na konci roku sloužilo 52 225

misionářů na plný úvazek.

Misionářů církevní služby bylo 20 813. Mnozí z nich bydlí doma a jsou povoláváni, aby pomáhali při různých činnostech v Církvi.

Během minulého roku byly zasvěceny čtyři chrámy. Chrám Vancouver Britská Kolumbie v Kanadě, chrám Gila Valley Arizona ve Spojených státech, chrám Cebu City Filipíny a chrám Kyjev Ukrajina.

V roce 2010 byl znovuzasvěcen chrám Laie Havaj ve Spojených státech.

Na celém světě bylo v provozu celkem 134 chrámů.

Dřívější generální úředníci Církve a další členové, kteří zemřeli od loňské dubnové generální konference

Starší W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli a Richard B. Wirthlin, dřívější členové kvor Sedmdesáti; Barbara B. Smithová, dřívější generální presidentka Pomocného sdružení; Ruth H. Funková, dřívější generální presidentka Mladých žen; Norma Jane B. Smithová, dřívější rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen; Helen Fyansová, vdova po starším J. Thomasu Fyansovi, emeritní generální autoritě; Arnold D. Friberg, malíř a ilustrátor; a J. Elliot Cameron, dřívější církevní pověřenec vzdělávání. ■

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Vedeni Svatým Duchem

Každého z nás může vést duch zjevení a dar Ducha Svatého.

Uplynulo 400 let od vydání Bible krále Jakuba, k němuž významně přispěl William Tyndale, který je v mých očích velkým hrdinou.

Církevní hodnostáři tehdy nechtěli Bibli v běžné angličtině vydat. Pronásledovali Tyndalea z místa na místo. On jim ale řekl: „Pokud Bůh ušetří můj život, způsobím, že neuplyne mnoho let, a chlapec, který vede pluh, bude znát písmo lépe než [vy].“¹

Tyndale byl zrazen a uvržen do temného a mrazivého vězení v Bruselu, kde strávil více než rok. Oblečení měl roztrhané. Prosil ty, kteří ho zajali, o svůj kabát a klobouk a o svíčku se slovy: „Je vskutku únavné sedět o samotě ve tmě.“² To mu však bylo odepřeno. Nakonec byl vyveden z vězení a před velkým davem lidí byl uškrten a upálen u kůlu. Práce a mučednická smrt Williama Tyndalea ale nepřišla vniveč.

Děti Svatých posledních dnů se již od mládí učí znát písmo, a tak do určité míry naplňují proroctví, které před téměř čtyřmi staletími William Tyndale pronesl.

Naše dnešní písmo obsahuje Bibli, Knihu Mormonovu – Další svědectví o Ježíši Kristu, Drahocennou perlu a Nauku a smlouvy.

Díky Knize Mormonově jsme často nazýváni mormonskou církví, což je název, který sice neneseme nelibě, ale ve skutečnosti není přesný.

V Knize Mormonově Pán znovu navštívil Nefity, protože se modlili k Otci v Jeho jménu. A Pán se jich zeptal:

„Čeho si přejete, abych vám dal?

A oni mu pravili: Pane, přejeme si, abys nám pověděl jméno, jímž máme nazývat tuto církev; neboť mezi lidem jsou v této záležitosti spory.

A Pán jim pravil: ... proč by měli lidé reptati a přítí se o tuto věc?

Nečetli písmo, jež praví, že musíte na sebe vzít jméno Kristovo ...? Neboť tímto jménem budete posledního dne nazváni. ...

Tudíž, cokoli budete činiti, máte to činiti ve jménu mém; tudíž máte církev nazývat jménem mým; a máte vzývat Otce ve jménu mém, aby kvůli mně církvi žehnal.

A jak by to mohla být církev má, kdyby nebyla nazývána jménem mým? Neboť kdyby byla církev nazývána jménem Mojžíšovým, pak by to byla církev Mojžíšova; nebo kdyby byla nazývána jménem člověka, pak by to byla církev onoho člověka; ale je-li nazývána jménem mým, pak je to

církev má, pakliže jsou postaveni na evangeliu mém.“³

V souladu s tímto zjevením se nazýváme spíše Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů než církví mormonskou. Jedna věc je, když ostatní mluví o Církvi jako o mormonské církvi, nebo o nás jako o mormonech, ale něco jiného je, když to děláme my.

První předsednictvo prohlásilo:

„Používání zjeveného názvu – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (NaS 115:4) – je kvůli naší zodpovědnosti hlásat jméno Spasitele po celém světě čím dál tím důležitější. Proto tedy žádáme, abychom při zmínkách o Církvi používali její plný název, kdykoli je to možné. ...

Když se zmiňujeme o členech Církve, doporučujeme označení ‚členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů‘. Jako zkrácená varianta se upřednostňuje označení ‚Svatí posledních dnů‘.“⁴

„[Jako Svatí posledních dnů] mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“⁵

Svět nás bude nazývat tak, jak chce, ale ve svém mluveném projevu vždy pamatujme na to, že patříme do Církve Ježíše Krista.

Někteří tvrdí, že nejsme křesťané. Buď nás vůbec neznají, nebo nás nepochopili.

V Církvi je každý obřad prováděn pravomocí a ve jménu Ježíše Krista.⁶ Máme tutéž organizaci, jakou měla prvotní Církev s apoštoly a proroky.⁷

V dávné době Pán povolal a vysvětil dvanáct apoštolů. Byl zrazen a ukřižován. Po svém Vzkříšení Spasitel učil učedníky 40 dnů a poté vystoupil na nebe.⁸

Něco ale scházelo. O několik dnů

později se členové Dvanácti sešli v domě a náhle přišel „zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům. ... Rozdělení jazykové jako oheň, [spočinuly] na každém z nich. I naplnění [byli] ... Duchem svatým.“⁹ Jeho apoštolové byli nyní obdařeni mocí. Pochopili, že pro založení Jeho Církve byly pravomoc daná Spasitelem a dar Ducha Svatého nezbytné. Bylo jim přikázáno, aby křtili a udíleli dar Ducha Svatého.¹⁰

Časem se apoštolové i kněžství, jehož byli držiteli, ztratili. Pravomoc a moc úřadovat musely být znovuzřízeny. Celá staletí lidé očekávali návrat

pravomoci a založení Pánovy Církve.

V roce 1829 Jan Křtitel a apoštolové Petr, Jakub a Jan znovuzřídili kněžství Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu. Dnes jsou způsobilí mužští členové Církve vysvěcováni ke kněžství. Tato pravomoc a s tím související dar Ducha Svatého, který je udílen všem členům Církve po křtu, nás odlišuje od ostatních církví.

Jedno z dřívějších zjevení nařizuje, „aby každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa“¹¹. Dílo Církve dnes vykonávají obyčejní muži a ženy, kteří jsou povoláváni a je jim vyjadřována

podpora, aby předsedali, učili a úřadovali. A právě skrze moc zjevení a dar Ducha Svatého jsou ti, kteří jsou povolávání, vedeni k poznání vůle Páně. Ostatní možná nepřijímají takové věci jako proroctví, zjevení a dar Ducha Svatého, ale pokud nám chtějí vůbec porozumět, musejí pochopit, že my tyto věci přijímáme.

Pán zjevil Josephu Smithovi zdravotní zákon, Slovo moudrosti, dlouho předtím, než byla tato nebezpečí známa světu. Všichni se učí vyhýbat čaji, kávě, lihovinám, tabáku a samozřejmě různým drogám a návykovým látkám, které jsou neustále před očima naší mládeže. Těm, kteří jsou poslušní tohoto zjevení, je slíbeno, že „obdrží zdraví v pupku svém a morek pro kosti své;

A naleznou moudrost a veliké poklady poznání, vpravdě skryté poklady;

A poběží, a nebudou znaveni, a budou kráčet, a nebudou umdlévati.“¹²

V jiném zjevení Pánova mravní měřítka přikazují, aby posvátné schopnosti počít život byly ochraňovány a používány pouze mezi mužem a ženou, manželem a manželkou.¹³ Zneužití této schopnosti přesahuje v závažnosti jen prolití nevinné krve a zapření Ducha Svatého.¹⁴ Přestoupí-li někdo zákon, nauka pokání ho učí tomu, jak může vymazat následky tohoto přestoupení.

Každý je zkoušen. Člověk by si mohl myslet, že je nespravedlivé, že je vybrán, aby byl podroben určitému pokušení, ale toto je účel smrtelného života – být zkoušen. A odpověď je stejná pro každého – musíme a můžeme odolávat jakémukoli pokušení.

„Veliký plán štěstí“¹⁵ se soustřeďuje na rodinný život. Manžel je hlavou domova a manželka srdcem domova. A manželství je rovnocenné partnerství. Svatý posledních dnů je zodpovědný

muž, který dbá na rodinu a je věrný v evangeliu. Je to pečující a oddaný manžel a otec. Ctí ženství. Manželka podporuje svého manžela. Oba rodiče pečují o duchovní růst svých dětí.

Svatí posledních dnů se učí, že se mají mít vzájemně rádi a že mají druhým upřímně odpouštět jejich prohřešky.

Můj život změnil jeden spravedlivý patriarcha. Oženil se s milovanou dívkou. Byli do sebe velmi zamilovaní a zanedlouho čekali první dítě.

Oné noci, kdy se miminko narodilo, došlo ke komplikacím. Jediný lékař byl kdesi v okolí a ošetřoval nemocné. Po několika hodinách porodních bolestí se stav nastávající matky zoufale zhoršil. Nakonec lékaře našli. V nouzové situaci jednal rychle, zanedlouho se dítě narodilo a, jak se zdálo, krize byla zažehnána. Po několika dnech ale mladá matka zemřela následkem těžké infekce, kterou oné noci lékař léčil u jiné rodiny.

Onomu mladému muži se zhroutil svět. Týdny plynuly a jeho zármutek

se prohluboval. Nemyslel na nic jiného a ve své zahořklosti začal vyhrožovat ostatním. V dnešní době by nepochybně podal žalobu kvůli zanedbání péče, jako kdyby snad peníze mohly něco vyřešit.

Jednou večer u něj někdo zaklepal na dveře. Jakási dívka mu jednoduše řekla: „Tatínek chce, abyste k nám přišel. Chce s vámi mluvit.“

Onen „tatínek“ byl prezident kůlu. Rada, kterou onomu muži dal tento moudrý vedoucí, byla prostá: „Johne, nech to být. Nic z toho ti ji nevrátí. Cokoli uděláš, to jen zhorší. Johne, nech to být.“

To byla pro mého přítele zkouška. Jak by to mohl nechat být? Stala se hrozná věc. Snažil se ovládnout a nakonec se rozhodl, že uposlechne a bude následovat radu moudrého presidenta kůlu. Nechá to být.

Řekl: „Až když jsem zestárnul, pochopil jsem a dokázal jsem konečně vidět chudého venkovského lékaře, jak přepracovaný, nedostatečně zaplacený, běhá od pacienta

k pacientovi, s několika léky, bez nemocnice, s několika pomůckami, a snaží se zachraňovat životy, což se mu většinou dařilo. Přišel v kritické chvíli, kdy dva životy visely na vlásku, a on bez otálení jednal. Konečně jsem to pochopil!“ Poté řekl: „Mohl jsem zničit život sobě i druhým.“

Mnohokrát na kolenou děkoval Pánu za moudrého vedoucího kněžství, který mu jednoduše poradil: „Johne, nech to být.“

Kolem sebe vídáme členy Církve, kterých se něco dotklo. Někteří se urážejí kvůli incidentům z historie Církve nebo kvůli vedoucím Církve a celý život trpí a nedokáží se přenést přes chyby druhých. Nenechávají to být. Upadají do neaktivity.

Jejich postoj se trochu podobá muži, kterého uhodí palice. Uražen, vezme palici a tluč se s ní po hlavě každý den až do konce života. Jak poštil! Jak smutné! Takovou odplatou působí bolest jen sám sobě. Pokud vás někdo urazil, odpusťte, zapomeňte a nechte to být.

Kniha Mormonova obsahuje toto varování: „A nyní, pokud jsou v ní chyby, jsou to chyby lidské; pročez, nezavrhujte věci Boží, abyste mohli býti shledáni bez poskvrny před soudcovskou stolicí Kristovou.“¹⁶

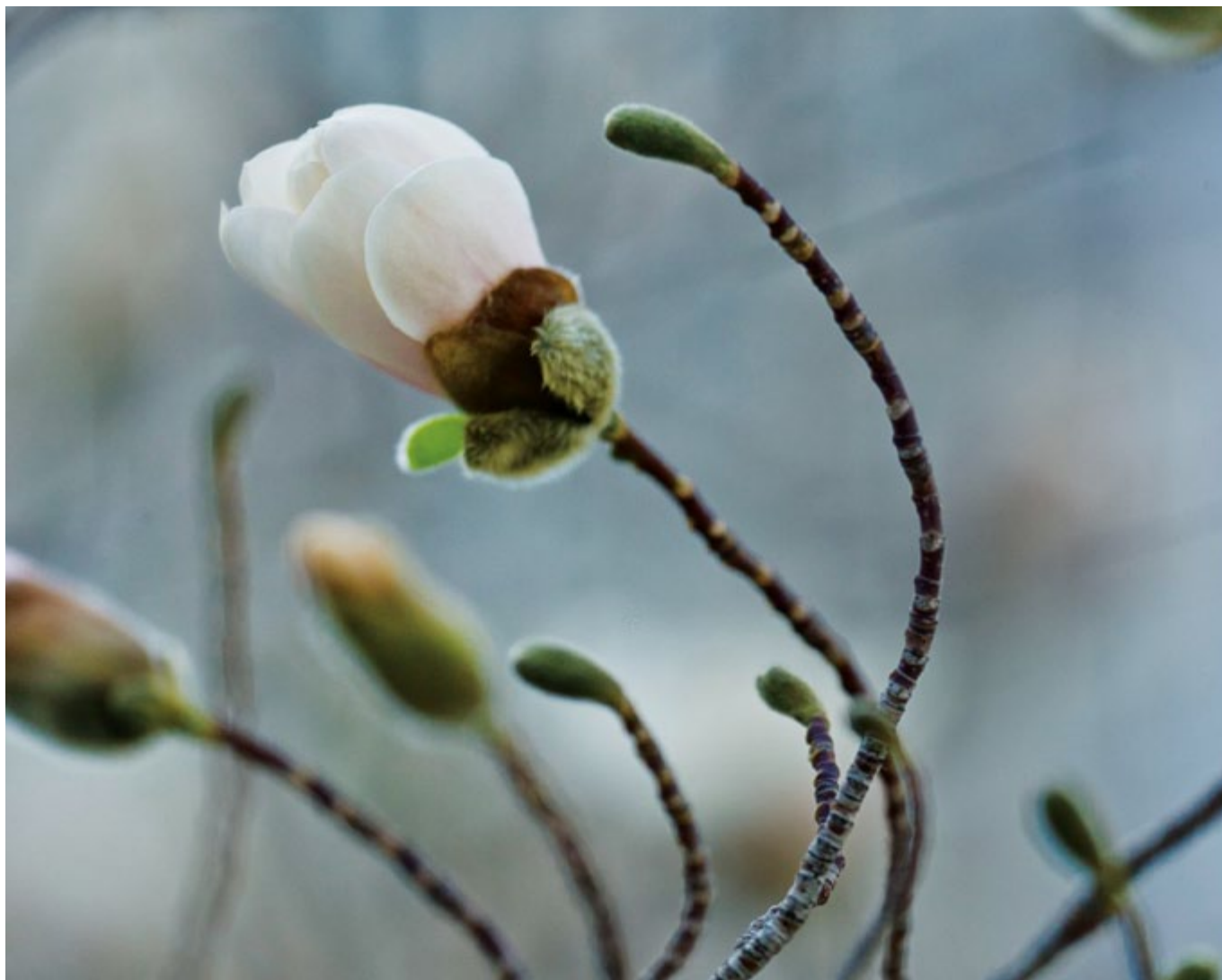
Svatý posledních dnů je celkem obyčejný člověk. Jsme nyní všude po celém světě, je nás 14 milionů. Toto je pouze začátek. Učíme se, že máme být ve světě, ale ne ze světa.¹⁷ A tak vedeme obyčejný život v obyčejných rodinách mezi ostatními lidmi.

Učíme se, že nemáme lhát, ani krást, ani podvádět.¹⁸ Neklejeme. Jsme pozitivně naladěni, jsme šťastní a nebojíme se života.

Jsme „ochotni truchliti s těmi, kteří truchlí, ... a utěšovati ty, kteří mají útechy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech

São Luís, Brazílie

věcech a na všech místech“¹⁹.

Pokud někdo hledá církev, která má jen velmi malé nároky, pak tato Církev není pro něj. Není snadné být Svatým posledních dnů, ale z dlouhodobého hlediska je to ta jediná správná cesta.

Nehledě na protivenství nebo války, pověsti „o válkách a zemětřešeních na různých místech“²⁰ nemůže žádná moc ani žádný vliv zastavit toto dílo. Každého z nás může vést duch zjevení a dar Ducha Svatého. „Stejně jako může člověk vztáhnouti drobné rámě své, aby zastavil řeku Missouri ve stanoveném toku jejím nebo aby obrátil proud její vzhůru, stejně tak může zabrániti Všemohoucímu vylíti dolů z nebe poznání na hlavu Svatých posledních dnů.“²¹

Jste-li obtíženi nějakým břemenem,

zapomeňte na něj, nechte to být. Hojně odpouštějte, trochu se kajte, a budete navštíveni vlivem Ducha Svatého a obdržíte svědectví, o kterém jste ani nevěděli, že existuje. Budete ochraňováni a požehnáni – vy i vaši blízcí. Toto je výzva, abyste šli k Němu. Tato Církev – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, která je podle Pánova prohlášení „jedinou pravou a živou [církví] na tváři celé země“²² – je místem, kde můžeme nalézt „veliký plán štěstí“²³. O tom vydávám svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David Daniell, úvod ke knize *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. Daniell, úvod ke knize *Tyndale's New Testament*, ix.
3. 3. Nefi 27:2–5, 7–8.
4. Dopis Prvního předsednictva, 23. února 2001.

5. 2. Nefi 25:26.
6. Viz Mojžíš 5:8; křest: viz 2. Nefi 31:12; 3. Nefi 11:27; 18:16; žehnání nemocným: viz Nauka a smlouvy 42:44; udělení Ducha Svatého: viz Moroni 2:2; vysvěcení ke kněžství: viz Moroni 3:1–3; svátost: viz Moroni 4:1–3; zázraky: viz Nauka a smlouvy 84:66–69.
7. Viz Články víry 1:6.
8. Viz Skutkové 1:3–11.
9. Skutkové 2:2–4.
10. Viz Skutkové 2:38.
11. Nauka a smlouvy 1:20.
12. Nauka a smlouvy 89:18–20.
13. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
14. Viz Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Titulní strana Knihy Mormonovy.
17. Viz Jan 17:14–19.
18. Viz Exodus 20:15–16.
19. Mosiáš 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Nauka a smlouvy 121:33.
22. Nauka a smlouvy 1:30.
23. Alma 42:8.

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Čelte budoucnosti s vírou

Pravda, smlouvy a obřady nám umožňují překonat strach a čelit budoucnosti s vírou!

Milovaní bratři a sestry, děkuji vám za vaši podporu, nejen pozvednutou rukou, ale i povznášející službou v rodině, v Církvi i ve vašem okolí. Jsme moc rádi, že jsme s vámi a že vás vidíme s vaší rodinou a přáteli. Ať žijete kdekoli, všímáme si vašeho úsilí učinit tento svět lepším místem. Podporujeme vás! Máme vás rádi! Tak jako se vy modlíte za nás, modlíme se i my za vás!

V duchu vidíme vaše rodiny, jak společně doma u televize nebo na internetu sledujete zasedání generální konference. Jedna pohotová matka a otec mi poslali fotografii, kterou pořídili při sledování konference. Všimli si reakce svého tehdy 18měsíčního syna, který rozpoznal podobu a hlas řečníka. Dítě začalo směrem k televizní obrazovce posílat pusinky. Chtělo jít blíže. A tak si ho jeho pozorná sestra pohotově posadila na ramena a vzala ho blíže. Zde je ta fotografie.

Ano, ta osoba na obrazovce jsem já a ty děti jsou naše vnoučata. Za několik let bude tento chlapec starším, bude obdarován v chrámu a bude připraven na misi. Později si

najde věčnou společnici, s níž bude zpečetěn. Dokážete si představit, jak jednoho dne bude manželem a otcem svých vlastních dětí? A jednoho dne se se svými dědečky rozloučí, ale bude spolehlivě vědět, že smrt je součástí života.

Je to pravda. Žijeme, abychom zemřeli, a umíráme, abychom žili znovu. Jedinou smrtí, která je skutečně předčasná, je z věčného hlediska pouze smrt toho, kdo není připraven setkat se s Bohem.

Jako apoštolové a proroci se nezajímáme jen o své děti a vnoučata, ale i o ty vaše – a o každé Boží dítě. Vše, co v budoucnu čeká na každé posvátné dítě Boží, budou formovat jeho rodiče, rodina, přátelé a učitelé. A tak se naše víra *nyní* stane součástí víry našeho potomstva *později*.

Každý člověk si bude muset razit cestu v neustále se měnícím světě – ve světě protichůdných ideologií. Síly zla budou soustavně klást odpor silám dobra. Satan se neustále snaží nás ovlivňovat, abychom šli po jeho cestě, a aby nás učinil bídny, jako je on sám.¹ I obvyklá životní rizika, jako jsou nemoci, zranění a nehody, budou existovat stále.

Žijeme v neklidné době. Zemětřesení a tsunami přinášejí zkázu, vlády se hroutí, ekonomické tlaky jsou nelítostné, rodina je vystavena útoku a počet rozvodů stoupá. Máme mnoho důvodů k obavám. Není ale nutné, aby naše obavy vytlačily naši víru. S těmito obavami můžeme bojovat tím, že svou víru budeme posilovat.

Začněte u svých dětí. Vy, rodiče, nesete prvořadou odpovědnost za posilování jejich víry. Nechtějte pociťovat vaši víru i tehdy, když na vás přicházejí těžké zkoušky. Nechtějte se vaše víra zaměřuje na milujícího Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna, Pána Ježíše Krista. Učte oné víře s hlubokým přesvědčením. Učte každého drahocenného chlapce a dívku, že je dítě Boží, stvořené k Jeho obrazu, a že jeho život má posvátný účel a posvátné možnosti. Každý se rodí s překážkami, které musí překonat, a s vírou, kterou musí rozvinout.²

Učte o víře v Boží plán spasení. Učte tomu, že naše putování ve smrtelnosti je zkušební lhůtou a obdobím zkoušek a prověřování, aby se vidělo, zda budeme činit vše, co nám Pán přikáže.³

Učte o víře dodržovat *všechna* přikázání Boží s vědomím, že jsou dána k tomu, aby žehnala Jeho dětem a přinášela jim radost.⁴ Připomínejte jim, že se budou setkávat s lidmi, kteří si budou vybírat, která přikázání budou dodržovat, a budou ignorovat jiná, která se rozhodnou porušovat. Tento přístup k poslušnosti přirovnávám k samoobslužné restauraci. Takový způsob vybírání a rozhodování nebude fungovat. Povede k neštěstí. Má-li se člověk připravit na setkání s Bohem, musí dodržovat *všechna* Jeho přikázání. K poslušnosti přikázání je zapotřebí víry, a dodržování Božích přikázání bude tuto víru posilovat.

Poslušnost umožňuje, aby Boží požehnání proudila bez omezení. Bůh bude svým poslušným dětem žehnat – bude je chránit před porobou a bédou. A bude jim žehnat větší mírou světla. Například ten, kdo dodržuje Slovo moudrosti, ví, že tato poslušnost ho nejen osvobodí ze závislosti, ale přinese mu i požehnání moudrosti a poklady poznání.⁵

Učte o víře nutné k poznání, že poslušnost přikázání Božích zajistí ochranu fyzickou i duchovní. A pamatujte na to, že svatí andělé Boží jsou vždy připraveni nám na požádání pomoci. Pán prohlásil: „Půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“⁶ Jaké to úžasné zaslíbení! Když máme víru, On a Jeho andělé nám budou pomáhat.

Neochabující víra je posilována modlitbou. Vaše upřímné prosby jsou pro Něho důležité. Pomyslete na

naléhavé a vroucí modlitby Proroka Josepha Smitha během oněch strašlivých dnů, když byl uvězněn v žaláři Liberty. Pán odpověděl tím, že změnil Prorokův náhled na danou situaci. Řekl: „Věz, synu můj, že všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé.“⁷

Modlíme-li se s pohledem upřeným na věčnost, nemusíme přemýšlet o tom, zda jsou naše nejniternější prosby pronášené se slzami v očích vyslyšeny. Ve 138. oddíle Nauky a smluv je zaznamenáno toto zaslíbení od Pána:

„Modlitby vaše došly sluchu u Pána ... a jsou zaznamenány s touto pečeti a testamentem – Pán přísahal a ustanovil, že budou splněny.

Tudíž, on vám dává tento slib s nezměnitelnou smlouvou, že budou naplněny; a všechny věci, kterými jste byli sužováni, budou působiti společně pro dobro vaše a k slávě jména mého, praví Pán.“⁸

Pán zvolil ta nejsilnější slova, aby nás uklidnil! *Pečeť! Testament!*

Prísahal! Ustanovil! Nezměnitelná smlouva! Bratři a sestry, věřte Mu! Bůh vyslyší vaše upřímné a vroucí modlitby a vaše víra bude posilována.

Abychom mohli rozvíjet pevnou víru a neochabující oddanost, je nezbytné být plátcem plného desátku. Platit desátek zpočátku vyžaduje víru. Pak plátce desátku rozvíjí větší víru až do té míry, kdy se pro něj desátek stává drahocennou výsadou. Desátek je dávný zákon daný Bohem.⁹ Bůh svým dětem slíbil, že zotvívá „průduchů nebeských, a [vyleje] ... požehnání, tak že [nebude dosti místa k jeho přijetí]“¹⁰. Nejen to, desátek uchová vaše jméno zapsané mezi lidem Božím a bude vás ochraňovat v „den odplaty a spálení“¹¹.

Proč potřebujeme mít tak nezlomnou víru? Protože jsou před námi těžké dny. Jen ojedinele bude v budoucnu snadné nebo populární být věrným Svatým posledních dnů. Každý z nás bude zkoušen. Apoštol

Pavel varoval, že v posledních dnech budou ti, kteří pilně následují Pána, pronásledováni.¹² Právě toto pronásledování vás může buď rozdrtit do nečinné slabosti, nebo vás může motivovat k tomu, abyste byli lepším příkladem a měli více odvahy v každodenním životě.

To, *jak* se stavíte k životním zkouškám, je součástí rozvíjení vaší víry. Síla přichází tehdy, když si uvědomujete, že máte božskou podstatu, dědictví nekonečné hodnoty. Pán připomíná vám, vašim dětem i vnoučatům, že jste právoplatnými dědici, že jste byli uchováni v nebi pro konkrétní období a místo ke zrození, růstu a k tomu, abyste se stali nositeli Jeho korouhve a lidem smlouvy. Budete-li kráčet po Pánově cestě spravedlivosti, budete mít to požehnání, že budete setrvávat v Jeho dobrotivosti, a budete světlem a spasitelem pro Jeho lid.¹³

Každému z vás, bratři a sestry, jsou dostupná požehnání získaná skrze moc svatého kněžství Melchisedechova. Tato požehnání mohou změnit okolnosti vašeho života v takových oblastech, jako je zdraví, společenství Ducha Svatého, osobní vztahy a budoucí příležitosti. Tato

moc a pravomoc tohoto kněžství drží klíče ke všem duchovním požehnáním Církve.¹⁴ A co je nejpozoruhodnější – Pán prohlásil, že bude schvalovat tato požehnání podle své vůle.¹⁵

Ta největší ze všech požehnání kněžství jsou udílěna ve svatých chrámech Páně. Věrnost smlouvám uzavřeným v chrámu opravňuje vás a vaši rodinu k získání požehnání věčného života.¹⁶

Vaše odměny nepřicházejí jen v příštím životě. Mnohá požehnání získáte v tomto životě, mezi svými dětmi a vnoučaty. Vy, věrní Svatí, nemusíte bojovat životní bitvy sami. Jen si to představte! Pán prohlásil: „S tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadnit budu, a [dět] tvé já vysvobodím.“¹⁷ Později Jeho věrný lid dostal toto zaslíbení: „Já, Pán, bych bojoval bitvy jejich a bitvy dětí jejich a dětí jejich dětí, ... do třetího a čtvrtého pokolení.“¹⁸

Náš milovaný prezident Thomas S. Monson nám dal prorocké svědectví. Řekl: „Vydávám vám svědectví, že požehnání, která jsou nám slíbena, jsou nepředstavitelná. I když se mohou sbíhat temná mračna, i když na nás může padat dešť, naše poznání

evangelia a naše láska k Nebeskému Otci a k našemu Spasiteli nám bude dodávat útěchu a podpírat nás a bude nám vnášet do srdce radost, budeme-li kráčet zpříma a budeme-li dodržovat přikázání.“

President Monson pokračoval: „Milování bratři a sestry, nemějte obavy. Budte dobré mysli. Budoucnost je tak jasná, jako vaše víra.“¹⁹

K tomuto mocnému prohlášení presidenta Monsona přidávám i to své. Svědčím o tom, že Bůh je náš Otec. Ježíš je Kristus. Jeho Církev byla znovuzřížena na zemi. Jeho pravda, smlouvy a obřady nám umožňují překonat strach a čelit budoucnosti s vírou! O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 2. Nefi 2:27.
2. Petr učil této myšlence, když vyjádřil naději, že můžeme být podílníky božské přirozenosti poté, co jsme unikli zkáze, která je ve světě. (Viz 2. Petrova 1:4.)
3. Viz Abraham 3:25.
4. Viz 2. Nefi 2:25.
5. Viz Nauka a smlouvy 89:19; viz také Izaiáš 45:3.
6. Nauka a smlouvy 84:88.
7. Nauka a smlouvy 122:7. Další příklad změny náhledu na věc je zaznamenán v Žalmech: „[Zachovej duši mou], ... zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího. Smiluj se nade mnou, Hospodine, k tobě zajistě každého dne volám. ... Budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky.“ (Žalm 86:2–3, 12.)
8. Nauka a smlouvy 98:2–3.
9. O desátku se mluví v osmi knihách Starého zákona: Genesis, Leviticus, Numeri, Deuteronomium, 2. Paralipomenon, Nehemiáš, Amos a Malachiáš.
10. Malachiáš 3:10.
11. Nauka a smlouvy 85:3.
12. Viz 2. Timoteovi 3:12.
13. Viz Nauka a smlouvy 86:8–11.
14. Viz Nauka a smlouvy 107:18.
15. Viz Nauka a smlouvy 132:47, 59.
16. Viz Abraham 2:11.
17. Izaiáš 49:25; viz také Nauka a smlouvy 105:14.
18. Nauka a smlouvy 98:37.
19. Thomas S. Monson, „Budte dobré mysli“, *Liahona*, květen 2009, 89.

Starší Richard J. Maynes
Sedmdesátník

Vytvořme si domov zaměřený na Krista

Rozumíme věčné podstatě rodiny a věříme v ni. Toto porozumění a víra by nás měly inspirovat k tomu, abychom dělali naprosto vše pro vytvoření domova zaměřeného na Krista.

Jako mladý misionář v Uruguayi a Paraguayi jsem si záhy uvědomil, že ty, kteří se chtějí dovědět více o Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, velmi zajímá naše nauka ohledně rodiny. Nauka, že rodiny spolu mohou být navždy, přitahuje zájemce hledající pravdu již od doby, kdy bylo evangelium Ježíše Krista znovuzřízeno.

Zásada věčných rodin je základním prvkem ve velikém plánu Nebeského Otce pro Jeho děti. Zásadní věcí v tomto plánu je znalost, že máme jak *nebeskou*, tak *pozemskou* rodinu. Apoštol Pavel nás učí, že Nebeský Otec je otcem našeho ducha:

„Aby hledali Pána ... [a našli] jej, ...

Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, ... [neboť] i rodina jeho jsme.“¹

To, že jsme potomky milujícího Nebeského Otce, je tak základní zásadou evangelia Ježíše Krista, že i naše děti hlásají tuto pravdu, když zpívají píseň Primárek „Jsem dítě Boží“. Pamatujete si ta slova?

*Já jsem dítě Boží,
na svět mě On poslal
a krásný pozemský domov
On s rodiči mi dal.*

*Říď mne! Veď mne! Kráčeť se mnou!
Cestu svou ať vím.*

*Uč mne, co mám znát jednou,
bych mohl žít s Ním.²*

Poznání toho, že máme *nebeskou* rodinu, nám pomáhá pochopit věčnou podstatu našich *pozemských* rodin. Nauka a smlouvy nás učí, že rodina je základem řádu nebes: „A totéž společenství, které existuje mezi námi zde, bude existovat mezi námi tam, pouze bude spojeno s věčnou slávou.“³

Pochopení věčné podstaty rodiny je zásadní pro porozumění plánu Nebeského Otce pro Jeho děti. Naopak protivník chce udělat vše, co je v jeho silách, aby plán Nebeského Otce zničil. Ve své snaze zmařit Boží plán útočí, tak jako nikdy, na instituci rodiny. Mezi ty silnější zbraně, jež při svém útoku používá, patří sobectví, chamtivost a pornografie.

Naše věčné štěstí Satanovým cílem *není*. Ví, že zásadním klíčem k tomu, aby učinil muže a ženy stejně bídny, jako je on, je připravit je o rodinné vztahy, které mohou být *věčné*. Jelikož Satan chápe, že pravé štěstí

v tomto životě i na věčnosti spočívá v rodině, dělá vše, co je v jeho silách, aby ji zničil.

Dávný prorok Alma nazývá Boží plán pro Jeho děti „[velikým plánem] štěstí“⁴. První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů, jež podporujeme jako proroky, vidoucí a zjevovatele, nám poskytlo tuto inspirovanou radu týkající se štěstí a rodinného života: „Rodina je ustanovena Bohem. Manželství mezi mužem a ženou je základem Jeho věčného plánu. Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností cítí manželské smlouvy. Štěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista.“⁵

Štěstí, o kterém mluvil Alma a později i První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů, lze s největší jistotou nalézt v domově s rodinou. Budeme ho mít hojně, uděláme-li vše, co je v našich silách, abychom si vytvořili domov zaměřený na Krista.

Když jsme se sestrou Maynesovou jako mladí začínali vytvářet domov zaměřený na Krista, naučili jsme se důležitým zásadám. Začali jsme tím, že jsme se řídili radami církevních vedoucích. Shromažďovali jsme své děti a každý týden jsme měli rodinný domácí večer a denně jsme se modlili a studovali písma. Nebylo to vždy snadné, vyhovující všem nebo úspěšné, ale časem se tato prostá setkání stala cennými rodinnými tradicemi.

Zjistili jsme, že děti si možná na konci týdne nebudou pamatovat lekci z rodinného domácího večera, ale budou si pamatovat, že *jsme ho měli*. Zjistili jsme, že na konci dne si asi nebudou pamatovat, co přesně jsme četli z písem nebo o co jsme se

modlili, ale budou si pamatovat, že *jsme písma četli a že jsme se modlili*. Bratři a sestry, zavedeme-li ve svém domově nebeské tradice, přinese to velkou sílu a ochranu nám i naší mládeži.

Studium, výuka a uplatňování zásad evangelia Ježíše Krista nám v domově pomáhá vytvořit prostředí, v němž může být přítomen Duch. Zavedeme-li ve svém domově tyto nebeské tradice, budeme schopni překonat nesprávné

tradice světa a naučíme se klást potřeby a zájmy druhých na první místo.

Zodpovědnost za vytvoření domova zaměřeného na Krista spočívá jak na rodičích, tak na dětech. Rodiče jsou zodpovědní za to, aby své děti v lásce a spravedlivosti učili. Rodiče se budou zodpovídat před Pánem z toho, jak své posvátné zodpovědnosti vykonávali. Rodiče učí děti *slovem a příkladem*. Báseň C. C. Millera s názvem „Ozvěna“ dokládá, jak důležitý a významný je vliv rodičů na děti:

*Byla to ovce, ne jehně,
jež zbloudila v Ježíšově podobenství.
Dospělá ovce, jež zbloudila
od devadesáti devíti ve stádě.
Proč bychom měli hledat ovci
a upřímně doufat a modlit se?
Pro nebezpečí, že ovce, jež jdou
špatnou cestou,
svedou s sebou i jehňata.
Víte, jehňata budou následovat ovce,
kamkoli ovce mohou zbloudit.
Když ovce jdou špatně,
zanedlouho i jehňata půjdou jako ony.
A tak naléhavě prosíme ovce
kvůli dnešním jehňatům,
neboť ztratí-li se ovce,
jak hroznou cenu
zaplatí jednou jehňata!⁶*

Jaké důsledky to bude mít pro rodiče, svedou-li své děti z cesty, nám vysvětlil Pán v Nauce a smlouvách: „A opět, nakolik rodiče mají děti v Sionu, ... kteří je *neučí* porozumět nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svatého vkládáním rukou, ... bude hřích na hlavě rodičů.“⁷

Těžko lze dostatečně zdůraznit, jak důležitou úlohu rodiče mají, aby učili své děti nebeským tradicím slovem i příkladem. Při vytváření domova zaměřeného na Krista hrají důležitou roli i děti. Rád bych vám pro ilustraci

této zásady přečetl krátký proslov, který nedávno přednesl můj osmiletý vnuk Will:

„Rád jezdím s tatínkem na koni a chytám koně lasem. Aby bylo laso silné, musí být spletené z mnoha vláken. Kdyby mělo jen jedno vlákno, nefungovalo by dobře. Jelikož v něm ale společně působí více vláken, můžeme ho používat mnoha různými způsoby a je silné.

Rodina může být jako laso. Když se jen jeden člověk pilně snaží a dělá to, co je správné, nebude rodina tak silná, jako když se snaží všichni vzájemně si pomáhat.

Vím, že když dělám to, co je správné, pomáhám své rodině. Když se chovám hezky ke své sestře Isabelle, oba se dobře bavíme a maminka a tatínek mají radost. Když maminka

Dortmund, Německo

potřebuje něco udělat, mohu jí pomoci tím, že si budu hrát s mladším bratrem Joeym. Své rodině mohu pomoci také tím, že si budu uklízet pokoj a budu ochotně pomáhat, kdykoli budu moci. Jelikož jsem v rodině nejstarší dítě, vím, že je důležité být dobrým příkladem. Mohu se ze všech sil snažit rozhodovat správně a dodržovat přikázání.

Vím, že děti mohou pomoci své rodině, aby byla silná jako silné laso. Když každý dělá vše, co může, a spolupracuje, může být rodina šťastná a silná.“

Když rodiče předsedají své rodině v lásce a spravedlivosti a učí své děti evangelium Ježíše Krista *slovem a příkladem*, a když děti milují a podporují své rodiče tím, že se učí a praktikují zásady, kterým je rodiče učí, vytvoří se tak domov zaměřený na Krista.

Bratři a sestry, jako členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů rozumíme věčné podstatě rodiny a věříme v ni. Toto porozumění a víra by nás měly inspirovat k tomu, abychom dělali naprosto vše pro vytvoření domova zaměřeného na Krista. Svědčím o tom, že budeme-li se o to snažit, budeme plněji milovat a sloužit podle příkladu, kterým nám je život a Usmíření našeho Spasitele Ježíše Krista, a díky tomu se v našem domově budou lidé cítit jako v nebi na zemi. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Skutkové 17:27–28.
2. „Jsem dítě Boží“, *ZNPPD 1*, str. 96.
3. Nauka a smlouvy 130:2; viz také Robert D. Hales, „The Eternal Family“, *Ensign*, Nov. 1996, 64.
4. Alma 42:8.
5. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
6. C. C. Miller, „The Echo“, *Best-Loved Poems of the LDS People*, ed. Jack M. Lyon and others (1996), 312–313.
7. Nauka a smlouvy 68:25; zvýraznění přidáno.

Starší Cecil O. Samuelson ml.
Sedmdesátník

Svědectví

Zásady získávání a udržení si svědectví o evangelii Ježíše Krista jsou přímočaré, jasné a dosažitelné pro každého člověka.

Příležitost být obklopen mladými lidmi Církve a pracovat s nimi byla po mnoho let jedním z velikých požehnání mého života. Tyto vztahy a přátelství považuji za ty nejkrásnější a nejhodnotnější ve svém životě. Zakládá se na nich také velká míra optimismu, který pro budoucnost Církve, společnosti a světa chovám.

Během těchto kontaktů s mladými mám také výsadu mluvit s některými, kteří měli různé pochybnosti nebo těžkosti ohledně svého svědectví. I když přesné důvody bývají různé a občas specifické, mnohé otázky a příčiny zmatku se v mnohém podobají. Tyto problémy a obavy se také netýkají jen určité demografické či věkové skupiny. Mohou trápit ty, jejichž rodiny jsou členy Církve již po několik generací, relativně nové členy Církve i ty, kteří se s Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů teprve seznamují. Jejich otázky obvykle plynou z upřímného zájmu nebo ze zvědavosti. Jelikož pro každého z nás mají významné a závažné důsledky, zdá se mi vhodné se nad podstatou našeho svědectví zamyslet. V kontextu naší Církve mluvíme o svém svědectví jako o spolehlivém důkazu pravdivosti evangelia Ježíše

Krista, který jsme získali zjevením skrze Ducha Svatého.

Zatímco svědectví je v této definici popsáno prostě a jasně, z definice vyplývá hned několik možných otázek: Kdo je oprávněn získat svědectví? Jak lze získat nezbytné zjevení? Jaké kroky vedou k získání svědectví? Je získání svědectví jedna událost nebo pokračující proces? Každá z těchto otázek i ty další mají své podotázky, ale zásady získávání a udržení si svědectví o evangelii Ježíše Krista jsou přímočaré, jasné a dosažitelné pro každého člověka.

Dovolte mi se k těmto možným nejasnostem krátce vyjádřit a poté zmínit několik postřehů, o něž se se mnou nedávno podělili důvěryhodní mladí přátelé, kteří mají se získáváním svědectví osobní zkušenost. Měli také příležitost pomáhat druhým, kteří měli problémy nebo těžkosti s některým aspektem své víry a přesvědčení.

Zprv – kdo je oprávněn získat svědectví? Svědectví může získat každý, kdo je ochoten zaplatit určitou cenu – což znamená dodržování přikázání. „Pročež hlas Páně dosahuje do končin země, aby všichni, kteří chtějí slyšet, mohli slyšet.“ (NaS 1:11.) Základním důvodem pro znovuzřízení evangelia bylo, aby

„každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa; aby také víra mohla růst na zemi.“ (NaS 1:20–21.)

Zadruhé – jak lze obdržet nezbytné zjevení a jaké základní kroky vedou k jeho získání? Postup je jasně a pevně daný již celé věky. Zaslíbení dané ohledně získání svědectví o Knize Mormonově je také všeobecně platné:

„A až tyto věci obdržíte“ – což znamená, že jste dané otázky naslouchali, četli o ní, studovali ji a přemítali o ní – „[tázejte se] Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé“ – což znamená, že se budete modlit pozorně, konkrétně a uctivě a s pevným rozhodnutím jednat podle odpovědi, kterou na svou modlitbu získáte – „a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.

A mocí Ducha Svatého můžete znáti pravdu ohledně všech věcí.“ (Moroni 10:4–5.)

Zatřetí – je získání svědectví jedna událost nebo pokračující proces? Svědectví se podobá žijícímu organismu, který při správné péči roste a vyvíjí se. K tomu, aby vzkvétal a prospíval, potřebuje neustálou výživu, péči a ochranu. Rovněž platí, že pokud postup pro udržení si svědectví zanedbáváme nebo se od něho odkládáme, může to vést k jeho ztrátě nebo oslabení. Písma varují, že přestupování nebo porušování přikázání Božích může mít za následek ztrátu Ducha a může vést až k tomu, že člověk popře svědectví, které jednou měl. (Viz NaS 42:23.)

Dovolte mi nyní podělit se o deset postřehů a rad od mých vzácných a věrných mladých přátel. Myšlenky, o které se podělili, jsou si podobné z hlediska uvažování i zkušeností;

Khayelitsha, Jihoafrická republika

nikoho z nás proto zřejmě nepřekvapí. Naneštěstí se může stát, zvláště v době našich problémů a starostí, že dočasně zapomínáme nebo podceňujeme to, že platí i pro nás osobně.

Zaprvé – každý má svou hodnotu, neboť jsme všichni děti Boží. On nás zná a miluje a přeje si, abychom uspěli a vrátili se k Němu. Musíme se naučit spíše důvěřovat Jeho lásce a Jeho načasování, než svým občas netrpělivým a nedokonalým touhám.

Zadruhé – i když zcela věříme v mocnou změnu srdce popsanou v písmech (viz Mosiáš 5:2; Alma 5:12–14, 26), musíme chápat, že tato změna často přichází spíše postupně než okamžitě nebo celkově, a v odpověď na konkrétní otázky, zkušenosti a obavy i skrze studium a modlitbu.

Zatřetí – nesmíme zapomínat, že základním účelem života je to, abychom byli zkoušeni a namáhali se, a tím se naučili růst díky těžkostem, a abychom byli vděční za to, čemu se

nemůžeme naučit žádným snazším způsobem.

Začtvrté – musíme se naučit důvěřovat tomu, čemu věříme nebo o čem víme, že nás podrží v dobách nejistoty, nebo když se nám nedaří.

Zapáté – jak učil Alma, získávání svědectví je obvykle proces zahrnující přání, víru a nakonec poznání pravdivosti konkrétní zásady, nauky nebo samotného evangelia. (Viz Alma 32.)

Zašesté – učíme-li někoho tomu, co známe, posilujeme při prohlubování svědectví druhých i to své. Když dáte někomu peníze nebo jídlo, zbyde vám toho méně. Když se však podělíte o svědectví, posílí to a prohloubí to svědectví toho, kdo ho vydává, i toho, kdo ho poslouchá.

Zasedmé – tyto malé, ale nezbytné kroky musíme dělat každý den a pravidelně. Modlitby, studium písem a evangelia, účast na církevních shromážděních, chrámové uctívání, vykonávání navštěvujícího

a domácího učení a dalších úkolů – to vše posiluje naši víru a přivádí Ducha do našeho života. Když některé z těchto výsad zanedbáváme, ohrožujeme tím své svědectví.

Zaosmé – nemáme mít pro druhé vyšší měřítko než pro sebe samé. Příliš často možná dopouštíme, aby chyby a nezdary druhých, zvláště vedoucích nebo členů Církve, ovlivňovaly to, jak vnímáme sebe nebo své svědectví. Těžkosti druhých nejsou omluvou pro naše vlastní nedostatky.

Zadeváté – je dobré pamatovat na to, že být k sobě příliš tvrdí, když uděláme chybu, může být stejně špatné, jako být příliš lhostejní, když je zapotřebí opravdového pokání.

A zadesáté – musíme si vždy uvědomovat, že Kristovo Usmíření je pro každého z nás plně a trvale účinné, pokud to dovolíme. Pak do sebe bude všechno zapadat, i tehdy, když budeme nadále zápolit s určitými maličkostmi, zvyky nebo zdánlivě

chybějícími dílky v mozaice naší víry.

Jsem vděčný za postřehy, silné stránky a svědectví mnoha svých příkladných mladých přátel a kolegů. Když jsem s nimi, jsem posílen, a když vím, že jsou s druhými, povzbuzuje mě vědomí dobra, které konají, a služby, kterou poskytují v zastoupení Mistra, kterého uctívají a kterého se ze všech sil snaží poslouchat.

Lidé, díky tomu, že mají svědectví, konají dobré a důležité věci. I když to takto platí, svědectví získáváme také díky tomu, co děláme. Ježíš řekl:

„Mé učení není mé, ale toho, kterýmž mne poslal.

Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude umět rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ (Jan 7:16–17.)

„Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ (Jan 14:15.)

Ani já, podobně jako Nefi a Mormon zastara, „neznám význam všech věcí“ (1. Nefi 11:17; viz také Slova Mormonova 1:7), ale dovolu mi říci to, co vím.

Vím, že Bůh, náš Nebeský Otec, žije a že nás miluje. Vím, že Jeho jedinečný Syn, Ježíš Kristus, je naším Spasitelem a Vykupitelem a hlavou Církve, jež nese Jeho jméno. Vím, že Joseph Smith zažil vše, co zaznamenal a čemu nás učil, pokud jde o znovuzřízení evangelia v naší době. Vím, že nás v dnešní době vedou apoštolové a proroci a že prezident Thomas S. Monson drží všechny klíče kněžství nutné k tomu, abychom byli požehnáni a aby dílo Páně šlo kupředu. Vím, že na toto poznání máme všichni nárok, a že pokud s něčím zápolíte, můžete se spolehnout na pravdivost svědectví, které slyšíte na této konferenci od tohoto řečnického pultu. Toto vím a vydávám o tom svědectví, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

Touha

Máme-li dosáhnout věčného určení, budeme toužit po vlastnostech nezbytných k tomu, abychom se stali věčnou bytostí, a budeme na nich pracovat.

Rozhodl jsem se mluvit o důležitosti *touhy*. Doufám, že všichni prozkoumáme své srdce, abychom zjistili, po čem opravdu toužíme, a jak máme seřazené své nejdůležitější touhy.

Touhy stanovují naše priority, priority utvářejí naše rozhodnutí a rozhodnutí určují naše skutky. Touhy, podle nichž jednáme, určují, jak se měníme, čeho dosahujeme a čím se stáváme.

Nejprve budu mluvit o některých přirozených touhách. Jako smrtelníci máme určité základní fyzické potřeby. Touha uspokojit tyto potřeby nás nutí k rozhodnutím a určuje naše skutky. Tři příklady ukazují, jak někdy potlačujeme tyto touhy jinými touhami, které považujeme za důležitější.

Zaprvé – potrava. Máme základní potřebu jíst, ale tato touha může být na čas potlačena silnější touhou se postit.

Zadruhé – přístřešek. Jako dvánáctiletý chlapec jsem odolal touze po přístřešku, protože jsem měl větší touhu splnit skautský úkol strávit noc v lese. Byl jsem jedním z chlapců, kteří opustili pohodlný stan a museli si nějak zbudovat přístřešek a udělat jednoduchou postel z přírodních materiálů, které jsme našli.

Zatřetí – spánek. Dokonce i tuto

základní touhu lze dočasně potlačit touhou ještě důležitější. Jako mladý voják v Utažské národní gardě jsem slyšel o jednom takovém příkladu od jednoho ostříleného důstojníka.

V prvních měsících Korejské války byla do aktivní služby povolána dělostřelecká baterie Utažské národní gardy z Richfieldu. Tato baterie, které velel kapitán Ray Cox, čítala asi 40 mormonských mužů. Po dodatečném výcviku a poté, co je posílili záložní vojáci odjinud, byli vysláni do Koreje, kde zažili jedny z nejtěžších bitev oné války. V jedné bitvě museli odrazit přímý útok stovek vojáků pěší divize, útok, který přemohl a zlikvidoval jiné baterie polního dělostřelectva.

Jakou to má souvislost s překonáním touhy po spánku? Během jedné kritické noci, kdy nepřátelská pěchota prorazila frontovou linii a dostala se do týlu obsazeného dělostřelectvem, nechal kapitán natáhnout linky polního telefonu do svého stanu a nařídil vojákům na stráž, aby mu osobně telefonovali hodinu po hodině, po celou noc. To pomohlo těmto vojákům zůstat vzhůru, ale také to znamenalo, že spánek kapitána Coxeho byl několikrát přerušen. „Jak jste to mohl dovolit?“ zeptal jsem se. Jeho odpověď naznačuje, jakou moc má větší touha.

... pocítovati touhu po blahu svých bratrů. (Enos 1:9.) Napsal: „A ... poté, co jsem se modlil a namáhal jsem se s veškerou pílí, Pán mi pravil: Udělím ti podle přání tvých, pro víru tvou.“ (Verš 12.) Všimněte si třech hlavních věcí, které předcházely slíbenému požehnání: touha, práce a víra.

Alma ve svém kázání o víře učí tomu, že víra může začít pouhým přáním, „[abychom] uvěřili“, pokud „toto přání v sobě [necháme] působiti“. (Alma 32:27.)

Další významné ponaučení týkající se touhy, a zvláště touhy, která má být naší touhou nejvyšší, se nachází v příběhu o králi Lamanitů, kterého učil misionář Aron. Když krále zaujalo Aronovo učení, zeptal se: „Co mám činiti, abych mohl býti zrozen z Boha“ a „mohl míti tento věčný život?“ (Alma 22:15.) Aron odpověděl: „Jestliže si to přeješ, ... jestliže budeš činiti pokání ze všech svých hříchů a skloníš se před Bohem a budeš ve víře vzývat jméno jeho věře, že obdržíš, pak obdržíš naději, kterou si přeješ.“ (Verš 16.)

Král to udělal a v mocné modlitbě prohlásil: „Odložím všechny hříchů své, abych tě poznal a abych mohl ... býti spasen posledního dne.“ (Verš 18.) Díky tomuto závazku a tomuto uvědomění si své nejvyšší touhy byla jeho modlitba zázračně zodpověděna.

Prorok Alma měl velkou touhu volat všechny lidi k pokání, ale pochopil, že nemá toužit po oné přesvědčující moci, kterou by k tomu potřeboval, protože usoudil, že spravedlný Bůh „dává lidem podle přání jejich, ať již je to k smrti, nebo k životu“ (Alma 29:4). Podobně i v jednom novodobém zjevení Pán prohlašuje, že bude „souditi všechny lidi podle skutků jejich, podle přání srdce jejich“ (NaS 137:9).

Jsmo opravdu připraveni přijmout skutečnost, že náš věčný Soudce

„Věděl jsem, že jestli se vůbec vrátíme domů, budu na ulicích našeho městečka potkávat rodiče oněch chlapců, a nechtěl bych se jim dívat do tváře, pokud by se jejich syn nevrátil domů kvůli něčemu, co jsem jako jeho velitel zanedbal.“¹

Jaký to úžasný příklad toho, jak mocně větší touha ovlivňuje priority a jednání! Jaký to mocný příklad pro nás všechny, kteří jsme zodpovědní za blaho druhých – pro nás rodiče, církevní vedoucí a učitele!

Na závěr tohoto příkladu dodám, že kapitán Cox časně z rána, po téměř

probdělé noci, vedl své muže v protikutku na nepřátelskou pěchotu. Zajali přes 800 zajatců a jen dva z jejich vlastních vojáků byli zraněni. Cox byl vyznamenán za statečnost a příslušníci jeho baterie získali presidentské ocenění za mimořádné hrdinství. A podobně jako Helamanovi mladí válečníci (viz Alma 57:25–26) se všichni vrátili domů živí.²

Kniha Mormonova obsahuje mnoho ponaučení o důležitosti touhy.

Poté, co Enos mnoho hodin usilovně prosil Pána, bylo mu řečeno, že mu jsou hříchy odpuštěny. Poté „počal

přisuzuje tak zásadní význam tomu, co si skutečně přeje?

V mnoha verších v písmech se o naší touze mluví jako o tom, co hledáme a o co usilujeme. „Ten, kdo mne hledá časně, nalezne mne a nebude opuštěn.“ (NaS 88:83.) „Usilujte dychtivě o nejlepší dary.“ (NaS 46:8.) „Ten, kdo pilně hledá, nalezne.“ (1. Nefi 10:19.) „Přiblížte se mi, a já se přiblížím vám; hledejte mne pilně, a naleznete mne; prostě, a obdržíte; klepejte, a bude vám otevřeno.“ (NaS 88:63.)

Není snadné napravit své touhy tak, abychom nejvyšší prioritu přikládali tomu, co je věčné. Všichni jsme pokoušeni toužit po onom světském kvartetu – po majetku, vysokém postavení, po požitech a moci. Můžeme po nich toužit, ale nemáme je stavět na místo svých nejvyšších priorit.

Ti, jejichž nejvyšší touhou je získat majetek, upadají do pasti materialismu. Nedbají na toto varování: „Neusiluj o bohatství ani o marné věci tohoto světa.“ (Alma 39:14; viz také Jákob 2:18.)

Ti, kteří touží po vysokém postavení nebo moci, by měli následovat příklad statečného velitele Moroniho, který svou službou neusiloval „o moc“ ani o „poctu světa“. (Alma 60:36.)

Jak rozvíjíme své touhy? Málokdo se ocitne v tak kritické situaci, jaká motivovala Arona Ralstona,³ ale jeho zážitek je cennou lekcí o tom, jak se vyvíjejí naše touhy. Když se Ralston vydal na putování po jednom odlehlem kaňonu v jižním Utahu, uvolnil se náhle téměř 400kilogramový balvan a zaklínal mu pravou ruku. Pět dnů, zcela osamělý, se snažil ruku vyprostit. Když už to chtěl téměř vzdát a přijmout smrt, měl vidění toho, jak k němu běží tříletý chlapec a jak ho zvedá za levou paži. Ralston toto pochopil jako vidění svého budoucího syna a jako ujištění, že může přežít. A tak sebral odvahu a podnikl drastický čin nutný k tomu, aby si, než mu dojdou síly, zachránil život. Zlomil si v zaklíněné pravé ruce obě kosti a pak si pomocí nožíku z víceúčelového nástroje ruku uřízl. Poté sebral dost sil na to, aby urazil osm kilometrů, než našel pomoc.⁴ Jak

úžasný příklad toho, jakou moc má obrovská touha! Když máme vizi toho, čím se můžeme stát, naše touha a naše moc jednat nesmírně vzroste.

Většina z nás se s tak extrémně kritickou situací nikdy nesetká, ale každý z nás se setkává s potenciálními nástrahami, jež brání pokroku k našemu věčnému určení. Jsou-li naše spravedlivé touhy dostatečně silné, budou nás motivovat k tomu, abychom se vymanili a osvobodili ze závislostí a z jiných hříšných vlivů a priorit, které brání našemu věčnému pokroku.

Máme pamatovat na to, že spravedlivé touhy nemohou být povrchní, vznětlivé nebo dočasné. Musejí být upřímné, neochvějné a trvalé. Budeme-li takto motivováni, budeme usilovat o stav, který popsal Prorok Joseph Smith, kdy „[překonáme] zla ve svém životě a [ztratíme] veškerou touhu po hříchu“⁵. Toto je velmi osobní rozhodnutí. Starší Neal A. Maxwell řekl:

„Když jsou lidé popisováni jako ti, kteří ‚ztratili touhu hřešit‘, jsou to oni a jedině oni, kdo se vědomě rozhodli odložit ony špatné touhy tím, že byli ochotni ‚vzdát se všech [svých] hříchů‘, aby poznali Boha.

A tak to, po čem neustále toužíme, se časem stane tím, čím se nakonec staneme a co obdržíme ve věčnosti.“⁶

Jakkoli je ztráta veškeré touhy hřešit důležitá, k získání věčného života je toho zapotřebí více. Máme-li dosáhnout věčného určení, budeme toužit po vlastnostech nezbytných k tomu, abychom se stali věčnou bytostí, a budeme na nich pracovat. Věčné bytosti například odpouštějí všem těm, kteří se vůči nim provinili. Dávají přednost blahu druhých před svým vlastním blahem. A mají rádi všechny Boží děti. Pokud se nám to zdá příliš těžké – a určitě to není snadné pro nikoho z nás – pak bychom měli mít na začátku touhu získat tyto vlastnosti

a žádat milujícího Nebeského Otce o to, aby nám s našimi pohnutkami pomohl. Kniha Mormonova nás učí, že se máme modlit „k Otci z celé síly srdce, [abychom] mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista“. (Moroni 7:48.)

Zakončím posledním příkladem touhy, která má být prvořadá u všech mužů a žen – u těch, kteří žijí v manželství i u těch svobodných. Všichni mají toužit po manželství na věčnost a vážně o ně usilovat. Ti, kteří již uzavřeli chrámový sňatek, mají dělat vše, co je v jejich silách, aby ho ochraňovali. Ti, kteří jsou svobodní, mají toužit po chrámovém sňatku a mají vynakládat to nejvyšší úsilí, aby ho dosáhli. Mládež a mladí svobodní mají odolávat politicky správnému, ale z věčného hlediska scestnému názoru, který znevažuje to, že je důležité uzavřít sňatek a mít děti.⁷

Svobodní muži, zvažte prosím výzvu, kterou v dopise napsala jedna svobodná sestra. Zastávala se „spravedlivých dcer Božích, které upřímně hledají způsobilého partnera, ačkoli

se zdá, že muži jsou slepí a zmatení pokud jde o to, zda mají či nemají zodpovědnost vyhledávat tyto úžasné a vybrané dcery Nebeského Otce, dvořit se jim a mít ochotu uzavřít a dodržovat posvátné smlouvy v domě Páně“. Na závěr dodala: „Je mnoho svobodných mužů Svatých posledních dnů, kteří rádi vyrazí ven za zábavou, chodí s dívkami a s přáteli, ale nemají naprosto žádnou touhu někdy se některé ženě k něčemu zavázat.“⁸

Jsem si jist, že někteří dychtivě hledající mladí muži by byli rádi, kdybych dodal, že jsou i některé mladé ženy, jejichž touha po ctnostném manželství a dětech je v pořadí až daleko vzadu za jejich touhou po kariéře a jiných přednostech smrtelnosti. Jak muži, tak ženy musejí mít spravedlivé touhy, které je povedou k věčnému životu.

Pamatujme na to, že touhy stanovují naše priority, priority utvářejí naše rozhodnutí a rozhodnutí určují naše skutky. Kromě toho se právě díky svým skutkům a touhám něčím stáváme, ať již opravdovým přítelem, nadaným učitelem nebo tím, kdo je

hoden získat věčný život.

Svědčím o Ježíši Kristu, Jehož láska, Jehož učení a Jehož Usmíření toto vše umožňuje. Modlím se o to, abychom především toužili stát se takovými, jako je On, abychom se mohli jednou vrátit do Jeho přítomnosti a obdržet plnost Jeho radosti. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Ray Cox, rozhovor autora z 1. srpna 1985 v Mount Pleasant v Utahu, který potvrzuje to, co mi vyprávěl v Provu v Utahu zhruba v roce 1953.
2. Viz Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; „Self-Propelled Task Force“, *National Guardsman*, May 1971, zadní obálka; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film natočený Universitou jižního Utahu, 2002).
3. Viz Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 211.
6. Neal A. Maxwell, „According to the Desire of [Our] Hearts“, *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. Viz Julie B. Becková, „Teaching the Doctrine of the Family“, *Liahona*, Mar. 2011, 32–37.
8. Dopis z 14. září 2006.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nacházejte radost prostřednictvím láskyplné služby

*Kéž ... projevujeme lásku a vděčnost za Spasitelovu smírnou
oběť skrze prosté a soucitné skutky služby.*

Bratři a sestry, doufám, že ti z vás, kteří jsou zde v Salt Lake na návštěvě, využijí příležitosti potěšit se barvami a vůněmi nádherných jarních květů na Chrámovém náměstí.

Jaro přináší obnovení světla a života – a skrze střídání ročních období nám připomíná život, oběť a Vzkříšení našeho Pána a Vykupitele, Ježíše Krista; neboť „všechny věci vydávají svědectví o [Něm]“ (Mojšís 6:63.)

V kontrastu k této nádherné atmosféře jara a naději, které jaro symbolizuje, stojí svět plný nejistoty, komplikací a zmatků. Nároky každodenního života – vzdělání, zaměstnání, výchova dětí, církevní služba a povolání, světské činnosti, a dokonce i bolest a utrpení způsobené nečekaným onemocněním nebo tragédií – nás mohou vyčerpávat. Jak se můžeme osvobodit z této spletité pavučiny životních překážek a nejistot, abychom našli duševní klid a štěstí?

Často se podobáme mladému obchodníkovi z Bostonu, jehož v roce 1849, jak příběh uvádí, uchvátila vidina

zlaté horečky v Kalifornii. Prodal všechnen svůj majetek, aby hledal štěstí v kalifornských řekách, které, jak mu bylo řečeno, byly plné tak velkých valounů zlata, že je člověk jen stěží unesl.

Mladík den za dnem nořil rýžovací pánev do řeky a vytahoval ji prázdnou. Jeho jedinou odměnou byla rostoucí hromada kamenů. Byl zoufalý a zklamaný a chystal se toho nechat, když jednoho dne mu jeden starý zkušený zlatokop řekl: „Chlapče, roste ti tu docela pěkná hromádka kamení.“

Mladík odvětil: „Žádné zlato zde není. Vráť se domů.“

Starý zlatokop přešel přes hromadu kamení a řekl: „Ale vždyť tady zlato je. Jen musíš vědět, kde ho najít.“ Zvedl dva kameny a křísil jimi o sebe. Jeden kámen pukl a objevilo se několik zlatých šupinek, které se třpytily ve slunci.

Mladík si všiml napěchovaného koženého vaku na opasku zlatokopa a namítl: „Já ale hledám valouny jako ty, které máte ve vaku, ne jen maličké šupinky.“

Starý zlatokop ukázal vak mladíkovi, který se podíval dovnitř v očekávání, že spatří několik velkých valounů. Byl ohromen, když uviděl, že vak je naplněn tisíci šupinek zlata.

Starý zlatokop řekl: „Chlapče, zdá se mi, že jsi natolik zabraný do hledání velkých valounů, že zapomínáš plnit vak těmito drahocennými zlatými šupinkami. Trpělivé hromadění těchto malých šupinek mi přineslo velké bohatství.“

Tento příběh znázorňuje duchovní pravdu, které Alma učil svého syna Helamana:

„Malými a prostými věcmi se usku-
tečňují věci veliké. ...

... A velice malými prostředky Pán
... uskutečňuje spasení mnoha duší.“
(Alma 37:6–7.)

Bratři a sestry, evangelium Ježíše Krista je prosté, nehledě na to, jak moc se ho my snažíme zkomplikovat. Máme se snažit vést svůj život podobně jednoduše a nezahlcovat ho nepatřičnými vlivy a máme se soustředit na to, na čem záleží nejvíce.

Co jsou ony drahocenné a prosté věci evangelia, které nám do života přinášejí jas a smysl? Co jsou ony zlaté šupinky evangelia, jejichž trpělivé hromadění v průběhu celého života nás odmění pokladem nejvyšším – drahocenným darem věčného života?

Jsem přesvědčen, že existuje jedna prostá, ale důležitá – dokonce vznešená – zásada, která zahrnuje celé evangelium Ježíše Krista. Pokud přijmeme tuto zásadu celým srdcem a učiníme ji středem svého života, bude nás očišťovat a posvěcovat, abychom tak mohli jednou opět žít v přítomnosti Boží.

Spasitel mluvil o této zásadě, když odpovídal farizeovi, který se Ho ptal: „Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně?

I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána

Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Matouš 22:36–39.)

Jen tehdy, když milujeme Boha a Krista celým srdcem, duší a myslí, jsme schopni dělit se o tuto lásku s bližními skrze skutky laskavosti a službu – což je způsob, jímž by Spasitel miloval nás všechny a sloužil nám, kdyby byl dnes mezi námi.

Když nás tato čistá láska Kristova – neboli pravá láska – obklopuje, myslíme, cítíme a jednáme více tak, jak by myslel, cítil a jednal Nebeský Otec a Ježíš. Naše motivace a upřímná touha se podobá té Spasitelově. O tuto touhu se Spasitel podělil se svými apoštoly v předvečer svého Ukřižování. Řekl:

„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás. ...

Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni

k druhým.“ (Jan 13:34–35.)

Láska, kterou Spasitel popsal, je láskou aktivní. Neprojevuje se velikými a hrdinskými činy, ale spíše prostými skutky laskavosti a služby.

Existuje bezpočet způsobů a situací, v nichž můžeme sloužit a projevovat lásku druhým. Dovolte mi jich několik zmínit.

Zprv – pravá láska začíná doma. Naprosto nejdůležitější zásada, která má panovat v každé rodině, je uplatňování Zlatého pravidla – Pánova nabádání, že „všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim“ (Matouš 7:12). Představte si na okamžik, jak byste se cítili, kdybyste byli tím, na koho dopadají neohleduplná slova nebo skutky. Učme svým příkladem členy své rodiny, aby se měli navzájem rádi.

Dalším místem, kde máme spoustu příležitostí sloužit, je Církev. Naše sbory a odbočky mají být místem, kde Zlaté pravidlo vždy řídí naše slova a skutky vůči druhým. Když jednáme s druhými laskavě, když

jim vyjadřujeme slovně podporu a povzbuzení a jsme citliví k potřebám druhých, můžeme vytvářet láskyplnou jednotu mezi členy sboru. Tam, kde převládá pravá láska, není místo pro pomluvy nebo nelaskavá slova.

Členové sboru, dospělí i mládež, se mohou spojit ve smysluplné službě, aby požehnali životu druhých. Před dvěma týdny prezident území Jižní Amerika-Severozápad, starší Marcus B. Nash ze Sedmdesáti, vyprávěl o tom, jak tím, že přidělují „ty, kteří jsou silní na duchu, těm, kteří jsou slabí“, zachraňují stovky méně aktivních dospělých členů i mládeže. Skrze lásku a službu se „jeden po druhém“ vracejí. Tyto skutky laskavosti vytvářejí silné a trvalé pouto mezi všemi zúčastněnými – mezi pomáhajícími i těmi, kterým se pomáhá. Tato služba je pak zdrojem mnoha drahocenných vzpomínek.

Když vzpomínám na svou dlouhou službu ve správě Církve, jedny z nejvzácnějších vzpomínek se týkají okamžiků, kdy jsem společně se členy sboru někomu pomáhal.

Například si vzpomínám, jak jsem jako biskup pracoval s několika aktivními členy svého sboru při čištění silážní jámy na kůlové farmě sociální péče. Nebyl to zrovna příjemný úkol! Pozvali jsme jednoho méně aktivního bratra, který nebyl na shromáždění mnoho let, aby se k nám přidal. Díky lásce a přátelství, které mezi námi pociťoval, když jsme pracovali v oné páchnoucí silážní jámě a povídali si při tom, se vrátil do Církve a později byl zpečetěn v chrámu se svou manželkou a dětmi. Naše přátelství díky službě požehnálo jeho dětem, vnoučatům, a nyní už i pravnoučatům. Mnozí z nich sloužili na misi, měli sňatek v chrámu a vychovávají věčnou rodinu – což je veliké dílo vyvolané prostým

skutkem – jednou zlatou šupinkou.

Třetí oblastí, kde můžeme sloužit, je naše obec. Jako upřímný výraz naší lásky a zájmu můžeme nabídnout pomocnou ruku těm, kdo naši pomoc potřebují. Mnozí z vás jste si oblékli tričko s nápisem „Pomáhající ruce“ a neúnavně jste se snažili zmírnit utrpení druhých a zvelebit místo, kde žijete. Mladí svobodní dospělí v Japonském kůlu Sendai nedávno poskytli nedocenitelnou službu při hledání členů v troskách po ničivém zemětřesení a tsunami. Existuje bezpočet možností, jak sloužit.

Upřímnou laskavostí a službou můžeme mezi těmi, kterým sloužíme, získávat přátele. Z těchto přátelství plyne lepší porozumění naší oddanosti

evangeliumu a touha dozvědět se více o Církvi.

Můj dobrý přítel, starší Joseph B. Wirthlin, mluvil o moci této zásady, když řekl: „Laskavost je podstatou velikosti. ... [Je] klíčem, který otevírá dveře a dělá přátele. Obměkčuje srdce a vytváří vztahy i na celý život.“ („Moc laskavosti“, *Liahona*, květen 2005, 26.)

Další způsob, jak můžeme sloužit dětem Nebeského Otce, je skrze misionářskou službu – nejen jako misionáři na plný úvazek, ale také jako přátelé a bližní. K budoucímu růstu Církve nedojde pouhým klepáním na cizí dveře. Dojde k němu tehdy, když členové, společně s misionáři, naplnění láskou k Bohu a ke Kristu, budou rozpoznávat potřeby a budou na ně reagovat v duchu dobročinné služby.

Budeme-li to dělat, bratři a sestry, ti, kteří jsou čestní v srdci, budou pociťovat naši upřímnost a lásku. Mnozí se o nás budou chtít dozvědět více. Tehdy a jedině tehdy se bude Církev rozrůstat a naplní celou zemi. Toho nemohou dosáhnout misionáři samotní, ale je k tomu zapotřebí zájmu a služby každého člena.

Při veškeré službě musíme být citliví k nabádáním Ducha Svatého. Onen tichý a jemný hlas nám může dát poznat, kdo naši pomoc potřebuje a co můžeme udělat, abychom pomohli.

President Spencer W. Kimball řekl: „Je nezbytné, abychom si v království navzájem sloužili. ... Velmi často naše skutky služby sestávají z obyčejného povzbuzení nebo poskytování ... pomoci s běžnými úkoly, ale jaké úžasné důsledky mohou plynout ... z malých, ale promyšlených skutků!“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 82.)

A president Thomas S. Monson řekl:

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

„Potřeby druhých jsou všudypřítomné, a každý z nás může udělat něco, co pomůže někomu jinému.

... Dokud neztratíme sami sebe ve službě druhým, náš život má jen malý význam.“ („Co jsem dnes pro někoho udělal?“, *Liahona*, listopad 2009, 84.)

Bratři a sestry, chtěl bych znovu zdůraznit, že tou nejdůležitější vlastností Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna, po které máme v životě toužit a o kterou máme usilovat, je dar pravé lásky – čisté lásky Kristovy. (Viz Moroni 7:47.) Z tohoto daru vyvěrá naše schopnost milovat druhé a sloužit jim – jako to dělal Spasitel.

Prorok Mormon nás učil tomu, jak nesmírně důležitý je tento dar, a řekl nám, jak ho můžeme získat: „Pročež, milování bratří moji, modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista; abyste se mohli stát syny Božími; abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme vidět takového, jaký je; abychom mohli mít tuto naději; abychom mohli být očištěni tak, jako on je čistý.“ (Moroni 7:48.)

Veliké věci se uskutečňují věcmi prostými a malými. Podobně jako se časem hromadí zlaté šupinky, až z toho vznikne velký poklad, stejně tak se budou hromadit naše malé a prosté skutky laskavosti a služby, až vznikne život naplněný láskou k Nebeskému Otci, oddaností dílu Pána Ježíše Krista a pocitem pokoje a radosti pokaždé, když nabídneme pomocnou ruku druhým.

Kéž nyní, zatímco se blíží Velikonoce, projevujeme lásku a vděčnost za Spasitelovu smírnou oběť skrze prosté a soucitné skutky služby bratrům a sestrám doma, v Církvi i ve svém okolí. O to se s pokorou modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Připravujte svět na Druhý příchod

Vaše misie bude posvátnou příležitostí přivádět druhé ke Kristu a pomáhat jim připravovat se na Spasitelův Druhý příchod.

Dnes večer se obracím zvláště na ty, kterým je 12 až 25 let a kteří jsou nositeli kněžství Božího. Často na vás myslíme a modlíme se za vás. Kdysi jsem vyprávěl příběh o našem čtyřletém vnukovi, který silně strčil do svého malého brášky. Když má manželka Kathy utišila plačící dítě, obrátila se k tomu čtyřletému a starostlivě se ho zeptala: „Proč jsi strčil do svého malého brášky?“ On se podíval na babičku a řekl: „Babi, promiň. Ztratil jsem prstýnek RSS a nemůžu se teď rozhodovat správně.“ Víme, že vy se usilovně snažíte rozhodovat správně vždy. Máme vás moc rádi.

Premýšleli jste někdy o tom, proč jste byli posláni na zem v tuto konkrétní dobu? Nenarodili jste se v době Adama a Evy, ani v době, kdy Egyptu vládli faraoni, ani během vlády dynastie Ming. Přišli jste na zem v tuto dobu, dvacet století po prvním příchodu Krista. Kněžství Boží bylo znovuzříženo na zemi a Pán vztáhl ruku, aby připravil svět na svůj slavný

návrat. Toto jsou dny velkých příležitostí a důležitých zodpovědností. Toto jsou vaše dny.

Svým křtem jste dali otevřeně najevo víru v Ježíše Krista. Vysvěcením ke kněžství se vaše talenty a duchovní schopnosti prohloubily. Jednou z vašich důležitých zodpovědností je pomáhat připravovat svět na Druhý příchod Spasitele.

Pán ustanovil proroka, presidenta Thomase S. Monsona, aby řídil práci Jeho kněžství. A vám president Monson řekl: „Pán potřebuje misionáře.“¹ „Každý způsobilý a schopný mladý muž se má připravit na službu na misi. Misionářská služba je kněžskou zodpovědností – povinností, jejíž plnění od [vás], kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán.“²

Misionářská služba vyžaduje obět. Vždy budete muset něco odložit, když přijmete prorokovo povolání ke službě.

Ti, kteří sledují rugby, vědí, že novozélandský tým All Blacks, který dostal jméno podle barvy svého dresu,

je vůbec nejoslavovanější rugbyový tým.³ Být na Novém Zélandu vybrán do týmu All Blacks je srovnatelné s možností hrát v týmu amerického fotbalu v Superbowl nebo v kopané ve Světovém poháru.

V roce 1961 se Sidney Going, kterému bylo 18 let a byl nositelem Aronova kněžství, začal stávat hvězdou novozélandského rugby. Díky svým mimořádným schopnostem si mnozí mysleli, že bude příští rok vybrán do národního rugbyového týmu All Blacks.

V 19 letech, v tomto kritickém okamžiku své stoupající rugbyové kariéry, Sid prohlásil, že rugby opustí, aby mohl sloužit na misi. Někteří říkali, že je blázen. Jiní říkali, že je pošetilý.⁴ Namítali, že tato rugbyová příležitost se už nikdy nemusí naskytnout.

Sidovi ale nešlo o to, co opouští, ale o příležitost a zodpovědnost, která ležela před ním. Měl kněžskou povinnost obětovat dva roky svého života tomu, aby hlásal, že Pán Ježíš Kristus opravdu žije a že Jeho znovuzřízené evangelium je skutečné. Nic – ani

možnost hrát v národním týmu, se vši slávou, kterou by mu to přineslo – by ho od této povinnosti neodradilo.⁵

Prorok Boží ho povolal sloužit v Západokanadské misi. Tento měsíc je tomu 48 let, co 19letý starší Sidney Going opustil Nový Zéland, aby sloužil jako misionář Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Sid mi vyprávěl o jednom zážitku, který se mu na misi stal. Byl večer a on a jeho společník se chystali vrátit do svého bytu. Rozhodli se navštívit ještě jednu rodinu. Otec je pustil dál. Starší Going a jeho společník vydali svědectví o Spasiteli. Rodina přijala Knihu Mormonovu. Otec ji četl celou noc. Za následující týden a půl přečetl celou Knihu Mormonovu, Nauku a smlouvy a Drahocennou perlu. Po několika týdnech byla rodina pokřtěna.⁶

Misie, nebo místo v novozélandském týmu All Blacks? Sid odpověděl: „Požehnání plynoucí z toho, že [přivádíte druhé] k evangeliu dalece převyšuje cokoli, co vůbec kdy [obětujete].“⁷

Možná vás zajímá, co se stalo se

Sidem Goingem po misi. To nejdůležitější: věčný sňatek s jeho dívkou Colleen; pět úžasných dětí a generace vnoučat. Vede život naplněný důvěrou v Otce v nebi, dodržuje přikázání a slouží druhým.

A rugby? Po misi se Sid Going stal jedním z nejlepších útočníků v historii týmu All Blacks, odehrál 11 sezón a mnoho let působil jako kapitán týmu.⁸

A jak moc byl Sid Going dobrý? Byl tak dobrý, že tréninky a rozpisy zápasů byly změněny, protože nechtěl hrát v neděli.⁹ Sid byl tak dobrý, že královna Anglie ocenila jeho přínos pro rugby.¹⁰ Byl tak dobrý, že o něm byla napsána kniha s názvem *Super Sid*.

Co kdyby Sid tyto pocty po misi nezískal? Jedním z největších zázraků misionářské služby v této Církvi je to, že Sid Going a tisíce jemu podobných se neptají: „Co díky misi získám?“, ale spíše: „Co mohu dát?“

Vaše misie bude posvátnou příležitostí přivádět druhé ke Kristu a pomáhat jim připravovat se na Spasitelův Druhý příchod.

Pán již dlouho mluví o nutných přípravách na svůj Druhý příchod. Enochovi pravil: „Spravedlivost sešlu s nebe; a pravdu vyšlu ze země, ... a spravedlivost a pravda, dám, aby zaplavily zemi jako povodeň, abych shromáždil vyvolené své ze čtyř stran země.“¹¹ Prorok Daniel prorokoval, že v posledních dnech se bude evangelium šířit do konců země jako „kámen, kterýž [vylomen je z hory bez pomoci] rukou“¹². Nefi mluvil o tom, že Církev posledních dnů bude malá co do počtu, ale bude rozptýlena po celé tváři země.¹³ Pán v této dispensaci prohlásil: „Jste povoláni uskutečnit shromáždění vyvolených mých.“¹⁴ Moji mladí bratří, vaše misie je úžasnou příležitostí a zodpovědností, která je pro toto zaslíbené shromažďování důležitá a souvisí s vaším věčným určením.

Již od počátečních dnů Znovuzřízení brali Bratři své pověření hlásat evangelium velmi vážně. V roce 1837, pouhých sedm let po zorganizování Církve, v době nouze a pronásledování, byli misionáři vysláni učit evangeliu v Anglii. Za několik málo let již misionáři kázali v tak rozmanitých oblastech, jako je Rakousko, Francouzská Polynésie, Indie, Jamajka, Chile a Čína.¹⁵

Pán žehná tomuto dílu a Církev je zakládána po celém světě. Toto shromáždění se překládá do 92 jazyků. Jsme vděční za 52 225 misionářů na plný úvazek, kteří slouží ve více než 150 zemích.¹⁶ Slunce nikdy nezapadá nad spravedlivými misionáři, kteří vydávají svědectví o Spasiteli. Pomyslete na duchovní moc 52 000 misionářů, kteří, obdarováni Duchem Páně, odvážně hlásají, že není „žádného jiného jména ani žádné jiné cesty ani prostředku, jímž ... může přijít spasení, pouze ve jménu a skrze jméno Krista“¹⁷. Vyjadřujeme vděčnost

desítkám tisíc navrátilivších se misionářů, kteří ze sebe vydávali a nadále vydávají to nejlepší. Svět je připravován na Druhý příchod Spasitele do značné míry díky práci, kterou Pán koná skrze své misionáře.

Misionářská služba je duchovní práce. Způsobnost a příprava jsou nezbytné. President Monson řekl: „Mladí muži, nabádám vás, abyste se na misionářskou službu připravovali. Uchovávejte se čistými, neposkvřněnými a způsobilými zastupovat Pána.“¹⁸ Během let před svou misí prosím pamatujte na posvátný úkol, který vás čeká. Vaše skutky před misí budou mít velký vliv na kněžskou moc, kterou si s sebou na misi přinese. Připravujte se dobře.

President Monson mluvil o tom, že „každý způsobilý a schopný mladý muž se má připravit na službu na misi“¹⁹. Příležitostně, kvůli zdravotním či jiným důvodům, někdo možná není schopen sloužit. Svou schopnost sloužit poznáte tehdy, když si promluvíte s rodiči a s biskupem. Jste-li v takové situaci, nemějte prosím pocit, že ve vznešeném pověření, které je před vámi, máte méně důležitou roli. Pán je velmi štědrý k těm, kteří Ho milují, a otevře vám jiné dveře.

Někteří možná přemýšlejí, zda na službu nejsou moc staří. Jeden můj přítel z Číny našel Církev v Kambodži,

když mu bylo necelých 25 let. Přemýšlel, zda má ještě uvažovat o misi. Poté, co se modlil a mluvil se svým biskupem, byl povolán a sloužil se ctí v New Yorku. Pokud si děláte starosti ohledně věku, modlete se a promluvíte si s biskupem. On vás povede.

Padesát procent všech misionářů slouží ve své rodné zemi. To je jen správné. Pán slíbil, že „každý člověk uslyší plnost evangelia ve svém vlastním jazyce a ve své vlastní řeči“²⁰. Budete povoláni skrze proroctví a budete sloužit tam, kde vás bude zapotřebí nejvíce.

Moc rád se setkávám s misionáři po celém světě. Když jsem nedávno navštívil Australskou misi Sydney, víte, koho jsem tam potkal? Staršího Sidneyho Goinga – novozélandskou rugbyovou legendu. Nyní, ve věku 67 let, je znovu misionářem, tentokrát ale se společníkem, kterého si vybral sám – se sestrou Colleen Goingovou. Vyprávěl mi o jedné rodině, kterou učili. Rodiče byli členové, ale mnoho let byli v Církvi méně aktivní. Starší a sestra Goingovi pomohli této rodině zažehnout plamínek víry. Starší Going mi vyprávěl, jakou moc pociťoval, když stál u křtitelnice vedle otce rodiny, zatímco nejstarší syn, který má nyní kněžství, pokřtil svého mladšího bratra a sestru. Vyprávěl o radosti z toho, když viděl sjednocenou

rodinu, která společně usiluje o věčný život.²¹

První předsednictvo ve slovech určených vám prohlásilo:

„Jste vybraní [duchové], kteří přišli na svět v tuto dobu, kdy máte největší zodpovědnosti a příležitosti, kdy však čelíte i největším pokušením. ...

Modlíme se za každého z vás, ... abyste mohli vykonat velké dílo, které leží před vámi, ... abyste byli hodni [a ochotni] vykonávat zodpovědnosti, které se týkají budování království Božího a přípravy světa na Spasitelův Druhý příchod.“²²

Mám moc rád obraz od Harryho Andersona znázorňující Spasitelův Druhý příchod. Připomíná mi, že Spasitel přijde v majestátu a moci. Na zemi i na obloze dojde k úžasným jevům.²³

Ti, kteří čekají na Spasitelův příchod, Ho „budou vyhlížeti“. A On slíbil: „Já přijdu!“ Spravedliví Ho uvidí „v oblacích nebe [se všemi svatými anděly] oděného mocí a slávou velikou“²⁴. „Anděl [zatroubí] na pozoun svůj a svatí ... ze čtyř stran země“²⁵ budou „vyzdvíženi, aby se s ním setkali“²⁶. Ti, „kteří spali“, což znamená způsobilí Svatí, kteří již zemřeli, také „vyjdou, aby se [s Ním] setkali“²⁷.

V písmech se píše: „Pán [postaví] nohu svou na ... horu“²⁸ a „promluví hlasem svým a všechny končiny země to uslyší“²⁹.

Moji mladí bratři v kněžství, svědčím nejen o vznešenosti této velkolepé události, ale především o tom, že skutečně nastane. Spasitel žije. Vráť se na zem. A ať již na této straně závoje, nebo na druhé, vy i já se budeme radovat z Jeho příchodu a budeme děkovat Pánu, že nás seslal na zem v tuto dobu, abychom plnili svou posvátnou povinnost pomoci připravit svět na Jeho návrat. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „The Lord Needs Missionaries“, *Liahona*, Jan. 2011, 4.
2. Thomas S. Monson, „Opět se setkáváme“, *Liahona*, listopad 2010, 5–6.
3. Viz stats.allblacks.com.
4. Viz Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), 27.
5. Telefonní rozhovor s prezidentem Maxwelllem Horsfordem z kůlu Kaikohe Nový Zéland, březen 2011.
6. Telefonní rozhovor se starším Sidneyem Goingem, březen 2011.
7. E-mailová korespondence se starším Sidneyem Goingem, březen 2011.
8. Viz stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Telefonní rozhovor s prezidentem Maxwelllem Horsfordem z kůlu Kaikohe Nový Zéland, březen 2011.
10. Sid Going byl v roce 1978 vyznamenán řádem MBE (člen Řádu Britského impéria) za svůj přínos rugby (viz Howitt, *Super Sid*, 265).
11. Mojšís 7:62.
12. Daniel 2:45.
13. Viz 1. Nefi 14:12–14.
14. Nauka a smlouvy 29:7.
15. Viz *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), 430, 458, 463, 487, 505, 512.
16. Stav k 31. prosinci 2010.
17. Mosiáš 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, Jan. 2011, 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, listopad 2010, 5–6.
20. Nauka a smlouvy 90:11.
21. Telefonní rozhovor se starším Sidneyem Goingem, březen 2011.
22. „Poselství od Prvního předsednictva“, *Pro posílení mládeže – Plnění naší povinnosti vůči Bohu* (brožurka, 2002), 2–3.
23. Viz Nauka a smlouvy 43:18; 45:40.
24. Nauka a smlouvy 45:44.
25. Nauka a smlouvy 45:45, 46.
26. Nauka a smlouvy 88:96.
27. Nauka a smlouvy 45:45; viz také Nauka a smlouvy 29:13; 88:96–97.
28. Nauka a smlouvy 45:48.
29. Nauka a smlouvy 45:49.

Starší Steven E. Snow
Předsednictvo Sedmdesáti

Naděje

*Naše naděje v Usmíření nám dává moc díky
náhledu na věčnost.*

Naše rodina vyrůstala v pustině jižního Utahu. Déšť je tu vzácný, a naděje v dostatek vláhy před letními vedry je pokaždé nezměrná. Vždy jsme v déšť doufali, modlili jsme se o něj a v těžkých dobách jsme se postili.

Vypráví se o dědovi, který vzal svého pětiletého vnuka na procházku po městě. Nakonec došli k obchůdku s potravinami na hlavní ulici, kde se postavili na chlazenou sodovku. Zastavilo zde auto z jiného státu a řidič přistoupil k dědovi. Cizinec ukázal na oblaček na obloze a zeptal se: „Myslíte, že bude pršet?“

„Samozřejmě v to doufám,“ odpověděl stařík. „Když ne kvůli sobě, tak kvůli chlapci. Já jsem už déšť viděl.“

Naděje je emoce, která nám do každodenního života vnáší barvitost. Je definována jako „pocit, že události se obrátí v to nejlepší“. Když žijeme s nadějí, „hledíme vpřed s touhou a rozumnou důvěrou“ (viz dictionary.reference.com/browse/hope). Naděje nám vnáší do života uklidňující vliv, jelikož s důvěrou očekáváme události budoucí.

Někdy doufáme v něco, na co máme malý nebo žádný vliv. Doufáme, že bude slunečno. Doufáme, že brzy začne jaro. Doufáme, že reprezentanti našeho oblíbeného

sportu vyhrají mistrovství světa nebo olympiádu.

Takové naděje činí náš život zajímavým a někdy vedou k neobvyklému či pověřivému chování. Můj tchán je například veliký sportovní fanoušek, ale je přesvědčen, že pokud se *nedívá* na svůj oblíbený basketbalový tým v televizi, pak spíše vyhrájí. Když mi bylo dvanáct, v naději ve výhru jsem trval na nošení téhož páru nepraných ponožek na každý zápas Malé Ligy v baseballu. Maminka mě donutila nechávat je na zadní verandě.

Jindy nás mohou naše naděje vést ke snům, které nás mohou inspirovat a vést k činu. Jestliže máme naději zlepšit se ve škole, tato naděje může být skutečněna horlivým studiem a obětí. Jestliže doufáme, že budeme hrát ve vítězném týmu, tato naděje nás může vést k důslednému tréninku, obětavosti, týmové práci a nakonec k úspěchu.

Roger Bannister byl studentem medicíny v Anglii a měl velkolepou naději. Přál si být prvním, kdo zaběhne míli pod čtyři minuty. Po většinu první poloviny dvacátého století nadšenci mezi atleti dychtivě očekávali den, kdy bude u míle prolomena čtyřminutová hranice. Za ta léta se tomu mnoho mimořádných běžců přiblížilo, ale čtyřminutová hranice nepadla.

Bannister se věnoval náročnému tréninkovému plánu v naději, že dosáhne svého cíle – vytvořit nový světový rekord. Někteří ze sportovního světa začali pochybovat, zda vůbec lze čtyřminutovou hranici prolomit. Údajní experti se dokonce domnívali, že lidské tělo je fyziologicky neschopné běžet tak velkou rychlostí tak dlouhou vzdálenost. Veliká naděje Rogera Bannistera se naplnila 6. května 1954! Proběhl cílovou čarou za 3:59.4, v novém světovém rekordu. Jeho naděje v prolomení čtyřminutové hranice v běhu na jednu míli se stala snem uskutečněným díky tréninku, tvrdé práci a obětavosti.

Naděje může inspirovat sny a pobízet nás, abychom je uskutečnili. Naděje sama nám však úspěch nezajistí. Mnohé úctyhodné naděje se vytratily, neboť ztroskotaly na úskalích dobrých úmyslů a lenosti.

Nejhlubší naděje nás, rodičů, se soustřeďují na naše děti. Doufáme, že vyrostou a povedou zodpovědný a spravedlivý život. Takové naděje snadno zmaří to, když jako rodiče nebudeme dobrým příkladem. Naděje sama neznamená, že naše děti budou vyrůstat ve spravedlivosti. Musíme s nimi trávit čas při rodinných domácích večerech a hodnotných rodinných činnostech. Musíme je naučit modlit se. Musíme si s nimi číst v písmech a učit je důležitým zásadám evangelia. Jedině tak je možné, aby se naše nejhlubší naděje naplnily.

Nikdy nemáme dovolit, aby naděje vytlačilo zoufalství. Apoštol Pavel napsal, že každý z nás „v naději orati má“ (1. Kor. 9:10). Naděje nám obohacuje život a pomáhá nám těšit se na budoucnost. Ať oráme pole nebo děláme cokoli jiného, je nutné, abychom jako Svatí posledních dnů měli naději.

V evangeliu Ježíše Krista je nadějí touha jeho následovníků

získat věčné spasení skrze Usmíření Spasitele.

Právě tuto naději musíme všichni mít. Ta nás odlišuje od zbytku světa. Petr nabádal následovníky Krista: „Hotovi pak buďte vždycky k vydání [odpovědi každému], kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás.“ (1. Petrova 3:15.)

Naše naděje v Usmíření nám dává moc díky náhledu na věčnost. Tento náhled nám umožňuje hledět za tento život až k příslibu věčností. Nemusíme být svazováni omezeným výhledem náladových očekávání společnosti. Můžeme se svobodně těšit na celestiální slávu a zpečetění ke své rodině a milovaným.

V evangeliu souvisí naděje téměř vždy s vírou a pravou láskou. President Dieter F. Uchtdorf učil: „Naděje je jednou z noh trojnohé stoličky, spolu s vírou a pravou láskou. To jsou tři prvky, jež stabilizují náš život bez ohledu na hrboly nebo nerovnosti, s nimiž můžeme v určité době přijít do styku.“ („Nekonečná moc naděje“, *Liahona*, listopad 2008, 21.)

V závěrečné kapitole Knihy Mormonovy Moroni napsal:

„Pročež, musí býti víra; a musí-li býti víra, musí také býti naděje; a musí-li býti naděje, musí také býti pravá láska.

A pokud nemáte pravou lásku, nemůžete býti nikterak spaseni v království Božím; a také nemůžete býti spaseni v království Božím, nemáte-li víru; a také nemáte-li žádnou naději.“ (Moroni 10:20–21.)

Starší Russell M. Nelson učil: „*Víra* je zakořeněna v Ježíši Kristu. *Naděje* se soustřeďuje na Usmíření. *Pravá láska* se projevuje v ‚čisté lásce Kristově‘. Tyto tři vlastnosti jsou propleteny jako dráty v kabelu, a nelze je vždy přesně rozlišit. Společně se stávají lanem, které nás poutá k celestiálnímu království.“ („A More Excellent Hope“, *Ensign*, February 1997, 61.)

Když Nefi v závěru svého záznamu prorokoval o Ježíši Kristu, napsal: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem.“ (2. Nefi 31:20.)

Tento „dokonalý jas naděje“, o němž Nefi mluví, je naděje v Usmíření, ve věčné spasení umožněné obětí našeho Spasitele. Tato naděje vedla po věky muže i ženy k vykonávání pozoruhodných věcí. Dávni apoštolové procházeli zemi a svědčili o NĚm, a nakonec v Jeho službách položili život.

Mnozí z prvních členů Církve v této dispensaci opustili domov a se srdcem plným naděje a víry se vydali na západ přes rozsáhlé pláně do údolí Solného jezera.

V roce 1851 se Mary Murray Murdochová, sedmašedesátiletá vdova, připojila ve Skotsku k Církvi. Tato malá žena neměla ani metr a půl, vážila sotva čtyřicet kilo, ale porodila osm dětí, z nichž šest se dožilo dospělosti. Pro její velikost jí její děti a vnoučata s láskou říkaly „Malá babi“.

Její syn, John Murdoch, se připojil k Církvi a se svou ženou a dvěma malými dětmi se v roce 1852 vydali do Utahu. O čtyři roky později John poslal své matce nezbytný obnos, aby se mohla připojit k rodině v Salt Lake

City. S nadějí daleko přesahující její výšku se Mary v 73 letech vydala na svízelnou cestu do Utahu.

Po bezpečné cestě přes Atlantik se připojila k neštěstím pronásledované Martinově výpravě s ručními vozíky. 28. července se tito pionýři s ručními vozíky vydali na západ. Utrpení této výpravy je dobře známo. Z 576 členů výpravy jich téměř čtvrtina zemřela, než dorazili do Utahu. Další by byli zahynuli, kdyby nedošlo na záchranou akci zorganizovanou prezidentem Brighamem Youngem, který poslal vozy s pomocí, aby našli ve sněhu uvězněné Svaté.

Mary Murdochová zemřela 2. října 1856 poblíž Chimney Rock v Nebrasce. Zde podlehla vyčerpání vystavena nepřízní počasí a těžkostem cesty. Její křehké tělo prostě nevydrželo fyzické vypětí, které Svátí podstupovali. Když umírala, v myšlenkách byla u své rodiny v Utahu. Poslední slova této věrné pionýrské ženy zněla: „Řekněte Johnovi, že umírám tváří směrem k Sionu.“ (Viz Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Mary Murray Murdochová je příkladem naděje a víry mnoha dávných pionýrů, kteří podnikli odvážnou cestu na západ. Duchovní cesty dneška nevyžadují o nic méně naděje nebo víry než cesty dávných pionýrů. Naše překážky mohou být odlišné, ale naše zápolení je stejně velké.

Modlím se, aby naše naděje vedly ke splnění našich spravedlivých snů. Zvláště se modlím, aby naše naděje v Usmíření posilovala naši víru a pravou lásku a dávala nám náhled na věčnost našeho budoucího života. Kéž my všichni máme tento dokonalý jas naděje – o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Larry M. Gibson

První rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů

Posvátné klíče Aronova kněžství

Pán chce, aby každý nositel Aronova kněžství vyzýval všechny, aby přišli ke Kristu – počínaje svou rodinou.

Jeden můj syn se ve věku 12 let rozhodl chovat králíky. Postavili jsme klece a získali jsme jednoho velkého samce a dvě králíčky samičky od souseda. Neměl jsem vůbec představu o tom, do čeho jdeme. Zakrátko byla králíkárna nabitá králíčky k prasknutí. Nyní, když je můj syn již dospělý, musím s úžasem přiznat údiv nad tím, jak to zvládali – sousedův pes se občas dostal do králíkárně a chov oslaboval.

Ale bylo pro mě dojemné sledovat, jak se můj syn a jeho bratři o králíky starali a jak je chránili. A teď, jako manželé a otcové, jsou způsobilými nositeli kněžství, kteří milují své rodiny, posilují je a bdí nad nimi.

Hřeje mě u srdce, když pozoruji vás, mladé muže Aronova kněžství, jak bdíte nad těmi kolem vás, včetně svých rodin, členů svého kvora a mnoha dalších, jak je podporujete a posilujete je. Mám vás moc rád.

Nedávno jsem pozoroval, jak byl jeden třináctiletý mladík ustanoven prezidentem kvora jáhnů. Poté, co mu biskup potřásl rukou a oslovil ho jako „presidenta“, vysvětlil členům kvora, že ho „oslovil jako presidenta, aby zdůraznil posvátnost jeho povolání.

President kvora jáhnů je jedním z pouhých čtyř členů ve sboru, kteří drží klíče předsednictví. On, se svými rádci, povede s těmito klíči kvorum díky inspiraci Páně. “ Tento biskup chápal, jakou moc mají předsednictva vedená prezidentem, který drží posvátné klíče kněžství a používá je. (Viz NaS 124:142–143.)

Později jsem se zeptal onoho mladíka, zda je připraven předsedat tomuto úžasnému kvoru. Jeho odpověď zněla: „Jsem nervózní. Nevím, co dělá president kvora jáhnů. Můžete mi to říci?“

Řekl jsem mu, že má úžasné biskupstvo a poradce, kteří mu pomohou stát se úspěšným a silným vedoucím kněžství. Věděl jsem, že budou respektovat posvátné klíče předsednictví, které obdržel.

Pak jsem se ho zeptal: „Myslíš, že by tě Pán povolal k tomuto důležitému povolání, aniž by ti poskytl vedení?“

Zamyslel se, a pak odpověděl: „Kde ho najdu?“

Po krátkém rozhovoru si uvědomil, že vedení najde v písmech, ve slovech žijících proroků a v odpovědích na modlitby. Rozhodli jsme se najít nějaký

verš, který by mohl být výchozím bodem pro jeho pátrání, jak se naučit zodpovědnostem svého nového povolání.

Nalistovali jsme si 107. oddíl Nauky a smluv, verš 85. Píše se zde o tom, že president kvora jáhnů má zasedat v radě se členy svého kvora a učit je jejich povinnostem. Všimli jsme si, že kvorum není jenom třída, ale i rada mladých mužů, a že pod vedením presidenta se mají vzájemně posilovat a vzdělávat. Řekl jsem mu, že věřím, že bude skvělým presidentem, který bude při výuce jáhnů jejich povinnostem spoléhat na inspiraci od Pána a bude zvelebovat své posvátné povolání.

Pak jsem se zeptal: „Když teď víš, že máš učit jáhny jejich povinnostem, víš, jaké tyto povinnosti jsou?“

Znovu jsme se obrátili na písmo a našli jsme toto:

1. Jáhen je určen, aby bděl nad Církví a byl stálým služebníkem pro Církev (viz NaS 84:111).

Protože rodina je základní jednotkou Církve, to nejdůležitější prostředí, v němž nositel Aronova kněžství může vykonávat tuto

povinnost, je v jeho rodině. Poskytuje kněžskou službu svému otci a matce při jejich vedení rodiny. Také bdí nad svými bratry a sestrami, mladými muži svého kvora a dalšími členy sboru.

2. Jáhen pomáhá učitelům ve všech jeho povinnostech v Církvi, vyžadují-li to okolnosti (viz NaS 20:57).

Řekli jsme si, že má-li jáhen pomáhat s povinnostmi učitelů, musí jejich povinnosti znát. Podívali jsme se do písem a rychle jsme našli více než deset povinností úřadu učitele (viz NaS 20:53–59; 84:111). Pro každého mladého muže – i pro jeho otce, poradce a každého z nás – by bylo mocným zážitkem, kdyby udělal přesně to, co udělal tento mladý muž: kdyby se obrátil na písmo a sám objevil, jaké jsou naše povinnosti. Mám dojem, že mnozí z nás by byli překvapeni – a inspirováni – tím, co bychom našli. Příručka Povinnost vůči Bohu obsahuje užitečné přehledy povinností Aronova kněžství a je skvělým podkladem pro duchovní rozvoj. Nabádám vás, abyste ji soustavně používali.

3. Jáhni a učitelé mají také „varovati, vysvětlovati, nabádati a učiti a zváti

všechny, aby šli ke Kristu“ (NaS 20:59; viz verše 46 a 68, kde jsou popsány povinnosti kněží).

Mnoho mladých mužů si myslí, že začnou mít misionářské zážitky ve chvíli, kdy jim bude 19 let a vstoupí do misionářského výcvikového střediska. Z písem se dozvíme, že to začíná daleko dříve. Pán chce, aby každý nositel Aronova kněžství vyzýval všechny, aby přišli ke Kristu — počínaje svou rodinou.

Dále, abych pomohl tomuto mladému presidentovi porozumět, že pouze on sám je předsedajícím úředníkem v kvoru, doporučil jsem mu přečíst si třikrát první povinnost uvedenou v Nauce a smlouvách 107:85. Četl: „Předsedati dvanácti jáhnům.“ Zeptal jsem se: „Co říká Pán tobě osobně o tvé povinnosti jako presidenta?“

„No,“ řekl, „napadlo mě pár věcí, když jsme si povídali. Myslím si, že Nebeský Otec po mně chce, abych byl presidentem dvanácti jáhnům. Je nás ale jen pět, kteří chodí, a jeden chodí jen občas. Tak jak získáme dvanáct?“

Nikdy jsem si nevykládal tento

verš tak jako on, ale on měl posvátné klíče, které jsem já neměl. Třináctiletý president kvora jáhnů mě učil o moci zjevení, která přichází k těm, kteří mají klíče předsednictví, bez ohledu na jejich intelekt, společenské postavení nebo věk.

Odpověděl jsem: „Já nevím. Co si myslíš ty?“

A on řekl: „Musíme vymyslet, jak ho udržet, aby chodil dál. Víím, že jsou tu dva další, kteří mají být v našem kvoru, ale nechodí, a já je neznám. Možná, že bych se mohl blíže spřátelit s jedním z nich a nechat své rádce pracovat s dalšími. Kdyby přišli všichni, bylo by nás sedm, ale kde seženeme pět dalších?“

„Já nevím,“ odpověděl jsem, „ale chce-li je tam Nebeský Otec, On to ví.“

„Pak se musíme jako předsednictvo a jako kvorum modlit a musíme zjistit, co dělat.“ Pak se zeptal: „Jsem zodpovědný za všechny chlapce ve věku jáhnů v našem sboru – i za ty, kteří nejsou členy?“

S úžasem jsem se zeptal: „Má z pohledu Pána tvůj biskup zodpovědnost jen za členy sboru, nebo za všechny, kteří na území sboru žijí?“

Tento mladý „stálý služebník“ to pochopil. Uvědomoval si, jakou roli má každý jáhen, učitel i kněz, když bdí nad Církví a zvou všechny, aby přišli ke Kristu.

Když myslím na úžasné mladé muže a ženy Církve, napadá mě jeden verš – verš, který Moroni citoval Josephu Smithovi se slovy, že toto „ještě není naplněno, ale brzy bude“ (Joseph Smith–Životopis 1:41): „Stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše, ... mládenci vaši vidění vídati budou“ (Joel 2:28).

To, co „napadlo“ tohoto mladého presidenta, bylo vidění toho, čím Nebeský Otec chce, aby se jeho kvorum stalo. Bylo to zjevení, které potřeboval, aby posiloval aktivní členy svého kvora, zachránil ty, kteří mají těžkosti, a vyzýval všechny, aby přišli ke Kristu. Takto inspirován si naplánoval, jak vůli Páně uskuteční.

Pán učil tohoto mladého presidenta, že *kněžství* znamená projevodat zájem o druhé a sloužit jim. Jak náš milovaný prorok, president Thomas S. Monson, vysvětluje: „Kněžství není ani tak dar, jako pověření sloužit, výsada pozvedávat a příležitost žehnat život druhých.“ („Naše posvátná kněžská důvěra“, *Liahona*, květen 2006, 57.)

Služba je samotným základem kněžství – služba druhým, jak ji ztělesňoval Spasitel. Svědčím o tom, že toto je Jeho kněžství, že jednáme podle Jeho pověření a že všem nositelům kněžství Pán ukazuje, jak poskytovat věrnou kněžskou službu.

Vyzývám členy každého předsednictva kvora jáhnů, učitelů a kněží, aby se pravidelně radili, studovali a modlili se, aby poznali vůli Páně

pro jejich kvorum, a pak šli a jednali. Při výuce členů vašeho kvora jejich povinnostem používejte příručku Povinnost vůči Bohu. Vyzývám každého člena kvora, aby podporoval presidenta svého kvora a obracel se na něj o radu, zatímco se učí všem svým kněžským povinnostem a spravedlivě je plní. A vyzývám každého z nás, abychom se dívali na tyto pozoruhodné mladé muže tak, jak je vidí Pán – jako mocný zdroj pro budování a posilování Jeho království zde a nyní.

Vy, úžasní mladí muži, jste nositeli Aronova kněžství, jež Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu znovuzřídil Jan Křtitel poblíž Harmony v Pensylvánii. Vaše kněžství má posvátné klíče, které otevírají dveře všem dětem Nebeského Otce, aby mohly přijít k Jeho Synu, Ježíši Kristu, a mohly Ho následovat. Toto je zajištěno skrze „evangelium pokání a křtu ponořením na odpuštění hříchů“; každotýdenní obřad svátosti; a „službou andělů“. (NaS 13:1; Joseph Smith – Životopis 1:69) Jste opravdu „služebníci“, kteří musejí být čistými a způsobilými a věrnými nositeli kněžství za všech dob a na všech místech.

Proč? Naslouchejte slovům našeho milovaného Prvního předsednictva určeným každému z vás, z příručky Povinnost vůči Bohu:

„Máte pravomoc vykonávat obřady Aronova kněžství. ... Budete velkým požehnáním v životě lidí kolem vás. ...

Nebeský Otec ve vás vkládá velkou důvěru a spoléhá na vás a má pro vás důležité poslání, jež máte naplnit.“ (*Fulfilling My Duty to God: For Aaronic Priesthood Holders* [2010], 5).

Vím, že tato slova jsou pravdivá, a modlím se, aby každý z nás získal to též svědectví. A to říkám v posvátném jménu toho, Jehož kněžství jsme nositeli, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vaše možnosti, vaše výsady

Když čtete písmo a nasloucháte slovům proroků celým srdcem a myslí, Pán vám řekne, jak dosáhnout svých kněžských výsad.

Byl jednou jeden muž, jehož celoživotním snem bylo plavit se na výletní lodi po Středozemním moři. Snil o tom, jak se prochází ulicemi Říma, Atén a Istanbulu. Šetřil každý haléř, dokud si nenašetřil na lodní jízdenku. Protože měl peněz poskrovnu, vzal si s sebou navíc kufr plný plechovek fazolí, krabic se suchary a sáčků s limonádou v prášku, a tím se každý den živil.

Tak rád by se zúčastnil oněch mnoha akcí, které se na lodi nabízeły – tak rád by si šel zacvičit do tělocvičny, zahrát si minigolf a zaplavat si v bazénu. Záviděl těm, kteří chodili do kina, na estrády a kulturní představení. A jak moc toužil alespoň ochutnat ta úžasná jídla, která na lodi viděl – každé z nich vypadalo jako hostina! Chtěl ale utratit jen tak málo peněz, že se ničeho z toho neúčastnil. Měl možnost vidět města, která si přál navštívit, ale po většinu cesty zůstával ve své kajutě a živil se jen svým skromným jídlem.

Poslední den plavby se ho jeden člen posádky zeptal, na kterou rozlučkovou party se chystá jít. Až tehdy se onen muž dozvěděl, že nejen

rozlučková party, ale téměř vše na palubě oné výletní lodi – jídlo, zábava, všechny ty aktivity – byly zahrnuty v ceně jízdenky. Až příliš pozdě si tento muž uvědomil, že žil hluboko pod úrovní svých výsad.

Otázka, kterou toto podobenství vznáší, zní: Žijeme my, nositelé kněžství, pod úrovní svých výsad, pokud jde o posvátnou moc, dary a požehnání, které máme příležitost a právo jako držitelé Božího kněžství mít?

Sláva a majestátnost kněžství

Všichni víme, že kněžství je mnohem víc než jen pouhý název nebo označení. Prorok Joseph učil, že „kněžství je věčná zásada a existovalo s Bohem od věčnosti ... do věčnosti, bez počátku dnů či konce roků“¹. Drží dokonce „klíč poznání Boha“². Ve skutečnosti se skrze kněžství „projevuje [samotná] moc božskosti“³.

Požehnání plynoucí z kněžství přesahují schopnosti našeho chápání. Věrní nositelé Melchisedechova kněžství se mohou stát „vyvolenými Boha“⁴. Jsou posvěceni „Duchem k obnovení těla svého“⁵ a nakonec mohou získat „vše, co [má] Otec“⁶.

Může to být těžké pochopit, ale je to nádherné, a svědčí o tom, že je to pravda.

Skutečnost, že náš Nebeský Otec svěřil tuto moc a zodpovědnost člověku, je důkazem Jeho veliké lásky, kterou k nám chová, a nástinem našich možností jako synů Božích na onom světě.

Nicméně naše skutky až příliš často naznačují, že žijeme hluboko pod úrovní těchto možností. Když se nás někdo zeptá na kněžství, mnozí z nás dokáží odříkat správnou definici, ale náš každodenní život možná jen málo svědčí o tom, že naše porozumění přesahuje úroveň naučené odpovědi.

Bratři, před námi stojí rozhodnutí. Můžeme se, jako držitelé kněžství, spokojit s omezenými schopnostmi, a smířit se se schopnostmi hluboko pod úrovní svých výsad. Nebo můžeme přijímat z překypující hostiny duchovních příležitostí a universálních kněžských požehnání.

Co můžeme dělat, abychom dosahovali svých možností?

Slova zapsaná v písmech a pronešená na generální konferenci máme vztahovat na sebe⁷, nejsou určena jen pro přečtení nebo vyslechnutí.⁸ Až příliš často se účastníme shromáždění a pokyvujeme hlavou; možná se i znalecky usmíváme a souhlasíme. Uděláme si pár poznámek ohledně určitých kroků a možná si řekneme: „Tohle určitě udělám.“ Ale někde mezi tím, co slyšíme a co si jako připomínku zapíšeme do mobilního telefonu, a tím, co skutečně uděláme, se náš přepínač s názvem „udělám to“ přepne do polohy „později“. Bratři, dbejme na to, aby náš přepínač „udělám to“ byl vždy v poloze „nyní“!

Když čtete písmo a nasloucháte slovům proroků celým srdcem a myslí, Pán vám řekne, jak dosáhnout svých

kněžských výsad. Nedopusťte, aby uplynul den, aniž byste nějak nezareagovali na nabádání Ducha.

Zaprvé – čtěte uživatelskou příručku

Pokud byste vlastnili nejvýkonnější a nejdražší počítač na světě, používali byste ho jen jako ozdobu pracovního stolu? Počítač možná vypadá působivě. Může mít všelijaké schopnosti. Ale jen tehdy, když si prostudujete uživatelskou příručku, když se naučíte používat software a když pak počítač zapnete, můžete využívat jeho úplný potenciál.

I svaté kněžství Boží má uživatelskou příručku. Dejme si závazek, že budeme číst písmo a příručky účelněji a s větší pozorností. Začneme tím, že si znovu přečteme 20., 84., 107. a 121. oddíl Nauky a smluv. Čím více budeme studovat účel, možnosti a konkrétní použití kněžství, tím více budeme žasnout nad jeho mocí a Duch nás bude učit, jak tuto moc získávat a používat k požehnání své rodiny, společnosti, v níž žijeme, a Církve.

Jako lidé přikládáme oprávněně vysokou prioritu světskému vzdělávání a profesnímu rozvoji. Chceme a musíme vynikat ve vzdělanosti a ve zručnosti. Chválím vás, že se usilovně snažíte získávat vzdělání a stát se odborníkem ve svém poli působnosti. Vyzývám vás, abyste se stali odborníkem také v naukách evangelia – zvláště v nauce o kněžství.

Žijeme v době, kdy písmo a slova novodobých proroků jsou dostupná snadněji než v jakékoli jiné době v historii světa. Nicméně je naší výsadou a povinností, a je naší zodpovědností se po nich natáhnout a chopit se jejich učení. Zásady a nauky kněžství jsou vznešené a nadpozemské. Čím více budeme studovat nauku a možnosti a uplatňovat konkrétní záměry kněžství,

tím více se naše duše bude rozvíjet, naše porozumění se bude rozšiřovat a my uvidíme, co pro nás má Pán připraveno.

Zadruhé – usilujte o zjevení Ducha

Pro získání spolehlivého svědectví o Ježíši Kristu a Jeho znovuzřízení evangelium je zapotřebí víc než jen znalosti – vyžaduje to osobní zjevení potvrzené poctivým a oddaným uplatňováním zásad evangelia. Prorok Joseph Smith vysvětlil, že kněžství je cestou „skrze niž Všemohoucí započal

zjevovat svou slávu na počátku stvoření této země a skrze niž pokračuje ve zjevování sama sebe dětem lidským až do současné doby“⁹.

Pokud se nesnažíme tuto cestu zjevení používat, žijeme pod úrovní svých kněžských výsad. Jsou například lidé, kteří věří, ale nevědí o tom, že věří. V průběhu nějaké delší doby získali rozličné odpovědi skrze tichý a jemný hlas, ale protože se jim zdá tato inspirace tak malá a nevýznamná, nepovažují je za to, čím tyto odpovědi skutečně jsou. V důsledku toho

Bukurešť, Rumunsko

dovolují pochybnostem bránit jim v dosahování jejich možností jako nositelů kněžství.

Zjevení a svědectví vždy nepřicházejí s ohromující silou. U mnohých lidí svědectví přichází pomalu – po kouscích. Někdy přichází tak postupně, že je těžké si vzpomenout na přesný okamžik, kdy jsme vlastně poznali, že evangelium je pravdivé. Pán nám dává „řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu“¹⁰.

V určitém smyslu je naše svědectví jako sněhová koule, která se s každým otočením zvětšuje. Začínáme malým světélkem – i když je to třeba jen přání věřit. Postupně se „světlo ... přimyká ke světlu“¹¹ a „ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den“¹², kdy „v příhodném čase [obdržíme] z plnosti jeho“¹³.

Pomyslete na to, jak úžasné je dosáhnout za hranice našich pozemských omezení, mít oči porozumění otevřeny a přijímat světlo a poznání z celestiálních zdrojů! Je naší výsadou a příležitostí, jako držitelů kněžství, usilovat o osobní zjevení a učit se, jak sami pro sebe poznávat pravdu skrze spolehlivé svědectví Svatého Ducha.

Usilujme upřímně o světlo osobní inspirace. Prosme Pána, aby naši mysl a duši obdařil jiskrou víry, která nám umožní přijímat a rozpoznávat božské

působení Svatého Ducha v našich konkrétních životních situacích, složitých problémech a kněžských povinnostech.

Zatřetí – nacházejte radost v kněžské službě

Během své profesní dráhy pilota jsem měl možnost být zkušebním a školicím kapitánem. Součástí této práce bylo školit a prověřovat zkušené piloty, aby se zajistilo, že mají nezbytné znalosti a dovednosti nutné pro bezpečnou a efektivní obsluhu těchto velkolepých a ohromných letadel.

Zjistil jsem, že někteří piloti ani po mnoha letech profesionálního létání neztratili nadšení z toho, že mohou vystoupat do atmosféry, „uniknout nepoddajnému sevření Země a tancovat na oblacích na stříbrných křídlech, jež přinášejí radost“¹⁴. Milovali svist uhánějícího vzduchu, hřmění silných motorů, pocit, že jsou „zajedno s větrem a zajedno s temnou oblohou a hvězdami nad nimi“¹⁵. Jejich nadšení bylo nakažlivé.

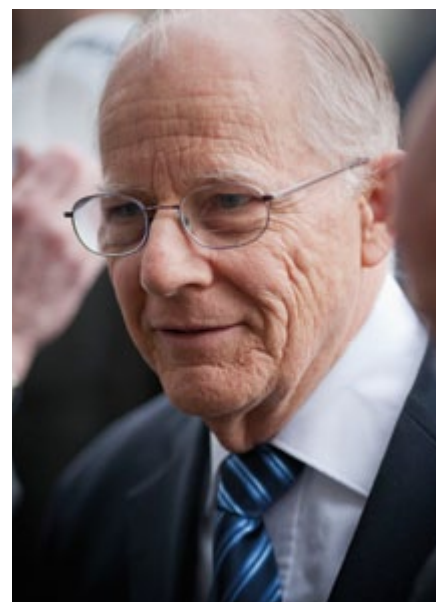
Také bylo mezi nimi několik těch, kteří, jak se zdálo, vše dělali jen ze setrvačnosti. Dokonale si osvojili všechny systémy a řízení letounu, ale časem jaksí ztratili radost z létání tam, „kde ani skřivan, ani orel nelétá“¹⁶. Zatímco křižovali oceány a kontinenty,

ztratili vnímání úžasu nad zářícím východem slunce, nad krásami Božího stvoření. Pokud splnili oficiální požadavky, potvrdil jsem jim kvalifikaci, ale zároveň mi jich bylo líto.

Možná byste si měli položit otázku, zda jako držitelé kněžství neděláte něco jen ze setrvačnosti – zda neděláte jen to, co se očekává, ale přitom nepocítujete radost, kterou byste pocítovat měli. Být nositelem kněžství nám dává hojnost příležitostí pocítovat radost, kterou Ammon vyjádřil takto: „Nemáme veliký důvod radovati se? ... My jsme byli při konání tohoto velikého a podivuhodného díla nástrojem v rukou [Páně]. Tudíž, jásejme ... v Pánu; ano, budeme se radovati.“¹⁷

Bratří, naše náboženství je náboženství radostné! Jsme nesmírně pozhvěnání, že máme kněžství Boží! V knize Žalmů čteme: „Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; [ti], Hospodine, v světle obličeje tvého choditi budou.“¹⁸ Tuto větší radost můžeme pocítit, když o ni jen budeme usilovat.

Až příliš často nepocítujeme ono štěstí, které plyne z každodenní

konkrétní kněžské služby. Občas nám různá pověření mohou připadat jako břemena. Bratří, neprocházejme životem pohroužení do třech slov začínajících písmenem U: unavení, ustaraní a ufnukaní. Pod úrovní svých výsad žijeme tehdy, když dopouštíme, aby nám světské kotvy bránily dosáhnout oné překypující radosti plynoucí z věrné a oddané kněžské služby, zvláště mezi stěnami vlastního domova. Pod úrovní svých výsad žijeme tehdy, když se neúčastníme hostiny štěstí, pokoje a radosti, kterou Bůh tak štědře dopřává věrným kněžským služebníkům.

Mladí muži, pokud nutnost přijít na shromáždění brzy, abyste pomohli připravit svátost, je pro vás spíše obtíž než požehnáním, vyzývám vás, abyste se zamysleli nad tím, co tento posvátný obřad může znamenat pro člena sboru, který měl třeba náročný týden. Bratří, pokud se vám zdá, že vaše domácí učení není efektivní, vyzývám vás, abyste se podívali očima víry na to, co návštěva služebníka Páně udělá pro rodinu, která má mnoho skrytých problémů. Když se chopíte božských možností své kněžské služby, Duch Boží naplní vaše srdce a mysl; bude vám zářit v očích i na tváři.

Jako držitelé kněžství nikdy nebudme necitliví vůči údivu a úžasu z toho, co nám Pán svěřil.

Závěr

Drazí bratří, kéž se pilně snažíme poznávat nauku svatého kněžství, kéž posilujeme své svědectví řádku za řádkou tím, že přijímáme zjevení od Ducha, a kéž nacházíme opravdovou radost v každodenní kněžské službě. Budeme-li to činit, budeme žít tak, abychom dosahovali svých možností a výsad jako nositelé kněžství, a budeme schopni konat

všechny věci „v Kristu, kterýž [nás] posiluje“¹⁹. O tom vydávám svědectví jako apoštol Páně a zanechávám vám své požehnání v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 104.
2. Nauka a smlouvy 84:19.
3. Nauka a smlouvy 84:20.
4. Nauka a smlouvy 84:34.
5. Nauka a smlouvy 84:33.
6. Nauka a smlouvy 84:38.
7. Viz 1. Nefi 19:24.

8. Viz Jakub 1:22.
9. *Teachings: Joseph Smith*, 108–109.
10. 2. Nefi 28:30.
11. Nauka a smlouvy 88:40.
12. Nauka a smlouvy 50:24.
13. Nauka a smlouvy 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., „High Flight“, Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), 9.
16. Magee, „High Flight“, 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Žalm 89:15.
19. Filipenským 4:13.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Vzdělávání se v kněžství

Budete-li pilní a poslušní v kněžství, budou na vás vylity poklady duchovního poznání.

Jsem vděčný, že s vámi mohu být na tomto shromáždění nositelů kněžství Božího. Dnes večer jsme na mnoha různých místech a nacházíme se v mnoha různých stupních kněžské služby. Přes všechny tyto rozmanité okolnosti máme ale jednu potřebu společnou. Touto potřebou je učit se povinnostem v kněžství a růst ve schopnosti tyto povinnosti plnit.

Jako jáhen jsem tuto potřebu pociťoval intenzivně. Chodil jsem do malé odbočky Církve v New Jersey, na východním pobřeží Spojených států. Byl jsem jediným jáhnem v odbočce – nejenom tím jediným, který chodil na shromáždění, ale i jediným v záznamech. Můj starší bratr Ted byl jediným učitelem. Je zde dnes s námi.

Když jsem byl ještě jáhnem, přestěhovali jsme se do Utahu. Tam jsem našel zavedené tři úžasné věci, které urychlily můj růst v kněžství. Tou první byl president, který věděl, jak má zasedat v radě se členy svého kvora. Tou druhou byla velká víra v Ježíše Krista, která vedla k velké lásce, o které jsme již slyšeli – k lásce jednoho ke druhému. A tou třetí bylo společné přesvědčení, že prvořadým

účelem kněžství je pracovat pro spasení druhých.

To, co bylo tak zásadní, nebyl zavedený sbor. To, co ten sbor měl, může být kdekoli, v jakékoli jednotce Církve, v níž žijete.

Tyto tři věci jsou možná natolik součástí vašich zkušeností s kněžstvím, že je skoro nevnímáte. Nebo možná nepocítujete potřebu růst, a tak jsou tyto pomůcky pro vás neviditelné. Ať tak či onak, modlím se o to, aby mi Duch pomohl popsat vám je srozumitelně a přitažlivě.

O těchto třech pomůckách pro růst v kněžství mluvím proto, abych vás pobídl k tomu, abyste si jich vážili a využívali je. Budete-li tak činit, vaše služba se změní k lepšímu. A budete-li je zvelebovat, vaše kněžská služba požehná dětem Nebeského Otce více, než si nyní dokážete představit.

S onou první pomůckou jsem se setkal, když mě do kvora kněží přivítal biskup jako náš president. Možná se vám to zdá jako nepodstatná maličkost, ale pocítil jsem díky tomu moc v kněžství, což natrvalo změnilo mou službu v kněžství. Začalo to tím, jak nás biskup vedl.

Zdálo se mi, že jedná s názory

mladých kněží, jako kdybychom byli těmi nejmoudřejšími muži na světě. Počkal, až všichni, kteří chtěli mluvit, domluvili. Naslouchal. A když rozhodl, co se má udělat, připadlo mi, že Duch tato rozhodnutí potvrdil nám i jemu.

Nyní si uvědomuji, že jsem pociťoval význam onoho verše, v němž se praví, že president má zasedat v radě se členy svého kvora.¹ A o mnoho let později, když jsem jako biskup měl své kvorum kněží, oni i já jsme se učili díky tomu, co jsem se tehdy naučil jako mladý kněz.

O dvacet let později jsem měl jako biskup možnost vidět účinnost rady nejen ve sborové budově, ale i na horách. Při jedné sobotní akci se jeden člen našeho kvora v noci ztratil v lese. Věděli jsme, že je sám a bez teplého oblečení, jídla a přístřešku. Hledali jsme ho, ale bez úspěchu.

Vzpomínám si, že jsme se společně pomodlili, kněžské kvorum a já, a pak jsem je požádal, aby každý řekl, co si myslí. Pozorně jsem poslouchal a zdálo se mi, že i oni pozorně poslouchají jeden druhého. Po chvíli nás obklopil pocit pokoje. Pocítil jsem, že náš ztracený člen kvora je kdesi v bezpečí a v suchu.

Jasně jsem poznal, co kvorum má dělat a co dělat nemá. Když lidé, kteří ho našli, popisovali místo v lese, kam se uchýlil, aby byl v bezpečí, měl jsem pocit, že to místo poznávám. Ale ještě větším zázrakem pro mě bylo vidět, že víra v Ježíše Krista projevená sjednocenou kněžskou radou přináší zjevení tomu, kdo drží klíče kněžství. My všichni jsme onoho dne povyrostli v moci kněžství.

Druhým klíčem k prohloubení poznání je mít lásku jeden k druhému, která vyplývá z velké víry. Nevím, která přichází jako první, ale zdá se, že obě jsou přítomny vždy,

když dochází k rychlému vzdělávání v kněžství. Joseph Smith nás tomuto učil příkladem.

V prvních dnech Církve v této dispensaci obdržel od Boha příkaz budovat sílu v kněžství. Obdržel pokyn založit školy pro nositele kněžství. Pán stanovil podmínku, že mezi těmi, kteří budou učit, a těmi, kteří budou učení, má být vzájemná láska. Toto jsou slova Páně ohledně místa, které mělo být založeno pro vzdělávání se v kněžství, a toho, jak se v něm mělo učit:

„Zorganisujte se ... a zřídte dům ... učení, dům pořádku. ...

Určete si mezi sebou učitele, a nechť všichni nejsou mluvčími najednou; ale nechť jeden mluví v jednu chvíli a nechť všichni naslouchají slovům jeho, aby, až všichni promluví,

všichni mohli býti vzdělávání ode všech a aby každý muž mohl mít stejnou výsadu.“²

Pán zde popisuje to, co jsme již viděli – moc kněžské rady nebo třídy přivádět zjevení skrze Ducha. Zjevení je jediný způsob, jak můžeme poznat, že Ježíš je Kristus. Tato velká víra je první příčkou na žebříku, po němž stoupáme, abychom se učili zásadám evangelia.

V 88. oddíle Nauky a smluv, ve verších 123 a 124, Pán klade důraz na vzájemnou lásku a na to, abychom si navzájem nevyhledávali chyby. Každý vstupoval do školy kněžství, kterou založil Pán, tak, že pozdvíženými rukama uzavřel smlouvu, že bude „přítelem ... a bratrem ... v poutech lásky“.³

My dnes tento zvyk nepraktikujeme, ale kdekoli jsem svědkem mimořádného vzdělávání se v kněžství, tam jsou i tato pouta lásky. A viděl jsem je jako příčinu i jako důsledek učení se pravdám evangelia. Láska přivolává Ducha Svatého, aby byl přítomen a pravdu potvrdil. A radost z učení se božským pravdám vytváří lásku v srdci těch, kteří se na onom učení podílejí.

Totéž platí i naopak. Nesoulad nebo žárlivost tlumí schopnost Ducha Svatého učit nás a tlumí i naši schopnost přijímat světlo a pravdu. A pocity zklamání, které nevyhnutelně následují, jsou seménky ještě většího nesouladu a nacházení chyb mezi těmi, kteří očekávali vzdělávací příležitost, jež se nedostavila.

Zdá se mi, že nositelé kněžství, kteří se spolu dobře vzdělávají, mají vždy mezi sebou ty, kteří vytvářejí pokojnou atmosféru. Ve třídách kněžství i na radách můžete rozpoznat vliv mírotvorce. Je to dar pomáhat lidem nacházet společné řešení, když ostatní vidí odlišnosti. Je to mírotvorcův dar pomáhat lidem vidět v tom, co někdo řekl, spíše přínos než snahu někoho opravovat.

S dostatkem pravé lásky Kristovy a s touhou být mírotvorem je možné dosáhnout jednoty na kněžských radách i ve třídách. Vyžaduje to trpělivost a pokoru, ale viděl jsem, jak k tomu dochází i tehdy, kdy jsou problémy složité a lidé na radách nebo ve třídách mají velmi rozdílné zkušenosti.

Povznést se ke vznešeným měřítkům, která Pán stanovil pro nositele kněžství při rozhodování se v kvorech, je možné. Je to možné tam, kde je velká víra a láska a kde nejsou nesváry. Toto je Pánův požadavek, má-li schválit naše rozhodnutí: „A každé rozhodnutí učiněné kterýmkoli z těchto kvor musí býti učiněno jednomyslným

hlasem jejich; to je, každý člen v každém kvoru musí souhlasit s jeho rozhodnutími, aby rozhodnutí jejich měla stejnou moc neboli platnost, jednoho jako druhého.“⁴

Třetí pomůcka při vzdělávání se v kněžství se dostavuje díky společnému přesvědčení ohledně toho, proč nám Pán tak žehná a důvěruje, že můžeme nést a používat Jeho kněžství. Je to proto, abychom pracovali pro spasení druhých. Toto společné přesvědčení vnáší do kvoru jednotu. Můžeme se o tom začít učit díky jednomu záznamu z písem, který se týká toho, jak jsme my, duchovní synové, byli před narozením připravováni na tuto vzácnou poctu nést kněžství.

Když Pán mluvil o těch, kterým je v tomto životě dána velká kněžská důvěra, řekl: „Dokonce předtím, než se narodili, s mnoha dalšími, obdrželi své první poučení ve světě duchů a byli připravováni, aby vyšli v příhodném čase Páně, aby pracovali na jeho vinici pro spasení duší lidských.“⁵

V kněžství sdílíme posvátnou povinnost pracovat pro duše lidské. Musíme ale udělat něco víc než jen se naučit, že to je naší povinností. Musí nám to proniknout do srdce tak hluboko, že ani nároky kladené na naše úsilí v rozkvětu života ani zkoušky přicházející s věkem nás nedokáží od tohoto účelu odradit.

Nedávno jsem navštívil jednoho vysokého kněze. Již není schopen přicházet na shromáždění našeho kvora. Žije sám. Jeho krásná manželka zemřela a jeho děti žijí daleko. Čas a nemoc omezují jeho schopnost sloužit. Stále ale zvedá činky, aby si uchoval část své dřívější mocné síly.

Když jsem přišel k němu domů, pomocí chodítka se postavil, aby mě přivítal. Vybídl mě, abych se posadil na židli poblíž něj. Povídali jsme si o našem radostném společenství v kněžství.

Pak se mě velmi naléhavě zeptal: „Proč jsem ještě naživu? Proč jsem ještě tady? Nedokážu nic dělat.“

Řekl jsem mu, že právě teď dělá něco pro mě. Pozvedá mě svou vírou a láskou. I po té krátké návštěvě jsem díky němu chtěl být lepším. Jeho příkladné odhodlání dělat něco, na čem záleží, mě inspirovalo k tomu, abych se více snažil sloužit druhým a Pánu.

Ze smutného tónu jeho hlasu a z pohledu v jeho očích jsem ale vycítil, že jsem na jeho otázky neodpověděl. Stále přemýšlel o tom, proč ho Bůh nechává žít s takovými omezeními, pokud jde o jeho schopnost sloužit.

Svým obvyklým velkorysým způsobem mi poděkoval, že jsem ho přišel navštívit. Když jsem odcházel, ošetřovatelka, která za ním každý den na několik hodin docházela,

právě vešla z jiné místnosti. Během našeho osobního rozhovoru mi o ní trochu vyprávěl. Řekl mi, že je úžasná. Bydlela většinu života mezi Svatými posledních dnů, ale přesto nebyla členkou.

Přišla mě doprovodit ke dveřím. On na ni kývl a s úsměvem řekl: „Vidíš, připadá mi, že nic nedokážu. Snažím se, aby se dala pokřtít do Církve, ale nedaří se to.“ Ona se usmála na něj i na mě. Vyšel jsem ven a zamířil jsem domů.

Uvědomil jsem si, že odpovědi na své otázky měl vštípené do srdce již dlouho. Tento statečný vysoký kněz se snažil konat svou povinnost, které se učil po celá desetiletí v kněžství.

Věděl, že jediný způsob, jak by ona mladá žena mohla mít požehnání spasení skrze evangelium Ježíše Krista, byl ten, aby uzavřela smlouvu křtem. Každý president každého kvora, od jáhnů až po vysoké kněze, ho učil v souladu se smlouvami.

On si to pamatoval a pociťoval svou vlastní přísahu a smlouvu v kněžství. Stále ji dodržoval.

Byl svědkem a misionářem pro Spasitele, ať již ho život zavedl kamkoli. Měl to již v srdci. Přáním jeho srdce bylo, aby i její srdce bylo proměněno skrze Usmíření Ježíše Krista a skrze dodržování posvátných smluv.

Jeho čas strávený ve škole kněžství v tomto životě bude relativně krátký v porovnání s věčností. Ale i v tomto krátkém období si osvojil osnovy věčnosti. Ať ho Pán povolá kamkoli, ponese si s sebou kněžská ponaučení věčné hodnoty.

Máte nejen dychtivě získávat kněžskou ponaučení v tomto životě, ale také máte být optimističtí ohledně toho, čeho lze dosáhnout. Někteří z nás si možná v duchu kladou omezení na své možnosti učit se tomu, co nám Pán předkládá, když jsme v Jeho službě.

Jeden mladík kolem roku 1840 opustil svou velšskou vesničku, vyslechl si apoštoly Boží a vstoupil do království Božího na zemi. Se Svátými se přeplavil do Ameriky a přejel krytým vozem přes pláne na západ. Byl v té další výpravě, která do tohoto údolí dorazila po Brigham Youngovi. Mezi jeho kněžskou službu patřilo pročišťování půdy a její příprava pro farmaření.

Farmu prodal za mnohem méně, než jakou měla hodnotu, aby mohl odejít na misi pro Pána a starat se

o ovečky v pustině, ze které je dnes Nevada. Z pustiny pak byl povolán na misi na druhé straně oceánu, do oné vesničky, kterou v chudobě opustil, aby mohl následovat Pána.

Díky tomu všemu zjistil, jak se může učit společně se svými bratřími v kněžství. Byl neohroženým misionářem, a tak se ve Walesu vydal k letnímu sídlu jednoho muže, který byl čtyřikrát premiérem Anglie, aby mu nabídl evangelium Ježíše Krista.

Onen význačný muž ho pustil dál, do svého sídla. Byl absolventem Eton College a Oxfordské university. Misionář s ním mluvil o původu člověka, o ústřední roli Ježíše Krista v historii světa, a dokonce i o osudu národů.

Na konci jejich rozpravy jeho hostitel odmítl nabídku přijmout křest. Když se ale loučili, vedoucí představitel jednoho z největších impérií světa se onoho prostého misionáře zeptal: „Kde jste získal své vzdělání?“ Jeho odpověď zněla: „V kněžství Božím.“

Možná vás někdy napadlo, o kolik lepší život byste měli, kdybyste byli

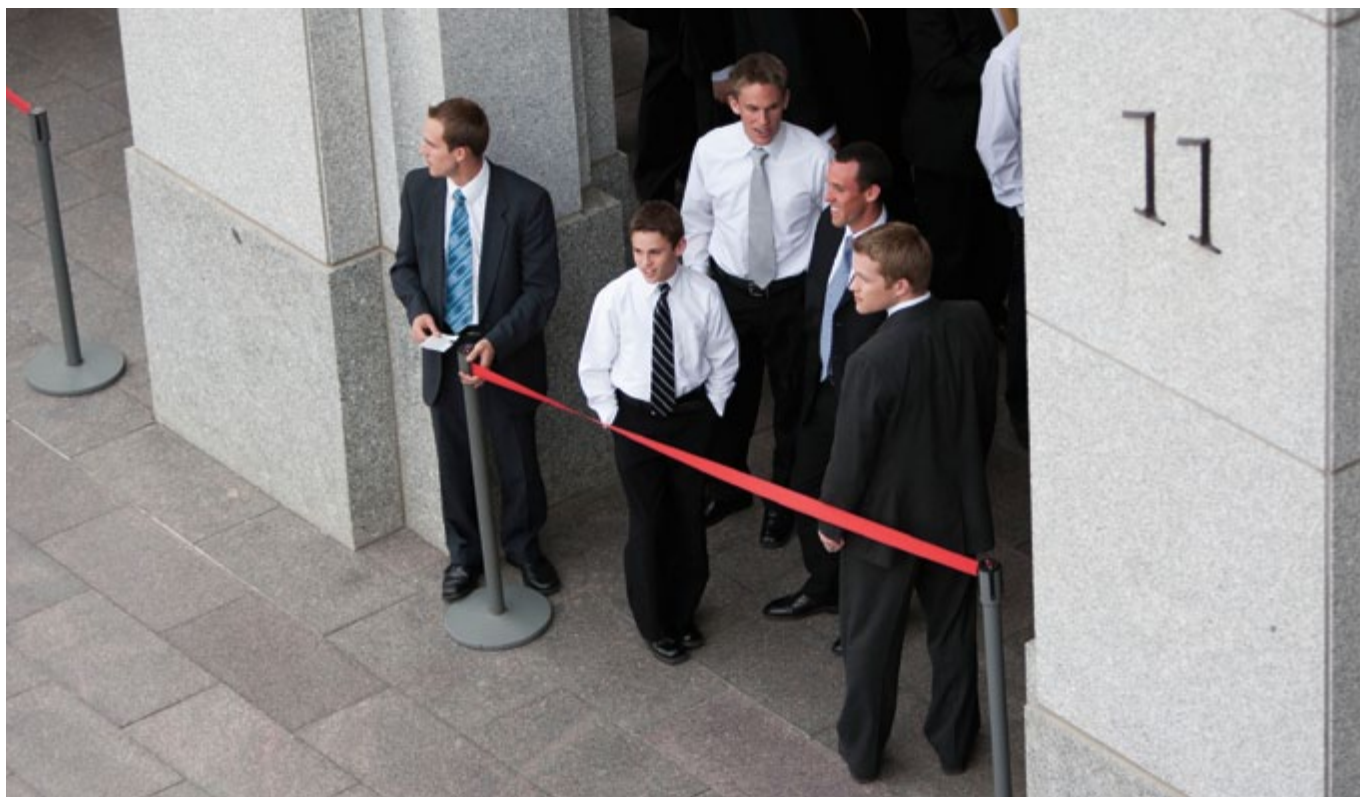
přijati ke studiu na nějaké výborné škole. Modlím se o to, abyste poznali, jak velikou lásku k vám Bůh chová a jak velkou příležitost vám dává tím, že jste vstoupili do Jeho školy kněžství.

Budete-li pilní a poslušní v kněžství, budou na vás vylity poklady duchovního poznání. Budete růst ve schopnosti odolávat zlu a hlásat pravdu, která vede ke spasení. Budete nacházet radost ve štěstí těch, které vedete k oslavení. Vaše rodina se stane místem učení.

Svědčím o tom, že klíče kněžství byly znovuzřízeny. President Thomas S. Monson tyto klíče drží a používá. Bůh žije a zná vás dokonale. Ježíš Kristus žije. Byli jste vybráni, abyste měli tu čest být nositeli posvátného kněžství. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Nauka a smlouvy 107:87.
2. Nauka a smlouvy 88:119, 122.
3. Nauka a smlouvy 88:133.
4. Nauka a smlouvy 107:27.
5. Nauka a smlouvy 138:56.

President Thomas S. Monson

Kněžská moc

Kěž jsme dnes i navždy způsobilými příjemci oné božské moci kněžství, jehož jsme nositeli. Kěž kněžství žehná našemu životu, a kéž ho používáme k žehnání života druhých.

Dlouho jsem se modlil a studoval jsem, abych věděl, o čem mám dnes večer mluvit. Nerad bych někoho urazil. Přemýšlel jsem: „Jakým čelíme překážkám? Čím se musím zabývat každý den, co způsobuje, že pláču občas až dlouho do noci?“ Říkal jsem si, že bych se dnes večer rád na některé tyto překážky zaměřil. Něco se bude týkat mladých mužů. Něco se bude týkat těch, kteří jsou středního věku. A něco se bude týkat těch, kteří jsou trochu za středním věkem. O vysokém věku se nemluví.

A tak bych zkrátka rád začal tím, že řeknu, že je dobře, že jsme dnes večer spolu. Slyšeli jsme nádherná a aktuální poselství týkající se kněžství Božího. Já, spolu s vámi, jsem byl povznesen a inspirován.

Dnes večer bych chtěl mluvit o věcech, které v poslední době velmi tíží mou mysl a u nichž pociťuji inspiraci podělit se o ně s vámi. Všechny se nějakým způsobem týkají osobní způsobilosti, která je nutná pro přijetí a používání posvátné moci kněžství, jehož jsme nositeli.

Dovolte mi začít tím, že vám přečtu verše ze 121. oddílu Nauky a smluv:

„Práva kněžství jsou neoddělitelně spojena s mocemi nebeskými a ... moci nebeské nemohou být ovládnány

ani používány, pouze podle zásad spravedlivosti.

Že nám mohou být předána, je pravda; ale když se snažíme zakrývat hříchy své nebo uspokojovat pýchu svou, marnivou ctižádost svou nebo uplatňovat moc nebo panství nebo donucování na duši dětí lidských v jakékoli míře nespravedlivosti, vizte, nebesa se stáhnou; Duch Páně je zarmoucen; a když se stáhne, amen s kněžstvím neboli s pravomocí onoho muže.“¹

Bratři, toto je směrodatné slovo Pána týkající se Jeho božské pravomoci. Pokud jde o zodpovědnost, kterou to klade na každého z nás, kteří jsme držitelé kněžství Božího, není o čem pochybovat.

Přišli jsme na zem v neklidné době. Mravní kompas většiny společnosti se postupně přesunul do polohy „projde ti téměř všechno“.

Žiji již tak dlouho, že mohu dosvědčit, že se mravní zásady společnosti proměňují. V oblastech, kde měřítko Církve a měřítko společnosti byla dříve povětšinou totožná, existuje dnes mezi námi široká propast, která se neustále zvětšuje.

Mnohé filmy a televizní pořady zobrazují chování, které je v mém protikladu k zákonům Božím.

Neoddávejte se oněm dvojsmyslným narážkám a neskrývané špíně, kterou tam lze tak často najít. Do téže kategorie spadají i slova většiny dnešních písní. Hrubá řeč, která je dnes tak běžná, by ještě v nedávné době nebyla vůbec tolerována. Smutné je i to, že Pánovo jméno je bráno nadarmo stále znovu a znovu. Připomeňte si se mnou přikázání – jedno z deseti, které Pán zjevil Mojžíšovi na hoře Sinai: „Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.“² Mrzí mě, je-li kdokoli z nás vystaven hrubé mluvě, a naléhám na vás, abyste ji sami nepoužívali. Snažně vás prosím, abyste neříkali ani nedělali nic, na co nemůžete být hrdí.

Zcela se vyhýbejte pornografii. Nikdy sami sobě nedovolte, abyste ji sledovali. Je prokázáno, že jde o závislost, kterou je více než těžké překonat. Vyhýbejte se alkoholu, tabáku i jakýmkoli jiným drogám, a také závislostem, nad nimiž by pro vás bylo těžké zvítězit.

Co vás ochrání před hříchem a zlem, jež jsou kolem vás? Já tvrdím, že do bezpečí vás pomůže dovést silné svědectví o našem Spasiteli a Jeho evangeliu. Pokud jste nečetli Knihu Mormonovu, přečtěte si ji. Nemusíte zvedat ruku. Budete-li ji číst s modlitbou a s upřímnou touhou poznat pravdu, Duch Svatý vám projeví její pravdivost. Je-li pravdivá – a ona je, pak Joseph Smith byl prorok, který viděl Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista. Církev je pravdivá. Pokud o tomto ještě nemáte svědectví, udělejte vše, co je potřeba, abyste ho získali. Je nezbytně nutné, abyste měli vlastní svědectví, neboť svědectví druhých vás daleko nedonese. Jakmile svědectví obdržíte, je třeba, abyste ho udržovali silné a živé tím, že budete poslušni

příkázání Božích a budete se pravidelně modlit a studovat písmo. Chodte na shromáždění. Vy, mladí muži, účastněte se semináře nebo institutu, jsou-li k dispozici.

Je-li ve vašem životě něco špatného, existuje cesta, jak z toho ven. Zanechte čehokoli nespravedlivého. Promluvte si se svým biskupem. Ať jde o jakýkoli problém, můžete ho vyřešit náležitým pokáním. Opět se můžete stát čistými. Pán o těch, kteří činí pokání, řekl: „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší;“³ „a já, Pán, již na ně nevzpomínám“⁴.

Spasitel lidstva popsal sám sebe jako někoho, kdo je ve světě, ale není ze světa.⁵ My také můžeme být ve světě, ale nebýt ze světa, tím, že budeme odmítat nesprávné zásady a nesprávná učení a že zůstaneme věrni tomu, co přikazuje Bůh.

V poslední době hodně přemýšlím o vás, mladí muži, kteří jste ve věku, kdy se můžete oženit, ale ještě nemáte pocit, že tak máte učinit. Známe krásné mladé ženy, které touží po svatbě a chtějí založit rodinu,

ale jejich příležitosti jsou omezené, protože mnoho mladých mužů sňatek odkládá.

To není nic nového. Na toto téma toho již bylo řečeno mnoho dřívějšími presidenty Církve. Podělím se s vámi jen o jeden nebo dva příklady toho, co radí.

President Harold B. Lee řekl: „Jako nositelé kněžství neplníme svou povinnost, pokud úmyslně přesahujeme věk vhodný na ženění a pokud si odpíráme účtyhodné manželství s těmito krásnými ženami.“⁶

President Gordon B. Hinckley řekl toto: „Mé srdce soucítí s ... našimi svobodnými sestrami, které touží po manželství a nedaří se jim ho nalézt. ... Mnohem méně soucítím s mladými muži, kteří podle zvyklostí v naší společnosti mají výhradní právo učinit v této záležitosti první krok, ale v mnoha případech tak nečiní.“⁷

Uvědomuji si, že existuje spousta důvodů, proč možná váháte učinit onen krok a oženit se. Pokud máte obavy o finanční zabezpečení manželky a rodiny, dovolte mi ujistit

vás, že manželský pár, který se musí uskrovnit a musí šetřit, se nemá za co stydět. Většinou právě v těchto náročných časech přilnete těsněji jeden k druhému, zatímco se budete učit přinášet oběti a činit obtížná rozhodnutí. Možná se obáváte, že si nevyberete tu pravou. K tomu říkám, že je třeba, abyste použili víru. Najděte si někoho, kdo se k vám bude hodit. Uvědomte si, že nebudete schopni předejít všem problémům, které mohou nastat, ale buďte si jisti, že téměř všechno můžete vyřešit, budete-li vynalézaví a budete-li odhodláni udržovat své manželství při životě.

Možná, že si jako svobodní užíváte až příliš zábavy, jezdíte na drahé dovolené, kupujete si drahá auta a hračky a prostě si obecně užíváte onoho bezstarostného života s přáteli. Vidám vaše skupiny, jak spolu něco podnikáte, a přiznávám, že si říkám, proč si někdy nevyrazíte s mladými dívkami.

Bratři, v určitém okamžiku je potřeba začít vážně přemýšlet o manželství a hledat společníci, s nímž budete chtít strávit věčnost. Pokud si vyberete moudře, a pokud se zavázete učinit

své manželství úspěšné, nic v tomto životě vám nebude přinášet větší štěstí.

Až se budete ženit, bratří, chtějte uzavřít sňatek v domě Páně. Pro vás, kteří jste nositeli kněžství, by nic jiného nemělo připadat v úvahu. Buďte opatrní, abyste se nepřipravili o způsobilost tak učinit. Svě námluvy můžete udržovat v patřičných mezích, a přesto se můžete skvěle bavit.

Bratří, nyní přejdu k dalšímu tématu, u kterého mám pocit, že o něm mám mluvit. V oněch třech letech od doby, kdy mi byla vyjádřena podpora jako presidentovi Církve, bylo, myslím, tou nejsmutnější a nejžalostnější zodpovědností, kterou mám každý týden, zabývat se rušením pečetění. Každý takový případ předcházelo radostné manželství uzavřené v domě Páně, kde milující pár započal nový společný život a těšil se na to, že společně stráví zbytek věčnosti. Pak plynuly měsíce a roky a jejich láska z nějakého důvodu uvadla. Může to být následkem finančních problémů, nedostatečné komunikace, nezvladatelných nálad, vměšování se příbuzných, zapletení se do hříchu. Existuje spousta příčin. Ve většině případů to však nemusí skončit rozvodem.

Valná většina žádostí o zrušení

pečetění přichází od žen, které se zoufale snaží učinit manželství úspěšným, ale které, po konečném zhodnocení, nedokáží dané problémy překonat.

Vyberte si svou společnici pečlivě a s modlitbou; a když jste uzavřeli manželství, buďte jeden druhému naprosto věrni. U svého strýce a tety jsem si jednou všiml jedné rady k nezaplacení uvedené na malé zarámované plaketi. Stálo na ní: „Zvol si, koho budeš milovat, a pak miluj toho, koho sis zvolil.“ V těchto několika slovech se skrývá veliká moudrost. Oddanost v manželství je naprosto zásadní.

Vaše manželka je vám rovna. V manželství nikdo z partnerů není nadřazený ani podřazený. Kráčíte bok po boku jako syn a dcera Boží. Manželku nemáte ponižovat ani urážet, ale máte ji respektovat a milovat. President Gordon B. Hinckley řekl: „Žádný muž v této Církvi, který ... uplatňuje nespravedlivé panství nad [svou manželkou], není hoden, aby byl držitelem kněžství. Třebaže mohl být vysvěcen, nebesa se stáhnou, Duch Páně bude zarmoucen a bude konec s pravomocí kněžství onoho muže.“⁸

President Howard W. Hunter řekl o manželství toto: „Mít šťastné a úspěšné manželství není obecně ani tak otázkou toho, zda si vezmete tu správnou

osobu, jako spíš, zda *jste vy sami tou správnou osobou*.“ To se mi líbí. „Vědomá snaha konat svou část naplno je tím největším prvkem přispívajícím k úspěchu.“⁹

Před mnoha lety žil ve sboru, kterému jsem předsedal jako biskup, jeden manželský pár, který měl často velmi vážné a vášnivé neshody. Tím myslím opravdové neshody! Každý z nich si byl jist, že má pravdu. Ani jeden tomu druhému neustoupil. Když se zrovna nehádali, prožívali něco, co bych nazval neklidným příměřím.

Jednou ve dvě hodiny ráno mi tento manželský pár zatelefonoval. Chtěli se mnou mluvit, a chtěli se mnou mluvit hned. Vstal jsem z postele, oblékl jsem se a odešel k nim domů. Seděli na opačných stranách místnosti a nemluvili spolu. Manželka mluvila se svým manželem tak, že mluvila na mě. On jí odpovídal tím, že mluvil na mě. Pomyslel jsem si: „Jak my jen tenhle pár dáme dohromady?“

Pomodlil jsem se o inspiraci, a na mysl mi přišla myšlenka, abych se je na něco zeptal. Řekl jsem: „Jak je to dlouho, co jste byli naposledy v chrámu a přihlíželi jste chrámovému pečetění?“ Přiznali, že to už je velmi dlouho. Byli to jinak způsobilí lidé, kteří měli chrámové doporučení a

kteří chodili do chrámu a vykonávali tam obřady za druhé.

Řekl jsem jim: „Půjďte se mnou do chrámu ve středu ráno v 8 hodin? Zúčastníme se tam pečeticího obřadu.“

Jednohlasně se zeptali: „Či to bude obřad?“

Řekl jsem: „To nevím. Bude to obřad někoho, kdo to ráno bude uzavírat sňatek.“

Následující středu jsme se v dohodnutou hodinu sešli v chrámu Salt Lake. Všichni tři jsme vešli do jedné z nádherných pečeticích místností, v níž jsme neznali jedinou duši kromě staršího ElRaye L. Christiansena, tehdejšího asistenta Kvora Dvanácti, což byl v té době úřad generální autority. Starší Christiansen byl pověřen, aby to ráno vykonal v dané místnosti pro nevěstu a ženicha pečeticí obřad. Jsem si jist, že nevěsta a její rodina si říkali: „To musejí být přátelé ženicha“ a že rodina ženicha si říkala: „To musejí být přátelé nevěsty.“ Můj manželský pár seděl na malé lavici a byla mezi nimi asi půlmetrová mezera.

Starší Christiansen začal tím, že manželskému páru, který byl oddáván, předal několik rad, a to nádherným způsobem. Zmínil se o tom, jak manžel má milovat svou manželku, jak se k ní má chovat s úctou a pozorností a že ji má uznávat jako srdce domova. Pak mluvil k nevěstě o tom, jak má cítit svého manžela jako hlavu rodiny a jak ho má ve všech ohledech podporovat.

Všiml jsem si, že zatímco starší Christiansen mluvil k nevěstě a ženichovi, můj manželský pár se přisunul kousek k sobě. Zakrátko seděli těsně vedle sebe. Potěšilo mě, že rozhodnutí, že si přisednou blíže, učinili oba zároveň. Na konci obřadu můj manželský pár seděl tak blízko u sebe, že to vypadalo, jako by těmi novomanželi byli *oni*. Oba se usmívali.

Jak jsme onoho dne odcházeli

z chrámu, nikdo ani nevěděl, kdo jsme nebo proč jsme přišli; ale když moji přátelé vycházeli hlavními dveřmi ven, drželi se za ruku. Jejich neshody byly urovnány. Nemusel jsem říct ani slovo. Vzpomněli si na svou vlastní svatbu a na smlouvy, které v domě Božím uzavřeli. Byli odhodláni začít znovu, a tentokrát se snažit usilovněji.

Potýká-li se kdokoli z vás s manželskými problémy, naléhám na vás, abyste udělali vše, co můžete, pro napravení toho, co je potřeba, abyste mohli být tak šťastní, jako jste byli v době, kdy vaše manželství začalo. My, kteří uzavíráme sňatek v domě Páně, tak činíme na čas a na celou věčnost, a pak musíme vyvíjet nezbytné úsilí, aby tomu tak bylo. Uvědomuji si, že existují situace, kdy se manželství zachránit nedají, ale jsem pevně přesvědčen, že ve většině případů se zachránit mohou a mají. Nedovolte, aby se vaše manželství dostalo do bodu, kdy bude ohroženo.

President Hinckley učil, že každý z nás, kdo je nositelem kněžství Božího, se musí ukázat, abychom dokázali žít nad úrovní světských měřítek. Je zásadní, abychom byli úctyhodnými a čestnými muži. Naše skutky musejí být takové, aby se jim nedalo nic vytknout.

Slova, která říkáme, způsob, jakým jednáme s druhými, a způsob, jak žijeme – to vše ovlivňuje naši efektivitu

jako mužů a chlapců, kteří jsou nositeli kněžství.

Dar kněžství je nedocenitelný. Nese v sobě pravomoc jednat jako Boží služebníci, přisluhovat nemocným, žehnat rodině a také žehnat druhým. Jeho pravomoc může dosáhnout i za závoj smrti, do věčnosti. Na celém světě není nic, co by se tomuto daru vyrovnalo. Ochraňujte ho, važte si ho a žijte tak, abyste ho byli hodni.¹⁰

Milování bratří, kéž spravedlivost vede všechny naše kroky na naší cestě životem. Kéž jsme dnes i navždy způsobilými příjemci oné božské moci kněžství, jehož jsme nositeli. Kéž kněžství žehná našemu životu, a kéž ho používáme k žehnání života druhých, jako to dělal i Ten, který žil a zemřel pro nás – a to samotný Ježíš Kristus, náš Pán a Spasitel. O to se modlím v Jeho posvátném jménu, Jeho svatém jménu, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 121:36–37.
2. Exodus 20:7.
3. Izaiáš 1:18.
4. Nauka a smlouvy 58:42.
5. Viz Jan 17:14; Nauka a smlouvy 49:5.
6. „President Harold B. Lee's General Priesthood Address“, *Ensign*, Jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley, „What God Hath Joined Together“, *Ensign*, May 1991, 71.
8. Gordon B. Hinckley, „Osobní způsobilost při používání kněžství“, *Liahona*, červenec 2002, 58.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. Viz Gordon B. Hinckley, *Liahona*, červenec 2002, 58–61.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Čekání na cestě do Damašku

Ti, kteří se pilně snaží učit se o Kristu, Ho nakonec poznají.

Jedna z nejpozoruhodnějších událostí v historii světa se přihodila na cestě do Damašku. Jistě dobře znáte příběh Saula, mladého muže, který „hubil církev, do domů vcházeje, ... dával [Svaté] do žaláře“¹. Saul byl tak nepřátelský, že mnoho členů prvotní Církve uprchlo z Jeruzaléma v naději, že jeho hněvu uniknou.

Saul je pronásledoval. Když se ale „přibližoval ... k Damašku, ... pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe.“

A padna na zem, uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč [mě pronásleduješ]?²

Tento proměňující okamžik Saula navždy změnil. A vlastně změnil i celý svět.

My víme, že k takovým projevům dochází. Ve skutečnosti svědčíme o podobném božském zážitku, který se stal v roce 1820 chlapci jménem Joseph Smith. Máme jasné a spolehlivé svědectví, že nebesa jsou znovu otevřena a že Bůh promlouvá ke svým prorokům a apoštolům. Bůh slyší modlitby svých dětí a odpovídá na ně.

Nicméně jsou tací, kteří mají pocit, že dokud nezažijí něco podobného jako Saul nebo Joseph Smith, nedokáží

uvěřit. Stojí u vod křtu, ale nevstupují do nich. Čekají na prahu svědectví, ale nedokáží se přimět k tomu, aby pravdu přijali. Místo, aby se vydali malými krůčky víry po cestě učednictví, chtějí zažít nějakou dramatickou událost, která by je přiměla uvěřit.

Tráví dny tím, že čekají na cestě do Damašku.

Přesvědčení přichází krok za krokem

Jedna milá sestra byla věrnou členkou Církve celý život. Nesla si ale osobní bolest. Před lety jí po krátké nemoci zemřela dcera a rány této tragédie ji stále sužovaly. Trápila se závažnými otázkami, které podobnou událost doprovázejí. Otevřeně přiznala, že její svědectví již nebylo takové jako dřív. Měla pocit, že dokud se kvůli ní neotevrou nebesa, nebude schopna znovu věřit.

A tak čekala.

Jsou i mnozí další, kteří se z různých důvodů nacházejí v situaci, kdy čekají na cestě do Damašku. Otálejí s tím, aby se stali plně zapojenými učedníky. Doufají, že obdrží kněžství, ale váhají žít tak, aby byli této výsady hodni. Přejí si vstoupit do chrámu, ale

odkládají onen konečný krok víry, aby byli způsobilí. Čekají dál na Krista, až Ho obdrží podobně jako nádherný obraz od Carla Blocha – aby jednou provždy odejmul všechny jejich pochyby a obavy.

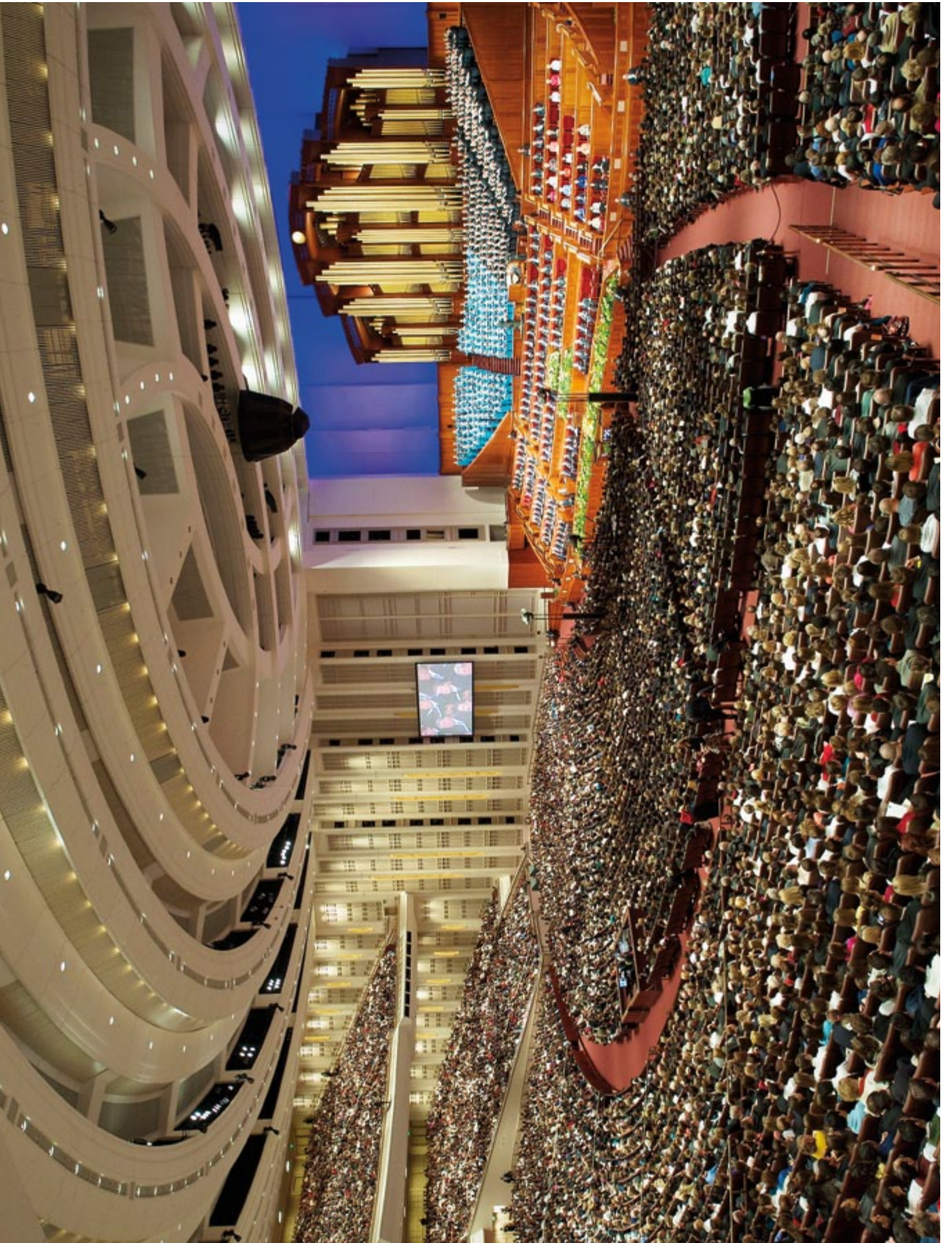
Pravdou ale je, že ti, kteří se pilně snaží učit se o Kristu, Ho nakonec poznají. Osobně obdrží božský portrét Mistra, i když takový obraz nejčastěji přichází ve formě skládačky – kousek po kousku. Každý jednotlivý kousek možná nelze snadno rozpoznat – nemusí být jasné, jak se týká celku. Každý kousek nám pomáhá vidět celý obraz o něco jasněji. Nakonec, poté, co jsme spojili dostatek kousků, poznáváme onu velkolepou krásu v celém záběru. Když se pak zpětně díváme na to, co jsme prožili, vidíme, že Spasitel k nám opravdu přicházel – nikoli náhle a najednou, ale potichu, jemně, téměř bez povšimnutí.

Toto můžeme prožít, pokud jdeme kupředu s vírou a nečekáme příliš dlouho na cestě do Damašku.

Slyšte a dbejte

Svědčím vám o tom, že náš Otec v nebi miluje své děti. Miluje nás. Miluje vás. Je-li to nutné, Pán vás dokonce přenesse přes překážky, když budete se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem usilovat o Jeho pokoj. Často k nám promlouvá tak, že to můžeme slyšet jen srdcem. Abychom Jeho hlas slyšeli lépe, bylo by moudré stáhnout v životě ovládnání hlasitosti světského hluku. Pokud z jakéhokoli důvodu ignorujeme nebo blokujeme nabádání Ducha, stávají se méně postřehnutelnými, až je neslyšíme vůbec. Učme se slyšet nabádání Ducha a pak jich s horlivostí dbejme.

Náš milovaný prorok, Thomas S. Monson, je pro nás v tomto ohledu dobrým příkladem. Příběhů o jeho

Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Duben 2011

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘEDSEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rasband

Claudio R. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Adjukaitis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Bortler

Shayne M. Bowen

Gerald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

LeGrand R. Curtis ml.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavarret

Carlos A. Godoy

Christoffel Golden ml.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshiniko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Won Yong Ko

Larry R. Lawrence

Peg G. Malm

James B. Marino

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Reilund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson ml.

Joseph W. Sironi

Jaro Mazzagandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Uredea

Francisco J. Virias

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballés

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwirk

PŘEDSEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Richard C. Edgley
První radce

H. David Burton
Předsedající biskup

Keith B. McMullin
Druhý radce

DRUHÉ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Cordon

Bruce A. Carlson

J. Deem Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

Paul K. Johnson

***„Spoluměšťané svatých“
(Efezským 2:19) se po celém
světě shromáždili při sledování
181. výroční generální konfe-
rence Církve. Na fotografiích
(odshora a zleva po směru
hodinových ručiček) jsou Svatí
posledních dnů v Lusace v Zam-
bii; v Kyjevě na Ukrajině;
ve St. Catherine na Jamajce;
v São Paulu v Brazílii; v Oden-
tonu v Marylandu v USA;
v Dortmundu v Německu a
v Coimbre v Portugalsku.***

vnímavosti vůči nabádání Ducha je celá řada. O jednom takovém příkladu vyprávěl starší Jeffrey R. Holland:

Když byl jednou president Monson při plnění církevních zodpovědností v Louisianě, president kůlu se ho zeptal, zda by měl čas navštívit desetiletou dívku Christal, která byla v posledním stádiu rakoviny. Její rodina se modlila o to, aby president Monson přišel. Bydleli ale velmi daleko a program byl tak nabitý, že na to nebyl čas. A tak místo toho president Monson požádal o to, aby ti, kteří se měli na konferenci kůlu pomodlit, zmínili Christal ve své modlitbě. Pán i rodina to zajisté pochopí.

Během sobotního zasedání konference, když president Monson povstal, aby promluvil, Duch mu našeptal: „Nechte dítěte jít ke mně, a nebraňte jim, nebo takovýcht' jest království Boží.“³

„Poznámky se mu rozmazaly před očima. Snažil se mluvit o připraveném tématu pro dané zasedání, ale jméno a obraz [oné malé dívky] se mu nedokázaly vytrátit z mysli.“⁴

Poslechl Ducha a svůj plán změnil. Druhý den brzy ráno president Monson opustil oněch devadesát devět a urazil mnoho kilometrů, aby stál u lůžka oné jedné.

Když tam dorazil, „pohlédl na dítě, které bylo příliš nemocné, než aby vstalo, příliš slabé, než aby promluvílo. Nemoc ji nyní připravila o zrak. Bratr Monson, ... dojat tím, co vidí, a Duchem Páně, ... vzal křehkou ruku onoho dítěte do ruky své. ‚Christal,‘ zašeptal, ‚jsem zde.‘

S velkou námahou zašeptala: ‚Bratře Monsone, já věděla, že přijdete.‘“⁵

Drazí bratři a sestry, snažme se být mezi těmi, na něž se Pán může spolehnout, že uslyší Jeho nabádání, a kteří odpovědí tak, jako Saul na *své* cestě do Damašku: „Pane, co chceš, abych činil?“⁶

Služte

Dalším důvodem, proč někdy v životě nerozpoznáváme hlas Páně, je to, že zjevení Ducha k nám nemusejí přicházet přímo, jako odpověď na naše modlitby.

Náš Otec v nebi od nás očekává, že když v osobním životě hledáme

odpovědi na různé otázky a nejasnosti, máme si to nejprve promyslet a poté se pomodlit o vedení. Od Nebeského Otce máme příslib toho, že naše modlitby vyslyší a zodpoví. Odpověď může přijít skrze hlas a moudrost důvěryhodných přátel a rodinných příslušníků, skrze písmo, a skrze slova proroků.

Mám zkušenosti s tím, že některá nejmocnější nabádání, která obdržíme, nejsou jen k našemu prospěchu, ale také k prospěchu druhých. Pokud myslíme jen na sebe, mohou nám uniknout jedny z nejmocnějších duchovních zážitků a nejsilnějších zjevení v našem životě.

President Spencer W. Kimball učil této myšlence, když řekl: „Bůh si nás všímá a dohlíží na nás. Naše potřeby ale obvykle uspokojuje skrze druhého člověka. Tudíž je nezbytné, abychom si navzájem sloužili.“⁷ Bratři a sestry, každý z nás má smluvní zodpovědnost být citlivý vůči potřebám druhých a sloužit tak, jako sloužil Spasitel – pomáhat a žehnat lidem kolem nás a pozvedat je.

Odpověď na naši modlitbu často nepřichází tehdy, když jsme na

Před lety naše rodina žila a pracovala mezi lidmi, kteří téměř ve všech případech nesdíleli naši víru. Když se nás zeptali, jaký jsme měli víkend, snažili jsme se vynechat obvyklá témata – jako sportovní akce, kino nebo počasí – a snažili jsme se podělit o některé náboženské zážitky, které jsme jako rodina o víkendu prožili – například co řekl nějaký mladý člen v proslovu o měřítkách z brožurky *Pro posílení mládeže* nebo jak na nás zapůsobila slova mladého muže, který odjížděl na misii, nebo jak evangelium a Církev pomáhají naší rodině překonávat konkrétní těžkosti. Snažili jsme se druhým nekázat ani na ně netlačit. Mé ženě Harriet se vždy nejlépe dařilo najít něco inspirujícího, povznášejícího nebo humorného, o co jsme se mohli podělit. To pak často vedlo k hlubším diskusím. Je velmi zajímavé, že kdykoli jsme s přáteli mluvili o tom, jak zvládat životní výzvy, často jsme slyšeli slova: „Pro vás je to snadné; vy máte církev.“

Díky tolika možnostem v oblasti sociálních sítí a mnoha více či méně užitečných zařízení, která máme k dispozici, je sdílení dobré zprávy evangelia snazší a dopady jsou dalekosáhlejší než kdy předtím. Vlastně se skoro obávám, že někteří z těch, kteří mě nyní poslouchají, už stihli poslat esemesku se slovy: „Už mluví 10 minut a stále žádné podobenství o letadlech!“ Moji drazí mladí přátelé, možná, že Pánovo nabádání, abychom otevírali „ústa svá“⁹, dnes zahrnuje i použití „rukou svých“, abychom pomocí blogů a esemesek rozesílali evangelium do celého světa! Pamatujte ale prosím na toto: vše ve správný čas a na správném místě.

Bratři a sestry, díky požehnání moderních technologií můžeme vyjadřovat vděčnost a radost z Božího

kolenou, ale když jsme na nohou a sloužíme Pánu a těm, kteří jsou kolem nás. Nesobecké skutky služby a zasvěcení zušlechťují našeho ducha, odstraňují šupiny z našich duchovních očí a otevírají okna nebes. Když se staneme odpovědi na něčí modlitbu, často najdeme odpověď i na tu svou.

Dělte se s druhými

Jsou chvíle, kdy nám Pán zjeví to, co je určeno jen nám. Nicméně v mnoha a v mnoha případech svěří své svědectví o pravdě těm, kteří se o něj

budou dělit s druhými. To platí v případech každého proroka již ode dnů Adama. A co víc, Pán od členů své Církve očekává, že „za všech dob [budou] otvírati ústa svá, [hlásající] evangelium [Jeho] se zvukem radosti“⁸.

To není vždy snadné. Někteří by raději táhli ruční vozík préríí, než aby zmínili téma víry a náboženství v rozhovoru s přáteli či spolupracovníky. Obávají se toho, jak by se na ně druzí dívali, nebo jak by to mohlo uškodit jejich vztahům. K tomu ale nemusí dojít, protože se dělíme o potěšující poselství – o poselství radosti.

velikého plánu pro Jeho děti tak, že o tom uslyší nejen ti na našem pracovišti, ale i lidé po celém světě. Někdy i jediné vyjádření svědectví může uvést do pohybu události, které ovlivní něčí život na celou věčnost.

Nejefektivnější způsob kázání evangelia je skrze příklad. Budeme-li žít podle svého přesvědčení, lidé si toho všimnou. Pokud z našeho života

vyzařuje obraz Ježíše Krista,¹⁰ pokud pocítujeme radost a jsme vyrovnaní ve vztahu k okolnímu světu, lidé budou chtít vědět, proč tomu tak je. Jedním z největších kázání, které kdy bylo proneseno na téma misionářské práce, je tato prostá myšlenka připisovaná svatému Františkovi z Assisi: „Kažte evangelium vždy, a je-li to nutné, použijte slova.“¹¹

São Paulo, Brazílie

Příležitosti k takovému jednání jsou všude kolem nás. Nepromeškejte je tím, že budete až příliš dlouho čekat na cestě do Damašku.

Naše cesta do Damašku

Svědčím o tom, že Pán v naší době promlouvá ke svým prorokům a apoštolům. Promlouvá také ke všem těm, kteří k Němu přicházejí s upřímným srdcem a s opravdovým záměrem.¹²

Nepochybujte. Pamatujte: „Blahoslavení [ti], kteříž neviděli, a uvěřili.“¹³ Bůh vás miluje. On slyší vaše modlitby. Promlouvá ke svým dětem a nabízí útěchu, pokoj a porozumění těm, kteří Ho hledají a kteří Ho cítí tím, že krácejí po Jeho cestě. Vydávám posvátné svědectví, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů jde správným směrem. Máme žijícího proroka. Tato Církev je vedena Tím, Jehož jméno neseme – Spasitelem Ježíšem Kristem.

Bratři a sestry, drazí přátelé, nečekejme příliš dlouho na *své* cestě do Damašku. Raději postupujme odvážně kupředu s vírou, nadějí a pravou láskou a budeme požehnáni světlem, které my všichni na cestě pravého učednictví hledáme. O to se modlím a zanechávám vám své požehnání v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Skutkové 8:3.
2. Skutkové 9:3–4.
3. Marek 10:14.
4. Viz Jeffrey R. Holland, „President Thomas S. Monson: Always „on the Lord’s Errand“, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Skutkové 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
8. Nauka a smlouvy 28:16.
9. Nauka a smlouvy 60:2.
10. Viz Alma 5:14.
11. William Fay a Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Viz Moroni 10:3–5.
13. Jan 20:29.

Starší Paul V. Johnson
Sedmdesátník

Udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval

Zkoušky nás však nemají jen zkoušet. Jsou nesmírně důležité v procesu osvojování si božské podstaty.

Testy, zkoušky a soužení patří k pozemskému životu, i když někdy mohou být trýznivé. Ať už je to nemoc, zklamání, pokušení, ztráta milovaného, přírodní katastrofy nebo nějaké jiné utrpení, strast je součástí pozemského života. Mnozí by rádi věděli, proč musíme náročným výzvám čelit. Víme, že jedním z důvodů je poskytnout nám zkoušku víry, aby se ukázalo, učiníme-li vše, co nám Pán prikázal.¹ Pozemský život je našťastí dokonalým místem, kde zkouškám čelit – a překonávat je.²

Zkoušky nás však nemají jen zkoušet. Jsou nesmírně důležité v procesu osvojování si božské podstaty.³ Naložíme-li s těmito strastmi správně, budou posvěceny k našemu prospěchu.⁴

Starší Orson F. Whitney řekl: „Žádná bolest, již vytrpíme, žádná zkouška, kterou projdeme, není zbytečná. ... Vše, co vytrpíme a co přechkáme, zvláště pokud to přechkáme trpělivě, buduje náš charakter, očisťuje naše srdce, rozšiřuje naši duši, a činí nás jemnějšími a dobročinnějšími. ... Právě zármutkem a utrpením, dřinou

a soužením získáváme vzdělání, které jsme si sem přišli osvojit.“⁵

U jednoho devítiletého chlapce nedávno objevili vzácnou rakovinu kosti. Lékař objasnil diagnózu a způsob léčby, který zahrnoval měsíce chemoterapie a závažnou operaci. Řekl, že to pro chlapce i jeho rodinu bude velmi obtížné období, ale dodal: „Lidé se mě ptávají: „Až léčba skončí, budu to pořád já?“ A já jim říkávám: „Ne, to nebudete. Budete mnohem silnější. Budete úžasní!“

Občas se může zdát, že naše zkoušky se zaměřují na ty oblasti našeho života a naší duše, které zdánlivě zvládáme nejhůře. Záměrem těchto výzev je osobní růst, proto by nás nemělo překvapit, že zkoušky mohou být velmi osobní – téměř jako laserem naváděné na naše konkrétní potřeby nebo slabosti. Nikdo od nich není osvobozen, ani Svatí snažící se dělat to, co je správné. Někteří poslušní Svatí se mohou ptát: „Proč právě já? Já se snažím být dobrým! Proč Pán dovoluje, aby se to stalo?“ Pec strasti pomáhá

očisťovat i ty nejlepší Svaté tým, že spaluje nečistoty v jejich životě a nechává za sebou ryzí zlato.⁶ I velmi bohatá ruda musí být pro odstranění nečistot tříbena. Být dobrými nestačí. Toužíme stát se podobnými Spasiteli, který se učil tím, že trpěl bolestmi, strastmi a pokušeními všeho druhu.⁷

Velmi rád slézám stezku Crimson Trail v kaňonu Logan. Převážná část stezky se táhne podél vrcholu vysokých vápencových skal a nabízí nádherný pohled na kaňon a údolí pod ní. Dostat se až na vrchol skal však není snadné. Stezka v té části stále stoupá a těsně před dosažením vrcholu narazí výletník na nejprudší část stezky, odkud je výhled na kaňon skryt za samotnými skálami. Konečné vypětí sil však určitě stojí za námahu, protože jakmile je výletník na vrcholu, otevře se mu výhled, který bere dech. Jediný způsob, jak to spatřit, je vyšplhat tam.

Vzor objevující se v písmech i v životě ukazuje, že ty nejtemnější a nejnebezpečnější zkoušky často přicházejí těsně před úžasnými událostmi a ohromným růstem. „Po mém soužení přicházejí požehnání.“⁸ Děti Izraele byly u Rudého moře obklíčeny, než se před nimi moře roze-stoupilo.⁹ Nefi čelil nebezpečí, zlobě svých bratrů a četným neúspěchům, než se mu podařilo získat mosazné desky.¹⁰ Josepha Smitha uchvátila zlá moc takové síly, až se mu zdálo, že je odsouzen k naprostému zničení. Když už byl téměř připraven propadnout zoufalství, použil veškerou svou moc, aby zvolal k Bohu, a právě v té chvíli ho navštívili Otec a Syn.¹¹ Zájemci často čelí protivenství a soužení před svým křtem. Matky vědí, že těžkosti porodu předcházejí zázrak narození. Znovu a znovu vidíme, jak po těžkých zkouškách následují nádherná požehnání.

Když bylo mé babičce asi 19 let, vážně onemocněla. Později řekla: „Nemohla jsem chodit. Levé chodidlo jsem měla po několika měsících strávených na lůžku zdeformované. Kostí byly měkké jako houba, a když jsem dala nohu na zem, měla jsem pocit, jako bych dostala ránu proudem.“¹² Zatímco byla upoutaná na lůžko, v době největšího utrpení dostala brožurku o

Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, kterou si prostudovala. Obrátila se a dala se pokřtít. Často nás určité výzvy pomáhají připravit na něco nesmírně důležitého.

Uprostřed problémů je téměř nemožné porozumět tomu, že nadcházející požehnání zdaleka převáží bolest, ponížení nebo žal, kterými v té době procházíme. „Každé pak

trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli.“¹³ Apoštol Pavel učil: „Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímež nám působí.“¹⁴ Je zajímavé, že apoštol Pavel používá výraz „lehoučké ssoužení“. Vychází to od člověka, který byl bit, kamenován, vězněn, který ztroskotál, a který zakusil mnohé další zkoušky.¹⁵ Pochybují, že by mnozí z nás své soužení nazvali lehoučkým. Přesto jsou naše strasti ve srovnání s požehnáními a růstem, které nakonec obdržíme v tomto životě a na věčnosti, vskutku lehoučké.

Testy, zkoušky a soužení sami nevyhledáváme. Naše individuální cesta životem nám jich poskytne přesně tolik, kolik potřebujeme. Mnohé zkoušky jsou přirozenou součástí smrtelné existence, hrají však v našem pokroku důležitou úlohu.

Když se Spasitelova služba ve smrtelnosti blížila konci, vytrpěl nejtěžší ze všech zkoušek všech dob – nesmírné utrpení v Getsemanech a na Golgotě. To předcházelo slavnému Vzkříšení a příslibu, že všechno naše utrpení jednoho dne skončí. Jeho utrpení bylo podmínkou pro prázdný hrob onoho velikonočního rána a pro naši budoucí nesmrtelnost a věčný život.

Někdy se chceme rozvíjet bez překážek a osvojovat si sílu bez zápasu. Pokud si zvolíme snazší cestu, k růstu nedojde. Zcela chápeme, že atlet, který se vyhýbá tvrdému tréninku, se nikdy nestane světovou špičkou. Musíme si dát pozor, abychom neodmítali to, co nám pomáhá osvojit si božskou podstatu.

Ani jediná ze zkoušek a soužení, kterým čelíme, není nad naše síly, neboť máme přístup k pomoci od

skrze toho, kterýž nás zamiloval.“²⁰

Vím, že Bůh žije, a že Jeho Syn, Ježíš Kristus, žije. Vím také, že skrze Jejich pomoc můžeme „udatně“ vítězit nad souženými, kterým v tomto životě čelíme. Můžeme se stát takovými, jako jsou Oni. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 1. Petrova 1:6–8; Abraham 3:25.
2. Viz 1. Petrova 2:20.
3. Viz 2. Petrova 1:4.
4. Viz 2. Nefi 2:2.
5. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Viz Izaiáš 48:10; 1. Nefi 20:10.
7. Viz Alma 7:11–12.
8. Nauka a smlouvy 58:4.
9. Viz Exodus 14:5–30.
10. Viz 1. Nefi 3–4.
11. Viz Joseph Smith–Životopis 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacherová, nevydané dějiny ve vlastnictví autora.
13. Židům 12:11.
14. 2. Korintským 4:17.
15. Viz 2. Korintským 11:23–28.
16. Viz Filipenským 4:13.
17. Robert D. Hales, „Smlouva křtu: Být v království a z království“, *Liahona*, leden 2001, 6.
18. Alma 36:3.
19. Matouš 25:21.
20. Římanům 8:35, 37.

Pána. Skrze Krista, který nás posiluje, můžeme zvládnout všechny věci.¹⁶

Poté, co se starší Robert D. Hales zotavil z těžkých zdravotních problémů, na generální konferenci řekl: „Při několika příležitostech jsem říkal Pánovi, že již jsem se zajisté naučil těm poznatkům, jimž jsem se naučit měl, a že již nebude nutné, abych snášel další utrpení. Zdálo se, že tyto naléhavé prosby nepřinášejí žádnou pomoc, neboť mi bylo dáno jasně najevo, že v tomto tříbicím procesu zkoušení je třeba vytrvat v Pánově čase a Pánovým vlastním způsobem. [Poznal jsem,] že při zvládání těchto zkoušek a soužení nebudu ponechán osamocen, ale že o mne budou pečovat strážní andělé. Byli někteří, již měli blízko k andělům, a to v podobě lékařů, ošetřujících sester a především mé drahé společnice Mary. A příležitostně, když si to přál Pán, měl jsem být utěšován navštívenými nebeských zástupů, jež přinášely v čase potřeby útěchu a věčné uklidnění.“¹⁷

Nebeský Otec nás miluje, a my víme, že „každý, kdo vloží důvěru svou v Boha, bude mít ve zkouškách svých a v trápeních svých a v strastech svých oporu a bude

pozvednut posledního dne“.¹⁸ Až se jednoho dne ocitneme na druhé straně závoje, budeme chtít víc, než jen aby nám někdo řekl: „Tak, máš hotovo.“ Byli bychom raději, kdyby nám Pán řekl: „To dobře, služebníče dobrý a věrný.“¹⁹

Mám rád Pavlova slova:

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnoství, čili meč? ...

Ale v tom ve všem udatně vítězíme,

Bukurešť, Rumunsko

Biskup H. David Burton
Předsedající biskup

Posvěcující práce sociální péče

Vzájemná péče a snaha být „laskavý k chudým“ je posvěcující práce, kterou přikázal Otec.

Dobré ráno, bratři a sestry. V roce 1897 stál mladý David O. McKay s letákem v ruce u jedné dveří. Jako misionář ve skotském Stirlingu byl v těžké situaci již mnohokrát. Onoho dne ale dveře otevřela velmi strhaná žena a stála tam před ním. Byla nuzně oděná, neučesaná a měla propadlé tváře.

Vzala si od staršího McKaye leták a pronesla šest slov, na něž od té doby nikdy nezapomněl: „Koupím si za to snad chleba?“

Toto setkání mladého misionáře navždy poznamenalo. Později napsal: „Od onoho okamžiku jsem získal hlubší pochopení toho, že Církev Kristova se má zajímat, a také se zajímá, o časné spasení člověka. Odešel jsem od oněch dveří s pocitem, že ona [žena] s ... hořkostí v srdci vůči lidem i Bohu, [nebyla] v situaci, v níž by byla schopna přijmout poselství evangelia. Potřebovala časnou pomoc, a pokud mi bylo známo, ve Stirlingu nebyla žádná organizace, která by jí pomoc mohla poskytnout.“¹

O pár desetiletí později svět sténal pod břemenem Velké hospodářské krize. Právě v té době, 6. dubna 1936, prezident Heber J. Grant a jeho rádci

J. Reuben Clark a David O. McKay oznámili založení toho, co se později stalo známým jako církevní program sociální péče. Je zajímavé, že dva týdny poté byl starší Melvin J. Ballard jmenován jeho prvním předsedou a Harold B. Lee jeho prvním výkonným ředitelem.

Nebyl to nikterak běžný úkol. Přestože Pán povolal ke správě tohoto programu pozoruhodné lidi, president J. Reuben Clark vysvětlil, že „zřízení mechanismu [sociální péče] je výsledkem zjevení, které obdržel president Grant skrze Ducha Svatého, a že od té doby tento program pokračuje skrze obdobná zjevení daná bratřím, kteří za něj byli zodpovědní“².

Závazek vedoucích Církve ulevovat lidem od utrpení byl zaručený i nezvratný. President Grant si přál „systém, který by ... lidem pomáhal a pečoval o ně bez ohledu na náklady“. Řekl, že by zašel i tak daleko, že by „zavřel semináře, ukončil na čas misionářskou činnost nebo i zavřel chrámy, ale nedovolili by, aby lidé hladověli“³.

Stál jsem po boku presidenta Gordona B. Hinckleyho, když ve městě Managua v Nikaragui hovořil

k 1 300 členů Církve, kteří přežili ničivý hurikán, který si vyžádal více než 11 000 životů. „Dokud bude mít Církev zdroje,“ řekl jim, „nedopustíme, abyste byli bez jídla, bez oblečení nebo bez přístřeší. Uděláme vše, co je v našich silách, abychom pomáhali tak, jak Pán určil.“⁴

Jedním z výrazných znaků tohoto inspirovaného úsilí vycházejícího z evangelia je důraz na osobní zodpovědnost a soběstačnost. President Marion G. Romney vysvětlil: „Lidé s dobrými úmysly zakládají mnoho programů na pomoc potřebným. Mnoho těchto programů je ale vytvořeno s krátkozrakým cílem ‚pomáhat lidem‘, místo aby ‚pomáhaly lidem, aby si dokázali pomoci sami‘.“⁵

Soběstačnost je výsledkem prozíravého způsobu života a ekonomické sebekázně. Církev od počátku učí, že rodiny – nakolik jsou toho schopny – musejí převzít zodpovědnost za vlastní časné blaho. Od každé generace se vyžaduje, že se znovu naučí základním zásadám soběstačnosti: vyhýbat se dluhům, používat zásady spornosti, připravovat se na dobu krize, naslouchat slovům žijících zjevatelů a následovat je, uplatňovat kázeň při rozlišování mezi potřebami a přáními, a pak podle těchto zásad žít.

Účel, zaslíbení a zásady, které naši péči o chudé a potřebné podpírají, sahají daleko za hranice smrtelnosti. Účelem této posvátné práce není jen pomáhat a žehnat trpícím nebo potřebným. Jako synové a dcery Boží nemůžeme zdědit plnou míru věčného života, pokud se plně nezapojíme do úsilí o sebe vzájemně pečovat, zatímco jsme zde na zemi. Právě skrze dobročinný proces obětování se a dávání ze sebe druhým se učíme celestiálními zásadami oběti a zasvěcení.⁶

Taylor Burton, jeden z mých prapradědeček, byl jedním z těch, které Brigham Young požádal, aby vyrazili tyto drahé Svaté v zoufalé situaci zachránit.

Dědeček si o tom do deníku napsal: „Hluboký sníh [a] velká zima. ... Byla taková zima, že [jsme] se nemohli ani hnout. ... Na teploměru bylo 24 stupňů pod nulou, ... taková zima, že lidé nemohli jít dál.“¹²

Mezi uvázně Svaté byly rozděleny životaspásné prostředky, ale „navzdory všemu, co [zachránci] udělali, jich museli mnoho pochovat podél cesty“¹³.

Když zachránění Svatí postupovali po stezce napříč kaňonem Echo, několik vozů zastavilo, aby pomohli na svět novorozenému děvčátku. Robert si všiml, že mladá maminka neměla dost oblečení, aby novorozeně udržela v teple. Navzdory mrazivým teplotám si „svlékl ručně upředěnou košili a dal ji matce, aby do ní novorozeně [zabalila]“¹⁴. Děvčátko

St. Catherine, Jamaika

Veliký král Beniamin učil, že jedním z důvodů, proč ze svého jmění udílíme chudým a poskytujeme jim úlevu, je to, abychom si udržovali odpuštění hříchů ze dne na den a kráčeli před Bohem nevinní.⁷

Již od založení světa je sukno spravedlivých sdružení tkáno zlatou nití pravé lásky. Toužíme po pokojném světě a prosperující společnosti. Modlíme se o laskavou a ctnostnou společnost, která zanechává zlovolnosti a převládá v ní dobro a spravedlnost. Nehleď na to, kolik chrámů stavíme, jak moc roste počet našich členů nebo jak kladně jsme vnímáni v očích světa – pokud zanedbáme toto veliké ústřední přikázání: „Pomáhej slabým, pozdvihuj ruce, které jsou skleslé, a posiluj kolena zemdlená,“⁸ nebo pokud odvrátíme srdce od trpících a truchlících, pak na nás spočívá odsouzení, nemůžeme potěšit Pána⁹ a radostná naděje našeho srdce nám navždy zůstane vzdálená.

Téměř 28 000 biskupů po celém světě vyhledává chudé a stará se o jejich potřeby. Každému biskupovi pomáhá rada sboru zahrnující vedoucí kněžství a pomocných organizací, včetně oddané presidentky Pomocného sdružení. Ti mohou

„[příspěchat] na pomoc cizincům; [nalít] olej a víno na zraněné srdce strádajících; [a osušit] slzy sirotkům a [rozradostnit] srdce vdov“¹⁰.

Nauky a božský duch vedoucí k lásce a k péči k bližním pozitivně ovlivňují a usměrňují srdce vedoucích a členů Církve po celém světě.

Jednoho vedoucího kněžství v Jižní Americe tížil hlad a strádání členů jeho malého kůlu. Nebyl ochoten nechat děti strádat hladem, a tak našel prázdný pozemek a zařídil, aby ho kněží obdělali a oseli. Našli starého koně, kterého zapřáhli k jednoduchému pluhu, a začali s ním orat půdu. Než to však stačili dokončit, postihlo je neštěstí – kůň uhynul.

Než by bratři v kněžství dovolili, aby jejich bratři a sestry strádali hladem, připoutali si starý pluh na vlastní bedra a táhli ho nepoddajnou půdou. Doslova na sebe vzali jeho utrpení a břemena svých bratrů a sester.¹¹

Jeden okamžik z mé vlastní rodinné historie je příkladem závazku pečovat o potřebné. Mnozí slyšeli o Willieově a Martinově výpravě ručních vozíků a o tom, jak tito věrní pionýři trpěli a umírali, když při své pouti na západ museli přechkat kruté mrazy a vysilující podmínky. Robert

dostalo jméno Echo – Echo Squires – na památku místa a okolností jejího narození.

V pozdějších letech byl Robert povolán do Předsedajícího biskupstva Církve, kde sloužil více než tři desetiletí. V 86 letech Robert Taylor Burton onemocněl. Shromáždil rodinu u svého lůžka, aby jim udělil poslední požehnání. V jeho posledních slovech zazněla tato prostá, ale velmi moudrá rada: „Budte laskaví k chudým.“¹⁵

Bratři a sestry, vážíme si oněch pokrokových velikánů, které Pán povolal, aby zorganizovali a řídili organizovanou pomoc potřebným členům Jeho Církve. Vážíme si těch, kteří dnes pomáhají nespočtenými a často nenápadnými způsoby a jsou „laskaví k chudým“, sytí hladové, šatí nahé, přisluhují nemocným a navštěvují uvězněné.

Toto je ona posvátná práce, kterou Spasitel očekává od svých učedníků. Právě tuto práci měl tak rád, když kráčel po zemi. Víme, že by konal právě tuto práci, kdyby dnes

byl zde mezi námi.¹⁶

Před 75 lety povstal ze skromných počátků systém, který se věnuje duchovnímu a časnému spasení lidstva. Od té doby tento systém povznesl a požehnal život desítek milionů lidí po celém světě. Prorocký plán sociální péče není v historii Církve jen zajímavou poznámkou pod čarou. Zásady, na nichž je založen, definují to, jakými jsme lidmi. Tvoří podstatu toho, jakými osobně jsme jako učedníci našeho Spasitele a Příkladu – Ježíše Krista.

Vzájemná péče a snaha být „laskaví k chudým“ je posvěcující práce, kterou přikázal Otec a která je božsky určena k tomu, aby žehnala Jeho dětem, tříbila je a zušlechťovala je. Kéž následujeme Spasitelovu radu danou zákoníkovi v podobenství o milosrdném Samaritánovi: „Jdi, i ty učiň [totéž].“¹⁷ O tomto svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.

2. J. Reuben Clark Jr., „Testimony of Divine Origin of Welfare Plan“, *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; viz také Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. „President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States“, *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance“, *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. Viz Nauka a smlouvy 104:15–18; viz také Nauka a smlouvy 105:2–3.
7. Viz Mosiáš 4:26–27.
8. Nauka a smlouvy 81:5; viz také Matouš 22:36–40.
9. Viz Nauka a smlouvy 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567–568.
11. Rozhovor s Haroldem C. Brownem, bývalým výkonným ředitelem Služeb sociální péče.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, z knihy Janet Burtonové Seegmillerové, „Be Kind to the Poor“: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, z článku Jolene S. Allphinové, *Tell My Story, Too*, tellyourstorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, z knihy: Seegmiller, „Be Kind to the Poor“, 416.
16. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Vý jste moje ruce“, *Liahona*, květen 2010, 68.
17. Lukáš 10:37.

Silvia H. Allredová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Pravá podstata učednictví

*Když naši základní zásadou v péči o druhé bude láska,
pak se naše služba stane evangeliem činu.*

Pán již od počátku učil, že chceme-li se stát Jeho lidem, musíme být jednoho srdce a jedné mysli.¹ Spasitel také vysvětlil, že v zákoně jsou dvě velká přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své“ a „milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“² A nakonec, brzy po znovuzřízení Církve, Pán Svatým přikázal, že mají „navštěvovati chudé a potřebné a poskytovat jim úlevu“³.

Co je společným námětem všech těchto přikázání? To, že se musíme mít navzájem rádi a musíme si sloužit. Toto je vskutku pravou podstatou učednictví v pravé Církvi Ježíše Krista.

Slavíme 75. výročí založení církevního programu sociální péče, což nám připomíná, že účelem této péče je pomáhat členům, aby si pomohli sami a stali se soběstačnými, pečovat o chudé a potřebné a poskytovat službu. Církev organizuje své zdroje tak, aby pomáhala členům zajistit tělesné, duchovní, společenské a citové blaho pro ně samé, jejich rodinu i ostatní. Úřad biskupa s sebou nese zvláštní pověření pečovat o chudé a potřebné a sloužit s pomocí

těchto zdrojů členům sboru. V tomto úsilí biskupovi pomáhají kněžská kvora, Pomocné sdružení a zvláště domácí učitelé a navštěvující učitelky.

Pomocné sdružení vždy bylo a je nedílnou součástí sociální péče. Když Prorok Joseph Smith v roce 1842 zorganizoval Pomocné sdružení, řekl ženám: „Chudým a potřebným se nyní blýská na lepší časy.“⁴ Řekl sestrám, že účelem sdružení je „pomoc chudým, trpícím, vdovám a sirotkům a uskutěčňování všech dobrotivých záměrů. ... Sestry nalijí olej a víno na zraněné srdce strádajících, osuší slzy sirotkům a rozradostní srdce vdov.“⁵

Uvedl také, že sdružení „může podněcovat bratry k dobrým skutkům tím, že se bude starat o potřeby chudých – hledajíc příležitosti k dobročinnosti a sloužíc jejich potřebám; a že jim budou pomáhat tím, že budou napravovat mravy a posilovat ctnosti tohoto společenství.“⁶

Muži a ženy v Církvi dnes společně poskytují pomoc potřebným. Nositelé kněžství poskytují nezbytnou podporu těm, kteří potřebují duchovní vedení a pomoc. Inspirovaní domácí učitelé žehnají druhým a poskytují požehnání

evangelia každé rodinné jednotce. Také nabízejí sílu a talenty i jinými způsoby, například tím, že rodině pomohou při opravách domu, se stěhováním nebo pomohou bratrovi najít si potřebné zaměstnání.

Presidentky Pomocného sdružení navštěvují domovy, aby pro biskupa posoudily dané potřeby. Inspirované navštěvující učitelky pečují o sestry a rodiny a bdí nad nimi. Ve chvílích okamžité potřeby jsou často prvními pomocnicemi. Sestry Pomocného sdružení zajišťují jídlo, soucitnou službu a trvalou podporu v dobách zkoušek.

Členové Církve po celém světě se v minulosti radovali z příležitostí ke službě druhým, a máme se z nich radovat i nyní. Naše společné úsilí přináší úlevu chudým, hladovým, trpícím či strádajícím, a tím přináší spásu duším.

Každý biskup má k dispozici Pánovu zásobárnu, která vzniká tím, že věrní členové dávají biskupovi k dispozici svůj čas, talenty, dovednosti, soucit a hmotné a finanční prostředky při péči o chudé a při budování království Božího na zemi.⁷ My všichni můžeme do Pánovy zásobárny přispívat placením postních obětí a poskytováním všech svých zdrojů biskupovi na pomoc potřebným.

I když se svět rychle mění, zásady blaha a sociální péče se časem nemění, neboť jsou to božsky inspirované a zjevené pravdy. Když členové Církve a jejich rodiny dělají vše pro to, aby se uživilí sami, a přesto si nejsou schopni zajistit základní potřeby, Církev je připravena pomoci. Krátkodobé potřeby jsou uspokojovány okamžitě, a stanoví se plán, jak pomoci příjemci stát se soběstačným. Soběstačnost je schopnost zajistit pro sebe a pro svou rodinu základní duchovní a časné potřeby.

Zvyšováním své míry soběstačnosti zvyšujeme i svou schopnost pomáhat a sloužit druhým tak, jako to dělal Spasitel. Když sloužíme potřebným, nemocným a trpícím, následujeme Spasitelův příklad. Když naši základní zásadou v péči o druhé bude láska, pak se naše služba stane evangeliem činu. Toto je evangelium ve své nejlepší podobě. Toto je čisté náboženství.

Když v rámci svých rozličných církevních úkolů vídám lásku a zájem, jež biskupové a vedoucí Pomocného sdružení věnují svým ovečkám, pocítuji pokoru. Když jsem na počátku osmdesátých let sloužila v Chile jako presidentka Pomocného sdružení kůlu, země procházela hlubokou krizí a míra nezaměstnanosti dosahovala 30 procent. Byla jsem svědkem toho, jak statečné presidentky Pomocného sdružení a věrné navštěvující učitelky v této chmurné situaci „konaly

dobro“⁸. Ztělesňovaly tento verš z Knihy Přísloví 31:20: „Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému.“

Sestry, jejichž rodiny měly samy velmi málo, neustále pomáhaly těm, kteří podle jejich názoru potřebovali pomoc ještě více. Tehdy jsem lépe porozuměla tomu, co viděl Spasitel, když v Lukášovi 21:3–4 prohlásil:

„V pravdě pravím vám, že vdova tato chudá více než všickni uvrhla.“

Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla.“

O pár let později jsem se jako presidentka Pomocného sdružení kůlu v Argentině stala svědkem stejné situace, když zemi zasáhla hyperinflace, a následný ekonomický pád postihl mnoho věrných členů. Totéž jsem viděla i při nedávných návštěvách Kinshasy v Demokratické republice

Kongo, Antananariva na Madagaskaru a Bulawayu v Zimbabwe. Členové sborů, a zvláště sestry Pomocného sdružení všude po světě, dál rozvíjejí víru, posilují jednotlivce a rodiny a pomáhají potřebným.

Je úžasné uvědomit si, že pokorná sestra nebo bratr s církevním povoláním může vejít do domu, v němž je chudoba, zármutek, nemoc nebo strádání, a přinést tam pokoj, úlevu a radost. Tutéž možnost má každý člen na celém světě, bez ohledu na to, kde se sbor nebo odbočka nachází nebo jak je velká. Stává se to každý den a někde se to děje právě v tomto okamžiku.

Karla je mladou maminkou dvou dětí. Její manžel, Brent, pracuje až do večera a cesta do práce mu trvá hodinu. Brzy po narození jejich druhé holčičky vyprávěla o tomto zážitku: „Den poté, co jsem obdržela povolání sloužit jako rádkyně Pomocného

sdužení v našem sboru, jsem začala cítit, že je toho na mě moc. Jak bych mohla přijmout zodpovědnost pomáhat pečovat o ženy ve svém sboru, když se mi nedaří vykonávat ani roli manželky a matky velmi aktivního dvouletého dítěte a malého miminka? Právě v době, kdy mě napadaly tyto myšlenky, dvouletá dcerka onemocněla. Nevěděla jsem, jak mám zvládat zároveň péči o ni a o miminko. Právě v té chvíli se u nás nečekaně zastavila jedna z mých navštěvujících učitelek, sestra Wasdenová. Jako matka větších dětí přesně věděla, jak mi pomoci. Řekla mi, co mám udělat, zatímco sama zašla do lékárny pro léky. Později zařídila, aby někdo vyzvedl mého manžela na nádraží, aby se rychleji dostal domů a mohl mi pomoci. To, jak zareagovala na to, co podle mého přesvědčení bylo nabádání Ducha Svatého, spolu s její ochotou sloužit mi, bylo přesně to ujištění, které jsem

potřebovala od Pána – že mi pomůže mé nové povolání vykonávat.“

Nebeský Otec nás miluje a zná naše jedinečné okolnosti a schopnosti. I když Ho každý prostřednictvím modlitby prosíme o pomoc, většinou se o naše potřeby stará skrze jiného člověka.⁹

Pán řekl: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“¹⁰

Čistou lásku Kristovu vyjadřujeme skrze nesobeckou službu. Vzájemná pomoc je posvěcující zkušeností, která povznáší příjemce a přináší pokoru dárce. Pomáhá nám to stát se pravými učedníky Krista.

Plán sociální péče vždy představuje uplatňování věčných zásad evangelia v praxi. Je skutečným poskytováním pomoci dle způsobu Páně. Obnovme všichni touhu být součástí Pánovy záso-
bárního tým, že budeme žehnat druhým.

Modlím se o to, aby Pán každému

z nás požehnal větším citem pro milosrdenství, pravou lásku a soucit. Prosím o to, abychom měli větší touhu a schopnost pomáhat těm, kterým nepřálo tolik štěstí, kteří strádají a trpí; aby jejich potřeby byly uspokojeny, jejich víra posílena a jejich srdce naplněno vděčností a láskou.

Kéž Pán žehná každému z nás, zatímco kráčíme v poslušnosti Jeho přikázání, Jeho evangelia a Jeho světla. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Mojžiš 7:18.
2. Viz Matouš 22:36–40.
3. Nauka a smlouvy 44:6.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 452.
6. *Teachings: Joseph Smith*, 452.
7. Viz *Poskytování pomoci dle způsobu Páně – příručka pro vedoucí* (1995), 11.
8. Viz Skutkové 10:38; Články víry 1:13.
9. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
10. Jan 13:35.

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Duch zjevení

Duch zjevení skutečně existuje – a může působit a působí v našem osobním životě i v Církvi.

Jsem velmi vděčný za inspiraci, se kterou byla vybrána píseň, jež bude následovat po mém proslovu – „Zdali dobrý čin jsem dneska vykonal?“ (*Hymns*, no. 223). Tu narážku chápu.

Zamyslete se nad dvěma zkušenostmi, které jsme většina z nás získali se světlem.

První zkušenost jsme získali, když jsme vstoupili do temné místnosti a rozsvítili jsme světlo. Vzpomeňte si, jak záplava světla v okamžiku naplnila místnost a způsobila, že tma zmizela. To, co předtím vidět nebylo a bylo neurčité, se stalo jasným a rozpoznatelným. Tato zkušenost se vyznačuje okamžitým a intenzivním rozpoznáním světla.

Druhou zkušenost jsme získali, když jsme sledovali, jak noc přechází v ráno. Vzpomínáte si na to pomalé a téměř neznatelné přibývání světla na obzoru? Na rozdíl od rozsvícení světla v temné místnosti se světlo vycházejícího slunce neobjevilo náhle. Spíše se postupně a neustále zvyšovala intenzita světla a temnotu noci vystřídal jas jitra. Nakonec nad obzorem vyšlo slunce. Viditelný důkaz nastávajícího východu slunce však byl zřejmý již několik hodin předtím, než se slunce skutečně objevilo nad obzorem. Tato zkušenost se vyznačuje jemným a

postupným rozeznáváním světla.

Z těchto dvou obyčejných zkušeností se světlem se toho můžeme hodně naučit o duchu zjevení. Modlím se, aby nás Duch Svatý inspiroval a učil, až se nyní zaměříme na ducha zjevení a základní způsoby získávání zjevení.

Duch zjevení

Zjevení je komunikace směrem od Boha k Jeho dětem na zemi a jedno z velkých požehnání spojených

s darem a stálým společenstvím Ducha Svatého. Prorok Joseph Smith učil, že „Duch Svatý je zjevovatel“ a „žádný člověk nemůže obdržet Ducha Svatého, aniž by obdržel zjevení“. (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 132.)

Duch zjevení je přístupný každému člověku, který skrze patřičnou kněžskou pravomoc přijme spásné obřady křtu ponořením na odpuštění hříchů a vkládání rukou pro dar Ducha Svatého – a který se s vírou snaží plnit kněžské nabádání „přijmi Ducha Svatého“. Toto požehnání není omezeno jen na předsedající úředníky Církve, ale patří k životu každého muže, ženy i dítěte, jež dosáhne věku zodpovědnosti a uzavřelo posvátné smlouvy, a má v jejich životě působit. Upřímná touha a způsobilost zvou ducha zjevení do našeho života.

Joseph Smith a Oliver Cowdery získali cennou zkušenost s duchem zjevení, když překládali Knihu Mormonovu. Tito bratři zjistili, že mohou

získat jakoukoli znalost, která je nutná k dokončení jejich díla, pokud budou prosit ve víře, s upřímným srdcem, věříce, že to obdrží. A postupem času stále více chápali, že duch zjevení obvykle pracuje tak, že mocí Ducha Svatého nám do mysli a do srdce přicházejí myšlenky a pocity. (Viz NaS 8:1–2; 100:5–8.) Pán je poučil: „Nyní, viz, toto je duch zjevení; viz, toto je duch, jímž Mojžíš provedl děti Izraele skrze Rudé moře po suché zemi. Tudíž toto je tvůj dar; používej ho.“ (NaS 8:3–4.)

Ve vztahu k duchu zjevení bych chtěl zdůraznit výraz „používej ho“. Vliv Ducha Svatého je v písmech často popisován jako tichý, jemný hlas (viz 1. Královská 19:12; 1. Nefi 17:45; viz také 3. Nefi 11:3) a jako „hlas dokonalé mírnosti“ (Helaman 5:30). Protože k nám Duch šeptá zlehka a jemně, je pochopitelné, proč se máme vyhýbat nevhodným sdělovacím prostředkům, pornografií a škodlivým návykovým látkám a chování. Tyto protivníkovy nástroje mohou oslabit a nakonec zničit naši schopnost rozpoznávat jemná poselství od Boha předávaná mocí Jeho Ducha a reagovat na ně. Každý z nás se má vážně zamyslet a s modlitbou zvážit, jak můžeme odvrhnout ďáblova lákadla a spravedlivě používat ducha zjevení ve svém vlastním životě a v rodině.

Druhy zjevení

Zjevení jsou předávána různými způsoby, včetně snů, vidění, rozhovorů s nebeskými posly a inspirace. Některá zjevení obdržíme okamžitě a intenzivně, jiná rozpoznáváme postupně a jemně. Ony dvě zkušenosti se světlem, jež jsem popsal, nám pomáhají lépe pochopit dva základní druhy zjevení.

Světlo rozsvícené v temné místnosti je jako poselství, které

obdržíme od Boha rychle, v úplnosti a vše najednou. Mnozí jsme tento druh zjevení zažili, když jsme obdrželi odpověď na upřímnou modlitbu nebo když se nám v souladu s Boží vůlí a načasováním dostalo potřebných pokynů nebo ochrany. O takových okamžicích a intenzivních projevech se píše v písmech, vypráví se o nich v historii Církve a svědectví o nich najdeme i ve svém životě. Tyto mocné zázraky se opravdu dějí. Tento druh zjevení je však spíše výjimečný než běžný.

Postupné přibývání světla vyzařovaného z vycházejícího slunce je jako poselství, které přijímáme od Boha „řádku za řádkou, předpis za předpisem“ (2. Nefi 28:30). Zjevení nejčastěji přichází v průběhu času po malých dávkách a je udělováno v souladu s naším přáním, způsobilostí a přípravou. Takové projevy od Nebeského Otce postupně a pozvolně „[skrápějí duši naši] jako rosa z nebe“ (NaS 121:45). Tento druh zjevení je spíše častější než vzácný a lze ho vysledovat ve zkušenostech Nefiho, který vyzkoušel několik různých přístupů, než se mu podařilo získat od Labana mosazné desky (viz 1. Nefi 3–4). Nakonec byl veden Duchem do Jeruzaléma, „nevěda předem to, co [učiní]“ (1. Nefi 4:6). Také se nedozvěděl vše najednou o tom, jak má postavit loď s nezvyklým opracováním, ale Pán mu „čas od času ukazoval, jakým způsobem [má] trámy lodí opracovávat“ (1. Nefi 18:1).

Dějiny Církve i náš osobní život jsou plné příkladů toho, jak lidé získávají od Pána zjevení „řádku za řádkou, předpis za předpisem“. Například základní pravdy znovuzříženého evangelia nebyly Proroku Josephu Smithovi sděleny všechny najednou v Posvátném háji. Tyto vzácné poklady byly zjeveny ve vhodné

době a tehdy, když to okolnosti opodstatňovaly.

President Joseph F. Smith objasnil, jak se tento druh zjevení projevoval v jeho životě: „Jako chlapec ... jsem často ... prosil Pána, aby mi ukázal nějakou zázračnou věc, a já jsem tak získal svědectví. Pán ale přede mnou zázraky zadržoval a ukazoval mi pravdu, řádek za řádkem, ... dokud neučinil, abych poznal pravdu od hlavy až k patě, a dokud jsem nebyl absolutně očištěn od pochyb a strachu. Nemusel kvůli tomu vyslat z nebe anděla, ani nemusel hovořit pozounem archanděla. Svědectví, které mám, mi dal skrze našeptávání tichého jemného hlasu Ducha žijícího Boha. A podle této zásady a touto mocí bude dávat všem dětem lidským poznání pravdy, které s nimi zůstane, a takto poznají pravdu, jako ji zná Bůh, a budou činit vůli Otce, jako ji činí Kristus. A to nedokáže žádné množství zázračných projevů.“ (Conference Report, Apr. 1900, 40–41.)

My, členové Církve, máme sklon natolik zdůrazňovat zázračné a nápadné duchovní projevy, že možná nedoceňujeme nebo dokonce přehlízíme onen obvyklý způsob, jímž Duch Svatý uskutečňuje své dílo. Samotná „jednoduchost onoho způsobu“ (1. Nefi 17:41) – přijímání drobných a částečných duchovních vnuknutí, jež nám časem a v souhrnu vytvoří žádanou odpověď nebo pokyn, jež potřebujeme – může způsobit, že budeme hledět „za cíl“ (Jákos 4:14).

Mluvil jsem s mnoha lidmi, kteří zpochybňují sílu svého osobního svědectví a podceňují své duchovní schopnosti proto, že se jim nedostává častých, zázračných nebo mocných vnuknutí. Vezme-li v úvahu zkušenosti Josepha

v Posvátném háji, Saula na cestě do Damašku a Almy mladšího, můžeme se možná domnívat, že je s námi něco v nepořádku nebo že se nám něčeho nedostává, zaostáváme-li v životě za těmito dobře známými a duchovně neobyčejnými příklady. Jestliže jste měli podobné myšlenky nebo pochyby, prosím vězte, že jste zcela normální. Jen dál postupujte

kupředu s poslušností a vírou ve Spasitele. Budete-li to dělat, „nemůžete jít špatně“ (NaS 80:3).

President Joseph F. Smith radil: „Ukažte mi Svaté posledních dnů, kteří musejí být živeni zázraky znamení a vidění, aby zůstali pevní v Církvi, a já vám ukáži členy, ... kteří si nestojí dobře před Bohem a kteří kráčejí po nejistých cestách. V pravdě nebudeme

utvrzeni skrze zázračné projevy, ale skrze pokoru a věrnou poslušnost přikázání a zákonů Božích.“ (Conference Report, April 1900, 40.)

Ještě jedna běžná zkušenost se světlem nám pomáhá získat další poznatek o zjevení, jež přichází „řádku za řádkou, předpis za předpisem“. Někdy slunce vychází do zamračeného nebo mlhavého rána. Kvůli zatažené obloze je vnímání světla obtížnější a není možné přesně určit okamžik, kdy slunce vyšlo nad obzor. Přesto máme i za takového rána dostatek světla, abychom poznali nový den a věnovali se svým záležitostem.

Podobně i my mnohokrát obdržíme zjevení, aniž bychom přesně poznali, jak nebo kdy ho dostáváme. Tuto zásadu ukazuje jeden význačný příběh z dějin Církve.

Oliver Cowdery působil na jaře roku 1829 jako učitel v Palmyře ve státě New York. Když se dověděl o Josephu Smithovi a o práci na překladu Knihy Mormonovy, cítil se inspirován, aby mladému prorokovi nabídl pomoc. Vypravil se tedy do Harmony v Pensylvánii a stal se Josephovým písařem. Načasování jeho příchodu a pomoc, kterou poskytl, měly pro vydání Knihy Mormonovy zásadní důležitost.

Spasitel později Oliverovi zjevil, že vždy, když se modlil o vedení, obdržel pokyny od Ducha Páně. „Kdyby tomu tak nebylo,“ prohlásil Pán, „nebyl bys přišel k místu, kde jsi v této době. Viz, ty víš, že ses mne tázal a já jsem osvětlil mysl tvou; a nyní, pravím ti tyto věci, abys mohl vědět, že jsi byl osvěcen Duchem pravdy.“ (NaS 6:14–15.)

Tak Oliver obdržel skrze Proroka Josepha Smitha zjevení, v němž mu bylo sděleno, že dostával zjevení. Oliver zřejmě nerozpoznal, jak a kdy pokyny od Boha dostal, a potřeboval

toto poučení, aby lépe porozuměl duchu zjevení. Oliver v podstatě kráčel ve světle, když slunce vycházelo za zamračeného rána.

V obdobích nejistoty a v těžkostech, jež nás v životě potkávají, od nás Bůh žádá, abychom dělali to nejlepší, co dokážeme, abychom jednali – aby nebylo jednáno za nás (viz 2. Nefi 2:26) – a abychom Mu důvěřovali. Nemusíme vidět anděly, slyšet nebeské hlasy ani obdržet ohromující duchovní vnuknutí. Často můžeme postupovat kupředu s nadějí a modlitbou, avšak bez úplné jistoty, že jednáme v souladu s Boží vůlí. Když však ctíme své smlouvy a dodržujeme přikázání a stále důsledněji se snažíme činit dobro a stát se lepšími, můžeme kráčet s důvěrou, že Bůh povede naše kroky. A můžeme mluvit s důvěrou, že nás Bůh bude inspirovat. Toto je částečný význam verše, v němž se říká: „Potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží.“ (NaS 121:45.)

Když vhodným způsobem usilujete o ducha zjevení a jednáte podle něj, slibuji vám, že budete kráčet „ve světle Páně“ (Izaiáš 2:5; 2. Nefi 12:5). Někdy bude duch zjevení působit okamžitě a intenzivně, jindy zase jemně a postupně, a často tak slabě, že ho možná ani vědomě nerozpoznáte. Avšak nehlédě na způsob, jímž je toto požehnání přijímáno, ono světlo, které z něj plyne, osvítlí a rozšíří vaši duši, objasní vaše porozumění (viz Alma 5:7; Alma 32:28) a povede vás i vaši rodinu a bude vás ochraňovat.

Vydávám své apoštolské svědectví, že Otec a Syn žijí. Duch zjevení skutečně existuje – a může působit a působí v našem osobním životě i v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. O těchto pravdách svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Svatý chrám – maják světu

Těmi nanejvýš důležitými a vrcholnými požehnáními plynoucími z členství v Církvi jsou právě ta požehnání, která přijímáme v chrámu Božím.

Milovaní bratři a sestry, posílám každému z vás svou lásku a pozdravy a modlím se o to, aby Nebeský Otec vedl mé myšlenky a inspiroval slova, která k vám dnes budu promlouvat.

Dovolte mi začít několika slovy o skvělých poselstvích, která jsme dnes dopoledne slyšeli od sestry Allredové a biskupa Burtona a dalších ohledně církevního programu sociální péče. Jak již bylo naznačeno, na letošní rok připadá 75. výročí tohoto inspirovaného programu, který požehnal životu mnoha lidí. Měl jsem tu výsadu osobně znát některé z těch, kteří byli průkopníky tohoto velkého úsilí – muže soucitu a prozíravosti.

Jak biskup Burton a sestra Allredová a další zmínili, biskupovi sboru je dána zodpovědnost pečovat o potřebné, kteří přebývají na území jeho sboru. To byla i moje výsada, když jsem jako velmi mladý biskup předsedal sboru v Salt Lake City, který čítal 1 080 členů, včetně 84 vdov. Těch, kteří potřebovali pomoc, bylo mnoho. Byl jsem velmi vděčný za program sociální péče Církve a za pomoc Pomocného sdružení a kněžských kvor.

Prohlašuji, že program sociální péče Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je inspirovaný Všemohoucím Bohem.

Bratři a sestry, během této konference jsou tomu tři roky od chvíle, kdy mi byla vyjádřena podpora jako presidentovi Církve. Byly to samozřejmě náročné roky naplněné mnoha výzvami, ale také nespočtenými požehnáními. Mezi ta nejradostnější a nejposvátnější požehnání patří příležitost zasvětit a znovuzasvětit chrámy. A právě o chrámech bych dnes rád hovořil.

Během říjnové generální konference v roce 1902 president Církve Joseph F. Smith vyjádřil ve svém úvodním proslovu naději, že jednoho dne budeme mít „chrámy v různých částech [světa], kde jich bude zapotřebí pro potřeby lidu“¹.

Během prvních 150 let po zorganizování Církve, od roku 1830 do roku 1980, bylo postaveno 21 chrámů, včetně chrámů Kirtland v Ohiu a Nauvoo v Illinois. Porovnejte to s 30 lety od roku 1980, během nichž bylo postaveno a zasvěceno 115 chrámů. Společně se třemi novými chrámy

oznámenými včera je dalších 26 chrámů buď ve výstavbě, nebo ve fázi před výstavbou. A tyto počty nadále porostou.

Cíl, ve který president Joseph F. Smith v roce 1902 doufal, se stává skutečností. Naším přáním je zajistit, aby byl chrám pro naše členy co nejdostupnější.

Jeden z chrámů, které se v současnosti stavějí, se nachází v brazilském Manaus. Před mnoha lety jsem četl o skupině více než sta členů, kteří opustili město Manaus v srdci amazonského deštného pralesa, aby cestovali k tehdejšímu nejbližšímu chrámu v brazilském São Paulu, který se nachází téměř 4 000 kilometrů od Manaus. Tito věrní Svatí se čtyři dny plavili lodí po Amazonce a jejích přítocích. Poté, co doputovali po vodě, nasedli do autobusů a další tři dny jeli po hrbolatých cestách, přičemž toho měli jen málo k jídlu a žádné pohodlné místo ke spaní. Po sedmi dnech a nocích dorazili do chrámu v São Paulu, kde byly vykonány obřady věčné podstaty. Zpáteční cesta byla samozřejmě stejně tak obtížná. Přijali ale obřady a požehnání chrámu a i když měli peněženky prázdné, oni sami byli naplněni duchem chrámu a vděčností za požehnání, která obdrželi.² Nyní, o mnoho let později, naši členové v Manaus s radostí sledují, jak na břehu řeky Rio Negro vyrůstá jejich chrám. Chrámy přinášejí radost našim věrným členům všude tam, kde se stavějí.

Příběhy o obětech, které lidé přinesli, aby mohli obdržet požehnání, která lze najít jedině v chrámech Božích, mě vždy dojmají a obnovují můj pocit vděčnosti za chrámy.

Rád bych se s vámi podělil o příběh Tihi a Tararainy Mou Thamových a jejich deseti dětí. Celá rodina, kromě jedné dcery, vstoupila do Církve na

počátku 60. let, kdy misionáři dorazili na jejich ostrov vzdálený 160 kilometrů od Tahiti. Zanedlouho začali toužit po požehnání věčné rodiny zpečetěné v chrámu.

V té době byl nejbližším chrámem pro rodinu Mou Thamových chrám Hamilton na Novém Zélandu, který byl vzdálen více než 4 000 kilometrů jihozápadně a byl dostupný pouze nákladnou leteckou dopravou. Početná rodina Mou Thamových, která si s obtížemi vydělávala na živobytí na malé plantáži, neměla peníze na letenku, ani neměla možnost získat na svém tichomořském ostrově zaměstnání. A tak bratr Mou Tham a jeho syn Gérard

učinili obtížné rozhodnutí odjet za prací do 4 800 kilometrů vzdálené Nové Kaledonie, kde již byl zaměstnán další ze synů Mou Thamových.

Tito tři Mou Thamovi muži tam pracovali čtyři roky. Během této doby se bratr Mou Tham vrátil domů jen jednou, aby se zúčastnil svatby své dcery.

Po čtyřech letech si bratr Mou Tham a jeho synové našetřili dost na to, aby vzali rodinu do chrámu na Novém Zélandu. Jeli tam všichni, kteří byli členy Církve, kromě jedné dcery, která byla těhotná. Byli zpečetěni na čas a věčnost, což pro ně byl nepopsatelný a radostný zážitek.

Bratr Mou Tham se přímo z chrámu vrátil do Nové Kaledonie, kde pracoval další dva roky, aby zaplatil za letenku pro onu dceru, která s nimi v chrámu nebyla – pro tuto provdanou dceru, její dítě a manžela.

V pozdějších letech si bratr a sestra Mou Thamovi přáli sloužit v chrámu. V té době byl již postaven a zasvěcen chrám Pepeete Tahiti, a oba v něm čtyřikrát sloužili na misii.³

Bratři a sestry, chrámy jsou něco více než jen kámen a malta. Jsou naplněny vírou a půstem. Jsou postaveny zkouškami a svědectvím. Jsou posvěcení obětí a službou.

Prvním chrámem, který byl postaven v této dispensaci, byl chrám Kirtland v Ohiu. Svatí byli v té době nesmírně chudí, a přesto Pán přikázal, že má být postaven chrám, a tak ho postavili. Starší Heber C. Kimball o tomto zážitku napsal: „Jen Pán zná výjevy chudoby, utrpení a nouze, kterými jsme prošli, abychom toto vykonali.“⁴ A poté, co Svatí vše pečlivě dokončili, byli přinuceni odejít z Ohia a svůj milovaný chrám opustit. Nakonec našli útočiště – i když jen dočasné – na březích řeky Mississippi ve státě Illinois. Svou osadu pojmenovali Nauvoo a s ochotou dát znovu vše,

co měli, a s nezlomnou vírou vztyčili další chrám svému Bohu. Pronásledování však běsnila a sotva byl chrám Nauvoo dokončen, byli Svatí znovu vyhnáni z domovů a museli si hledat útočiště v pustině.

Bylo znovu zapotřebí úsilí a obětí, když 40 let stavěli chrám Salt Lake, který vznešeně stojí na pozemku jižně od místa, kde se nyní nacházíme my, v Konferenčním centru.

S výstavbou chrámu a s návštěvami chrámu byla a je vždy spojována určitá míra obětí. Je bezpočet těch, kteří pracovali a namáhali se, aby mohli pro sebe a pro svou rodinu získat požehnání, která lze najít v chrámu Božím.

Proč jsou mnozí ochotni dát toho tolik, aby mohli obdržet požehnání chrámu? Ti, kteří rozumějí věčným požehnáním, která plynou z chrámu, vědí, že žádná oběť není příliš velká, žádná cena příliš vysoká, žádné úsilí příliš těžké, aby těchto požehnání dosáhli. Nikdy to pro ně neznamená urazit příliš mnoho kilometrů, překonat příliš mnoho překážek, nebo vytrpět příliš velké nepohodlí. Rozumějí tomu, že spásné obřady přijímané v chrámu, které nám umožňují se jednoho dne vrátit k Nebeskému Otci ve věčném rodinném svazku a být

obdařeni požehnáními a mocí z výsosti, stojí za každou oběť a za každou námahu.

Dnes již většina z nás nemusí snášet velké útrapy, aby mohla navštívit chrám. Osmdesát pět procent členů Církve nyní žije ve vzdálenosti do 320 kilometrů od chrámu a pro mnohé z nás je tato vzdálenost mnohem kratší.

Pokud jste již byli v chrámu sami za sebe a žijete relativně blízko chrámu, pak vaši obětí by mohlo být to, že si ve svém zaneprázdněném životě najdete čas na pravidelné návštěvy chrámu. Je toho hodně, co je nutné v našich chrámech vykonat v zastoupení těch, kteří čekají za závojem. Když za ně budeme vykonávat potřebnou práci, poznáme, že děláme to, co nemohou udělat sami pro sebe. President Joseph F. Smith v jednom mocném prohlášení uvedl: „Skrze naše úsilí v jejich prospěch z nich spadnou okovy poroby a temnota, která je obklopuje, se rozptýlí, aby na ně mohlo svítit světlo, a oni v duchovním světě uslyší o práci,

jež za ně byla vykonána jejich dětmi zde, a budou se s vámi radovat z vašeho vykonávání těchto povinností.“⁵ Bratři a sestry, tuto práci musíme vykonat my.

V naší rodině se mezi ty nejposvátnější a nejcennější zážitky řadí ty, ke kterým došlo, když jsme se sešli společně v chrámu, abychom vykonali pečetící obřady za své zesnulé předky.

Pokud jste v chrámu ještě nebyli, nebo pokud jste již *byli*, ale v současnosti nespĺňujete požadavky pro doporučení, není pro vás důležitějšího cíle, než usilovat o to, abyste byli hodni do chrámu jít. Vaší obětí může být to, že uvedete svůj život do souladu s tím, co je požadováno pro získání doporučení, možná tím, že zanecháte starých zlovyků, kvůli nimž nejste způsobilí. Možná to znamená mít víru a kážeň při placení desátku. Ať již to je cokoli, buďte způsobilí vstoupit do chrámu Božího. Získejte chrámové doporučení a považujte ho za vzácný majetek, neboť tím skutečně je.

Dokud jste nevstoupili do domu Páně a nepřijali všechna požehnání, která tam na vás čekají, nezískali jste vše, co vám Církev může nabídnout. Těmi nanejvýš důležitými a vrcholnými požehnáními plynoucími z členství v Církvi jsou právě ta požehnání, která přijímáme v chrámu Božím.

Moji mladí přátelé, kteří jste v období dospívání, vždy mějte chrám jako svůj cíl. Nedělejte nic, co by vám zabránilo projít dveřmi chrámu a přijmout tam posvátná a věčná požehnání. Chváím ty, kteří již chodí pravidelně do chrámu vykonávat křty za mrtvé a vstávají velmi časné zrána, aby se mohli účastnit těchto křtů před začátkem vyučování. Neznám lepší způsob, jak zahájit den.

Dovolte mi, abych se s vámi, rodiči

malých dětí, podělil o moudrou radu od presidenta Spencera W. Kimballa. Řekl: „Bylo by pěkné, kdyby ... rodiče měli v každé ložnici v domě obrázek chrámu, aby se [jejich dětí], již od doby, [kdy jsou] velmi malé, mohly dívat na tento obrázek každý den, [dokud] se chrám nestane součástí [jejich] života. Když pak [dosáhnou] věku, kdy bude potřeba učinit [ono] velmi důležité rozhodnutí [ohledně vstupu do chrámu], tak již [budou rozhodnuty].“⁶

Naše děti v Primárnkách zpívají:

*Tak rád se dívám na chrám,
a jednou tam vstoupím,
bych Otci dal své slovo,
že budu poslušným.⁷*

Snažně vás prosím, abyste učili své děti tomu, jak je chrám důležitý.

Svět může být náročným a těžkým místem pro život. Často nás obklopuje něco, co nás chce srážet dolů. Chodíme-li vy i já do svatého domu Božího a pamatujeme-li na smlouvy, které v něm uzavíráme, budeme lépe schopni snést každou zkoušku a překonat každé pokušení. V těchto posvátných svatyních najdeme pokoj; budeme osvěženi a posíleni.

Bratři a sestry, než zakončím,

dovolte mi zmínit se ještě o jednom chrámu. V nedaleké budoucnosti, zatímco se nové chrámy budují po celém světě, bude jeden postaven ve městě, které vzniklo před více než 2 500 lety. Mluvím o chrámu, který se nyní staví v Římě v Itálii.

Každý chrám je dům Boží, plný tytéž funkce a nabízí tatáž požehnání a obřady. Chrám v Římě je, a to je unikum, stavěn na jednom z historicky nejvýznamnějších míst na světě, ve městě, kde dávní apoštolové Petr a Pavel kázali evangelium Kristovo a kde oba zemřeli mučednickou smrtí.

Vloni v říjnu, když jsme se shromáždili na nádherném malebném pozemku v severovýchodní části Říma, jsem měl tu příležitost pronést zasvěcovací modlitbu pro slavnostní první výkop. Měl jsem pocit, že mám požádat italského senátora, Lucia Malana, a místostarostu Říma, Giuseppe Ciardiho, aby byli mezi prvními, kdo obrátí zeminu lopatou. Oba se podíleli na rozhodnutí umožnit nám v jejich městě postavit chrám.

Toho dne bylo zataženo, ale teplo, a i když hrozilo, že bude pršet, spadlo jen pár kapek. Když skvělý pěvecký sbor zpíval italsky nádhernou melodii „Písně nadšení“, člověk měl pocit,

jako kdyby se nebe a země spojily ve vznešeném chvalozpěvu vděčnosti Všemohoucímu Bohu. Nebylo možné zadržet slzy.

Nadchází doba, kdy budou věrní členové v tomto „Věčném městě“ přijímat obřady věčné podstaty ve svatém domě Božím.

Vyjadřuji nehynoucí vděčnost Nebeskému Otci za tento chrám, který se nyní staví v Římě, a za všechny naše chrámy, ať jsou kdekoli. Každý stojí jako maják světu, jako vyjádření našeho svědectví, že Bůh, náš Věčný Otec, žije, že si přeje nám žehnat a že si vskutku přeje žehnat svým synům a dcerám všech pokolení. Každý náš chrám je vyjádřením našeho svědectví, že život po smrti je tak skutečný a tak zaručený, jako náš život zde na zemi. O tom svědčím.

Milovaní bratři a sestry, kéž přineseme všechny nezbytné oběti, abychom mohli navštěvovat chrám a mohli mít ducha chrámu v srdci a ve svém domově. Kéž kráčíme ve stopách našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, který za nás přinesl tu největší oběť, abychom mohli získat věčný život a oslavení v království našeho Nebeského Otce. To je má upřímná modlitba, kterou pronáším ve jménu našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph F. Smith, Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Viz Vilson Felipe Santiago a Linda Ritchie Archibald, „From Amazon Basin to Temple“, *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Viz C. Jay Larson, „Temple Moments: Impossible Desire“, *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, z knihy Orsona F. Whitneyho, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, „I Love to See the Temple“, *Children's Songbook*, 95.

Starší Richard G. Scott

Kvorum Dvanácti apoštolů

Věčná požehnání plynoucí z manželství

Chrámové pečetení nabývá na významu v průběhu života. Pomáhá vám stále se sbližovat a nacházet větší radost a naplnění účelu života ve smrtelnosti.

Myslím, že ono nádherné poselství od tohoto úžasného sboru vystihuje způsob života mnoha z nás – „snažím se být jako Ježíš“.

Má milovaná Jeanene a já jsme 16. července 1953 poklekli jako mladá dvojice u oltáře v chrámu Manti Utah. President Lewis R. Anderson použil pečeti pravomoc a oddal nás jako manžela a manželku na čas a na celou věčnost. Nejsem schopen popsat onen pokoj a vyrovnanost plynoucí z ujištění, že když budu dál žít způsobile, budu moci být se svou milovanou Jeanene a s našimi dětmi na věky díky posvátnému obřadu vykonanému příslušnou kněžskou pravomocí v domě Páně.

Našich sedm dětí je s námi spojeno skrze posvátné obřady chrámu. Má drahocenná žena Jeanene a dvě naše děti jsou již za závojem. Pro každého pozůstalého člena naší rodiny jsou mocnou motivací k tomu, abychom žili tak, abychom společně obdrželi všechna věčná požehnání zaslíbená v chrámu.

Dva životně důležité pilíře, které podpírají plán štěstí vytvořený Otcem v nebi, jsou manželství a rodina. Jejich vznešený význam podtrhuje Satanovo neochabující úsilí rozbít rodinu a podkopávat význam chrámových obřadů, které spojují rodinu na věčnost. Chrámové pečetení nabývá na významu v průběhu života. Pomáhá vám stále se sbližovat a nacházet větší radost a naplnění účelu života ve smrtelnosti.

Jednou jsem od své ženy získal důležité ponaučení. Ve svém zaměstnání jsem totiž často cestoval. Jednou jsem byl pryč téměř dva týdny a vrátil jsem se domů v sobotu ráno. Než jsem musel odejít na další schůzku, měl jsem čtyři hodiny času. Všiml jsem si, že se nám rozbila naše malá pračka a že manželka prala oblečení v ruce. A tak jsem pračku začal spravovat.

Jeanene za mnou přišla a zeptala se: „Richi, co to děláš?“

Odpověděl jsem: „Opravuji pračku, abys nemusela prát v ruce.“

Ona řekla: „Ne. Běž si hrát s dětmi.“

Řekl jsem: „S dětmi si mohu hrát kdykoli. Chci ti pomoci.“

Ona pak na to: „Richarde, běž si prosím hrát s dětmi.“

Když na mě spustila takto autoritativně, uposlechl jsem.

Strávil jsem s našimi dětmi báječné chvíle. Hráli jsme na honěnou a váleli jsme se ve spadáných listech. A pak jsem odešel na schůzku. Pravděpodobně bych na to celé zapomněl, kdybych se nenaučil to, co má žena chtěla, abych se naučil.

Druhý den ráno, asi ve 4 hodiny, jsem se probudil tím, že mě kolem krku objaly dvě malé ručky, dostal jsem polibek na tvář a do ucha mi někdo zašeptal tato slova, na která nikdy nezapomenu: „Tati, mám tě rád. Jsi můj nejlepší kamarád.“

Pokud máte podobné zážitky ve své rodině, prožíváte jednu z největších radostí života.

Pokud jste mladým mužem odpovídajícího věku a nejste ženatý, nemarněte čas neužitečnými činnostmi. Vykročte kupředu a soustřeďte se na to, abyste se oženili. Neprocházejte tímto životním obdobím ledabyle. Mladí muži, služte se cít na misi. A pak si stanovte jako svou nejvyšší prioritu nalezení způsobilé věčné společnosti. Když zjistíte, že začínáte mít zájem o některou mladou ženu, dejte jí najevo, že jste výjimečným člověkem, kterého bude chtít více poznat. Vezměte ji na místa, která stojí za to. Prokažte vynalézavost. Chcete-li mít báječnou manželku, musíte ji přesvědčit, aby vás považovala za báječného muže a perspektivního manžela.

Pokud jste někoho našli, můžete vytvořit nesmírně krásnou známost a manželství, a můžete být velmi, velmi šťastní až na věky, když se budete držet v mezích způsobilosti, které stanovil Pán.

Jste-li ženatí nebo vdané, jste

věrní svému manželskému partnerovi duševně i tělesně? Jste věrní své manželské smlouvě i tím, že se nikdy nepustíte s druhým člověkem do takového rozhovoru, který byste před svým manželským partnerem nevedli? Jste laskaví a pozorní ke svému manželskému partnerovi a dětem?

Bratří, vedete rodinu k činnostem, jako je studium písem, rodinná modlitba, rodinný domácí večer, anebo mezeru, kterou váš nezájem způsobuje, zaplňuje ve vaší rodině manželka? Říkáte často své ženě, jak moc

ji milujete? Bude jí to přinášet velké štěstí. Když toto říkám, slychávám muže, jak namítají: „Ale vždyť ona to ví.“ Je třeba, abyste jí to říkali. Žena se rozvíjí a je nesmírně požehnána tímto ujištěním. Vyjadřujte vděčnost za to, co pro vás manželka dělá. Vyjadřujte lásku a vděčnost často. Neboť díky tomu bude život bohatší, příjemnější a smysluplnější. Neodepírejte jí tato přirozená vyjádření lásky. A funguje to mnohem lépe, když jí to říkáte a přitom ji držíte blízko u sebe.

Od své ženy jsem se naučil, jak jsou

tato vyjádření lásky důležitá. Krátce po našem sňatku se mi často stávalo, že když jsem otevřel písma, abych z nich něco přečetl při proslovu na shromáždění, našel jsem mezi stránkami nějaký láskyplný, povzbuzující vzkaz od Jeanene. Někdy byly ty vzkazy tak láskyplné, že jsem jen stěží dokázal mluvit. Tyto drahocenné vzkazy od milující manželky byly a nadále jsou neocenitelným pokladem útěchy a inspirace.

Začal jsem totéž dělat i pro ni, aniž bych si uvědomoval, jak moc to pro ni skutečně znamenalo. Vzpomínám si, jak jsme jednoho roku neměli dost peněz na to, abych jí něco koupil k Valentýnu, a tak jsem se rozhodl namalovat něco vodovými barvami na přední stranu ledničky. Snažil jsem se, jak nejlépe jsem uměl; jen jsem udělal jednu chybu. Nebyly to vodovky, ale emailová barva. Nikdy mi nedovolila, abych se pokusil onu trvanlivou barvu z ledničky odstranit.

Vzpomínám si, jak jsem jednou sehnal taková malá papírová kolečka, která vzniknou tím, když do papíru uděláte děrovačem díru, a napsal jsem na ně čísla od 1 do 100. Pak jsem na druhou stranu napsal vzkaz, jedno slovo na každé kolečko. Poté jsem je sesbíral a dal do obálky. Myslel jsem si, že se tomu jen zasměje.

Když zemřela, našel jsem mezi jejími osobními věcmi doklad o tom,

jak moc si cenila těchto jednoduchých vzkazů, které jsme si vyměňovali. Všiml jsem si, že každé to kolečko pečlivě nalepila na kus papíru. Vzkazy, které jsem jí dával, si nejen schovávala, ale také je schraňovala v plastových obalech, jako by to byl vzácný poklad. Jen jeden lístek si nedala k těm ostatním. Máme ho dosud za sklem kuchyňských hodin. Je na něm napsáno: „Jeanene, je právě čas říct ti, že tě miluji.“ Ten lístek tam stále je a připomíná mi onu výjimečnou dceru našeho Otce v nebi.

Když se ohlížím na náš společný život, uvědomuji si, jak požehnaní jsme byli. Nikdy u nás doma nezazněla hádka, ani jsme si neřekli nelaskavé slovo. Nyní si uvědomuji, že toto požehnaní přišlo díky ní. Vyplývalo z její ochoty dávat, dělit se a nikdy nemyslet na sebe. V našem pozdějším společném životě jsem se snažil napodobovat její příklad. Doporučuji vám, abyste se jako manželé a manželky snažili o totéž i ve své rodině.

Čistá láska je jedinečná a mocná schopnost konat dobro. Spravedlivá láska je základem úspěšného manželství. Je základním předpokladem pro spokojené a dobře vychované děti. Kdo dokáže přesně změřit spravedlivý vliv mateřské lásky? Jaké trvalé plody přináší semínka pravdy, jež matka starostlivě zasazuje do úrodné půdy dětské důvěřivé mysli a srdce a tam

je s láskou pěstuje? Vám, matkám, byly Bohem dány instinkty, které vám pomáhají vnímat zvláštní talenty a jedinečné schopnosti vašeho dítěte. Společně s manželem můžete tyto charakterové rysy žít a posilovat, takže budou vzkvétat.

Život v manželství přináší velké odměny. Manželství je nádherné. Časem začnete myslet podobně a budete mít stejné nápady a dojmy. Zažijete období, kdy budete velmi šťastní, období zkoušek a období utrpení, ale Pán vás bude provázet, až budete společně získávat tyto zkušenosti, které vám pomohou růst.

Jednou v noci se náš malý syn Richard, který měl srdeční vadu, probudil s pláčem. Oba dva jsme ho slyšeli. Obvykle vždy vstala má žena a o plačící dítě se postarala, ale tentokrát jsem řekl: „Já se o něj postarám.“

Když začal plakat, začalo mu kvůli jeho vadě tlouct velmi rychle srdíčko. Poblíkl se a zašpinil prostěradlo. Oné noci jsem ho držel pevně v náručí, abych uklidnil jeho splašené srdíčko a aby přestal plakat, zatímco jsem ho převlékal a dával mu čisté prostěradlo. Držel jsem ho, dokud neusnul. Tehdy jsem netušil, že o pouhých několik měsíců později zemře. Vždy si budu pamatovat, jak jsem ho tehdy uprostřed noci držel v náručí.

Dobře si vzpomínám na den, kdy zemřel. Když jsme s Jeanene odjížděli z nemocnice, zastavili jsme na kraji silnice. Držel jsem ji v náručí. Oba jsme trochu plakali, ale uvědomovali jsme si, že díky smlouvám, které jsme uzavřeli v chrámu, ho budeme mít za závojem. To nám pomohlo přijmout ztrátu našeho syna trochu snadněji.

Laskavost mé Jeanene mě naučila tolika cenným věcem. Byl jsem tak nevyzrálý, a ona byla tak ukázněná a tak duchovní. Manželství nabízí ideální prostředí pro překonávání veškerých

sklonů k sobeckosti či sebestřednosti. Myslím, že jedním z důvodů, proč se nám doporučuje, abychom do manželství vstupovali brzy, je ten, abychom se vyvarovali toho, že si vypěstujeme nežádoucí charakterové rysy, které se jen těžko mění.

Je mi líto každého muže, který se dosud nerozhodl vyhledat věčnou společnost, a mé srdce krvácí kvůli sestrám, které dosud nedostaly příležitost se vdát. Někteří z vás se možná cítí osaměle a nedoceneně a nedokážete si představit, jak je možné, abyste i vy získali požehnání manželství a dětí nebo své vlastní rodiny. Pro Pána je vše možné, a On dodržuje zaslíbení, k nimž inspiruje své proroky, aby je pronášeli. Věčnost je dlouhá doba. Mějte víru v tato zaslíbení a žijte tak, abyste jich byli hodni, aby je Pán ve svém čase mohl ve vašem životě uskutečnit. Zcela jistě obdržíte každé slíbené požehnání, kterého jste hodni.

Promiňte mi prosím, že jsem mluvil o své drahocenné ženě Jeanene, ale tvoříme věčnou rodinu. Byla vždy radostná a šťastná, a většinou to vyplývalo z její služby druhým. I když byla velmi nemocná, ve svých ranních modlitbách prosila svého Otce v nebi, aby ji vedl k někomu, komu by mohla pomoci. Tato upřímná prosba byla stále znovu a znovu zodpovídana. Břímě mnohých bylo ulehčeno a jejich život rozjasněn. Měla neustále to požehnání, že byla nástrojem, který řídil Pán.

Vím, jaké to je milovat dceru našeho Otce v nebi, která s půvabem a s oddaností žila v plné míře nádhery svého spravedlivého ženství. Jsem si jist, že až ji jednou v budoucnu znovu uvidím za závojem, zjistíme, že jsme do sebe zamilovaní dokonce ještě více. Poté, co jsme strávili tento čas oddělení závojem, budeme jeden za druhého ještě vděčnější. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

„Kteréžkoli miluji, kárám a [ukázňuji]“

Už jen to, že ukázňování snášíme, [nás může] vytríbit a připravit na přijetí větších duchovních výsad.

Náš Nebeský Otec je Bohem vysokých očekávání. To, co od nás očekává, vyjádřil Jeho Syn Ježíš Kristus těmito slovy: „Chtěl [bych], abyste byli dokonalí, dokonce jako já nebo jako Otec váš, který je v nebi, dokonalý je.“ (3. Nefi 12:48.) Otcovým záměrem je učinit nás svatými, abychom mohli „obstátí v celestiální slávě“ (NaS 88:22) a „přebývatí v [jeho] přítomnosti“ (Mojžíš 6:57). Ví, co se od nás vyžaduje, a tak, aby tato naše proměna byla možná, nám poskytuje svá přikázání a své smlouvy, dar Ducha Svatého, a co je nejdůležitější, Usmíření a Vzkříšení svého Milovaného Syna.

V podstatě Božím záměrem je to, abychom my, Jeho děti, mohly zakusit tu nejvyšší radost – být s Ním na věky a stát se takovými, jako je On. Před několika lety starší Dallin H. Oaks řekl: „Konečný soud není pouze ohodnocení celkového součtu dobrých a zlých skutků – toho, co jsme *učinili*. Je to ocenění konečného účinku našich skutků a myšlenek – toho, čím jsme se *stali*. Nestačí, abychom si jen tak prošli životem. Přikázání, obřady a smlouvy evangelia nejsou nějakým znamením vkladů, jež jsou požadovány,

aby byly vloženy na nějaký nebeský účet. Evangelium Ježíše Krista je plánem, který nám ukazuje, jak se stát takovými, jakými se podle přání Nebeského Otce máme stát.“¹

Je smutné, že mnoho dnešních křesťanů neuznává fakt, že Bůh od těch, kteří v Něho věří, něco skutečně vyžaduje, a nahlíží na Boha spíše jako na služebníka, „který na zavolání uspokojí jejich potřeby“, nebo jako na terapeuta, který má lidem pomoci „mít o sobě dobré mínění“². Je to náboženský názor, který „nepředstírá, že mění životy“³. „Naproti tomu,“ říká jedna autorka, „Bůh vylíčený v židovských i křesťanských písmech požaduje nejen jakýsi závazek, ale náš samotný život. Biblický Bůh se věnuje životu a smrti, nikoli eleganci, a vyžaduje obětní lásku, nikoli neutrální mnějetojedno-ismus.“⁴

Rád bych mluvil o jednom konkrétním postoji a praxi, které si musíme osvojit, máme-li splnit vysoká očekávání Nebeského Otce. Jde o toto: ochotně přijímat ukázňování – a dokonce o ně i usilovat. Pokud chceme svůj život uvést v soulad s mužem dokonalým, tedy podle míry „postavy plného věku Kristova“

(Efezským 4:13), je ukázněvání zásadní. Pavel o božském ukázněvání neboli káráni řekl: „Nebo kohož miluje Pán, tohoť [kárá].“ (Židům 12:6.) Ačkoli je často nelehké to snášet, ve skutečnosti bychom se měli radovat z toho, že Bohu stojíme za ten čas a úsilí, aby nás ukázoval.

Božské ukázněvání má nejméně trojí účel: 1) přimět nás činit pokání, 2) vytrýbit a posvětit nás a 3) občas nás v životě znovu nasměrovat na onu cestu, o které Bůh ví, že je pro nás lepší.

Přemýšlejte nejprve o pokání, oně nezbytné podmínce pro odpuštění a očištění. Pán prohlásil: „Já kteréžkoli miluji, kárám a [ukážuji]; [buď tedy horlivý], a činí pokání.“ (Zjevení 3:19.) A také řekl: „A lid můj musí nezbytně býti ukázněván, dokud se nenaučí poslušnosti, musí-li to nezbytně býti, skrze věci, kterými trpí.“ (NaS 105:6; viz také NaS 1:27.) V jednom zjevení posledních dnů Pán přikázal čtyřem starším církevním vedoucím, aby činili pokání (tak jako to možná přikazuje mnohým z nás) z toho, že náležitě neučili své děti „podle přikázání“, a z toho, že nebyli „pilnější a starostlivější v domově“ (viz NaS 93:41–50). Bratr Jaredův v Knize Mormonově činil pokání poté, co Pán stanul v oblaku a hovořil s ním „po dobu tří hodin ... a ukázoval ho, protože nepamatoval na to, aby vyzýval jméno Páně“. (Eter 2:14.) Protože bratr Jaredův na toto ostré pokárání ochotně zareagoval, dostalo se mu později výsady spatřit předsmrtelného Vykupitele a být Jím vyučován (viz Eter 3:6–20). Ovocem Božího ukázněvání je pokání vedoucí ke spravedlivosti (viz Židům 12:11).

Kromě toho, že nás ukázněvání podněcuje k pokání, může nás už jen to, že ukázněvání snášíme, vytrýbit

a připravit na přijetí větších duchovních výsad. Pán pravil: „Lid můj musí býti zkoušen ve všech věcech, aby mohl býti připraven přijmouti slávu, již pro něj mám, a to slávu Sionu; a ten, jenž nechce snášeti ukázněvání, království mého hoden není.“ (NaS 136:31.) Na jiném místě říká: „Neboť všichni ti, kteří nechtějí snášeti ukázněvání, ale zapírají mne, nemohou býti posvěceni.“ (NaS 101:5; viz také Židům 12:10.) Jak dnes dopoledne řekl starší Paul V. Johnson, musíme si dát pozor, abychom neodmítali to, co nám pomáhá osvojit si božskou podstatu.

Následovníci Almy založili v Helamu společenství Sionu, ale poté byli uvedeni do poroby. Své utrpení si nezasloužili – právě naopak –, ale záznam říká:

„Nícméně Pán považuje za vhodné svůj lid ukázněvati; ano, zkouší jeho trpělivost a jeho víru.

Nícméně – každý, kdo vkládá svou důvěru v něho, ten bude posledního dne pozvednut. Ano, a tak tomu bylo s tímto lidem.“ (Mosiáš 23:21–22.)

Pán je posílil a ulehčil jejich břemena tak, že je na svých bedrech téměř nepocítovali, a v příhodném čase je vysvobodil (viz Mosiáš 24:8–22). Jejich víra byla touto zkušeností nesmírně posílena, a od té doby se těšili z neobyčejného vztahu s Pánem.

Bůh používá i další podobu ukázněvání neboli káráni k tomu, aby nás vedl do budoucnosti, kterou si nyní nedokážeme nebo nemůžeme představit, avšak o níž ví, že je pro nás

lepší. President Hugh B. Brown, dřívější člen Dvanácti a rádce v Prvním předsednictvu, se zmínil o jednom osobním zážitku. Vyprávěl, jak před mnoha lety koupil jednu zanedbanou farmu v Kanadě. Zatímco svou farmu uklízel a spravoval, narazil na rybízový keř, který byl vysoký skoro dva metry, a neplodil žádné ovoce, a tak ho důkladně prořezal, až z něj zbyly jen malé pahýly. Pak si všiml, jak se na každém pahýlu objevila kapka podobná slze, jako by onen keř plakal, a president Brown měl pocit, jako by ho slyšel naříkat:

„Jak jsi mi to mohl udělat? Tak krásně jsem rostl. ... A ty jsi mě teď ořezal. Každá rostlina v zahradě se teď na mě bude dívat spatra. ... Jak jsi mi to mohl udělat? Myslel jsem, že ty jsi ten, kdo je tady zahradník.“

President Brown odpověděl: „Podívej se, rybízový keříku, já jsem tady zahradník a já vím, čím chci, aby ses stal. Nechtěl jsem, aby z tebe byl nějaký ovocný strom nebo strom, který jen bude dávat stín. Chci, abys byl rybízový keř, a jednou, milý keříku, až budeš obtížen ovocem, mi řekneš: „Děkuji ti, pane Zahradníku, za to, že jsi mě měl tak rád, že jsi mě prořezal.“

O řadu let později sloužil president Brown jako vyšší důstojník kanadské armády v Anglii. Když jeho nadřízený důstojník padl v bitvě, byl president Brown na řadě jako ten, kdo by měl být povýšen na generála, a byl předvolán do Londýna. Ale i když byl ve všech ohledech způsobilý k povýšení, bylo mu to

odepřeno, protože byl mormon. Velící generál mu řekl v podstatě toto: „Vy si tu hodnost zasloužíte, ale já vám ji udělit nemůžu.“ To, v co president Brown deset let doufal, o co se modlil a na co se připravoval, mu v tu chvíli proklouzlo mezi prsty kvůli očividné diskriminaci. President Brown k této příhodě dále řekl:

„Nasedl jsem na vlak a [odjel jsem] ... se zlomeným srdcem a s hořkostí v duši. ... Když jsem dorazil do svého stanu, ... odhodil [jsem] čepici ... na lůžko. Zataľ jsem pěsti a pohrozil jimi směrem k nebi. Řekl jsem: Jak jsi mi to, Bože, mohl udělat? Udělal jsem vše, co bylo v mých silách, abych to dokázal. Není nic, co bych mohl udělat – co jsem měl udělat – a co bych neudělal. Jak jsi mi to jen mohl udělat?“ Byl jsem zahořklý jako žluč.

A pak jsem uslyšel hlas a poznal jsem tón tohoto hlasu. Byl to můj vlastní hlas a ten hlas řekl: Já jsem tady zahradníkem. Já vím, co chci, abys dělal.‘ Hořkost se mi vytratila ze srdce a já jsem u polního lůžka padl na kolena, abych požádal o odpuštění za svou nevděčnost. ...

A nyní, téměř o 50 let později, ... vzhlížím [k Bohu] a říkám: ‚Děkuji ti, pane Zahradníku, za to, že jsi mě prořezal, za to, že jsi mě miloval natolik, že jsi mi způsobil tyto rány.‘“⁵

Bůh věděl, kým se Hugh B. Brown měl stát a co bylo třeba, aby k tomu došlo, a tak upravil jeho směr tak, aby ho připravil na svaté apoštolství.

Máme-li upřímnou touhu a snažíme-li se splnit ona vysoká očekávání svého Nebeského Otce, zajistí nám veškerou pomoc, kterou potřebujeme, ať jde o utěšení, posílení nebo ukáznění. Jsme-li vůči potřebnému ukáznění otevření, bude přicházet v mnoha podobách a z mnoha zdrojů. Může přijít během modlitby, když Bůh promlouvá k naší mysli a srdci skrze

Ducha Svatého (viz NaS 8:2). Může přijít v podobě modliteb, na něž zní odpověď „ne“ nebo jsou zodpovězeny jinak, než jsme očekávali. Ukáznění může přijít při studiu písem, když nám jsou připomenuty naše chyby, neposlušnost nebo jen něco, co jsme zanedbali.

Ukáznění může přijít od druhých, zvláště od těch, které Bůh inspiroval k tomu, aby nám pomáhali být šťastní. Apoštolové, proroci, patriarchové, biskupové a další jsou v Církvi dnes ze stejného důvodu jako v dávnych dobách – „pro [zdokonalování]

svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova“ (Efezským 4:12). Možná, že něco z toho, co bylo řečeno na této konferenci, na vás zapůsobilo jako výzva k pokání nebo ke změně, která, pokud ji uposlechnete, vás pozvedne výše. Jako členové Církve si můžeme navzájem pomáhat; to je jeden z hlavních důvodů, proč Spasitel Církve založil. I tehdy, když se setkáme s negativní kritikou od lidí, kteří k nám nechovalí téměř žádnou úctu nebo lásku, může být užitečné, když prokážeme dostatek pokory k tomu, abychom

jejich slova zvažili a vzali si z nich to, co nás může nějak obohatit.

Ukáznění – doufejme, že laskavé – může přijít i od manželského partnera. Starší Richard G. Scott, který k nám právě promluvil, si pamatuje, že když byl krátce ženatý, tak mu jeho žena Jeanene poradila, aby se při rozhovoru s lidmi díval přímo na ně. „Díváš se na zem, na strop, do oken, a na všechno možné, jen ne jim do očí,“ řekla. On si tuto laskavou výtku vzal k srdci, a díky tomu se stal mnohem působivějším, když radil druhým a pracoval s nimi. Jako jeden z těch, kteří jako misionáři na plný úvazek sloužili pod vedením tehdejšího presidenta Scotta, mohu potvrdit, že se při rozhovoru skutečně dívá přímo do očí. Také mohu dodat, že když je potřeba někoho ukáznit, může být ten pohled velmi pronikavý.

Rodiče mohou a musejí ukáznovat, nebo i kárat, pokud jejich děti nemají být podrobeny vlivu nemilosrdného protivníka a jeho přívrženců. President Boyd K. Packer poznamenal, že když je někdo v pozici, v níž má ukáznovat druhé, ale nečiní tak, myslí jen na sebe. Nezapomeňte, že takové pokárání má přijít v pravý čas s oстрostí neboli přímo, „když jsi pohnut

Duchem Svatým; a pak, následně, projevením větší lásky vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě nepovažoval za nepřítele svého.“ (NaS 121:43.)

Pamatujte, že budeme-li odmítat ukáznování, druzí s ním mohou zcela přestat, i když nás mají rádi. Budeme-li opakovaně odmítat jednat podle ukáznování milujícího Boha, i On s ním přestane. Řekl: „Duch můj se nebude stále s člověkem nesnaditi.“ (Eter 2:15.) A konečně, většina našeho ukáznování má přicházet zevnitř – měli bychom se stát sebeukáznujícími. Jedním z důvodů, proč se náš zesnulý milovaný kolega, starší Joseph B. Wirthlin, stal tak čistým a pokorným učedníkem, jakým skutečně byl, je to, že hodnotil svůj výkon ve všech pověřeních a úkolech. S touhou těšit Boha se rozhodl, že bude zjišťovat, co by býval mohl udělat lépe, a pak bude usilovně uplatňovat vše, čemu se naučil.

Každý z nás může naplňovat Boží vysoká očekávání, ať jsou naše schopnosti nebo talenty jakkoli velké nebo malé. Moroni nás ujišťuje: „Popřete-li v sobě veškerou bezbožnost a budete-li milovati Boha celou svou mocí, myslí a silou, pak je milost [Boží]

postačující pro vás, abyste milostí jeho mohli být dokonalí v Kristu.“ (Moroni 10:32.) Tuto posilující a uschopňující milost získáme díky vytrvalému a oddanému úsilí na straně své – úsilí, ke kterému bezpochyby patří podrobení se ukáznující ruce Boha a upřímné a úplné pokání. Modleme se o Jeho láskou motivované ukáznování.

Kéž vás Bůh podporuje, zatímco se snažíte plnit Jeho vysoká očekávání, a kéž vám udělí plnou míru štěstí a pokoje, které se poté přirozeně dostavují. Víím, že vy i já můžeme být jedno s Bohem a Kristem. S pokorou a jistotou svědčím o našem Nebeském Otci a Jeho Milovaném Synovi a o radostných možnostech, které díky Nim máme. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Dallin H. Oaks, „Výzva stát se“, *Liahona*, leden 2001, 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; viz také Christian Smith a Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown, „The Currant Bush“, *Liahona*, Mar. 2002, 22, 24.

Starší Carl B. Pratt
Sedmdesátník

Pánova nejvybranější požehnání

Když budeme věrně platit desátek, Pán otevře průduchy nebeské a vylije na nás svá nejvybranější požehnání.

Jsem vděčný za spravedlivé předky, kteří učili své děti doma evangeliu dlouho předtím, než jsme měli oficiální rodinné domácí večery. Moji prarodiče z matčiny strany se jmenovali Ida Jesperson a John A. Whetten. Žili v malé obci Colonia Juárez, Chihuahua v Mexiku. Děti Whettenovy se učily evangeliu slovem a tím, že pozorovaly příklad rodičů.

Po roce 1920 byla v Mexiku těžká doba. Právě skončila zuřivá revoluce. Peněz bylo v oběhu málo, většinou to byly stříbrné mince. Lidé často provozovali řemeslo skrze výměnný obchod, vyměňovali si zboží i služby.

Jednou na konci léta přišel dědeček John domů poté, co uzavřel obchod a jako část vyrovnání dostal 100 pesos ve stříbrných mincích. Dal peníze Idě s tím, aby je použila na pokrytí nadcházejících školních výdajů dětí.

Ida byla za peníze vděčná, ale připomněla Johnovi, že celé léto neplatili desátek. Neměli žádný peněžní příjem, ale Ida podotkla, že zvířata poskytovala maso, vejce a mléko. Zahrada jim zajistila hojnost ovoce a zeleniny a obchodovali s dalším zbožím, i když to nebylo za peníze. Ida navrhla, aby dali

peníze biskupovi a zaplatili desátek.

John byl poněkud zklamaný, jelikož peníze na vzdělání by jim přišly opravdu vhod, ale ochotně souhlasil s tím, že je potřeba desátek zaplatit. Zanesl onen těžký váček do kanceláře pro desátek a provedl s biskupem vyrovnání.

Krátce nato dostal zprávu, že následující týden přijede pan Hord, bohatý obchodník ze Spojených států, a stráví s několika muži pár dní lovem a rybařením v horách.

Dědeček John se setkal se skupinou mužů na vlakovém nádraží nedaleko Colonia Juárez. Měl připravenou skupinu osedlaných koňů a zvířat potřebných k tomu, aby do hor přepravil zavazadla a vybavení k táboření. Následující týden muže doprovázel, staral se o tábor a zvířata.

Na konci týdne se muži vrátili na vlakové nádraží, aby nastoupili do vlaku zpět do Spojených států. John dostal ten den za svou práci zaplacení, a ještě mu dali váček stříbrných pesos na pokrytí ostatních nákladů. John zaplatil svým mužům a zbytek peněz vrátil panu Hordovi, který byl překvapen, neboť nečekal, že nějaké peníze zbudou. Pro jistotu se Johna

otázal, zda byly pokryty všechny náklady, a John odpověděl, že všechny výdaje za cestu byly zaplacený a toto skutečně zbylo.

Vlak zahoukal. Pan Hord byl na odchodu, ale pak se obrátil a hodil Johnovi těžký váček s mincemi. „Vezměte to domů chlapcům,“ řekl. John váček chytil a zamířil zpět do Colonia Juárez.

Když se onoho večera rodina po večeři shromáždila, aby si poslechla vyprávění z cesty, vzpomněl si John na váček s penězi, přinesl ho a položil na stůl. Řekl, že neví, kolik je ve váčku peněz, a tak ho z legrace vysypali na stůl – byla to pěkná hromádka – a když mince spočítali, bylo to přesně 100 pesos ve stříbre. Rozhodnutí pana Horda podniknout tuto cestu bylo samozřejmě považováno za velké požehnání. John a jeho chlapci si vydělali pěknou odměnu, ale oněch 100 zbylých pesos byla připomínka přesně stejné částky desátku, kterou zaplatili týden předtím. Pro některé je to možná zajímavá náhoda, ale pro Whettenovy to bylo jednoznačně poučení od Pána, že pamatuje na své sliby těm, kteří věrně platí desátek.

Jako dítě jsem ten příběh měl rád, protože byl o cestě do hor na koních za tábořením, lovem a rybařením. A měl jsem ho rád i proto, že učí tomu, že když posloucháme příkázání, jsme požehnáni. Z tohoto příběhu se všichni můžeme o desátku naučit několik věcí.

Zprv si povšimnete, že v tomto případě se placení desátku nevztahovalo na výši příjmu v hotovosti. Whettenovi se rozhodli použít svůj první finanční příjem na desátek, protože měli dostatek ze svých zvířat i z úrodné ovocné a zeleninové zahrady. Je zřejmé, že se cítili Pánu za svá požehnání zavázání.

To nám připomíná hlubší smysl Pánových slov, když se táže: „Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne?“ Lidé se ptají: „V čem tě loupíme?“ A Pán mocně odpovídá: „V desátkách a obětech.“ (Malachiáš 3:8.) Ano, bratři a sestry, právě tak, jako si to uvědomili John a Ida ono léto před desítkami let, jsme i my všichni Pánu zavázáni. Nebudme obviněni z loupení Boha. Budme čestní a plaťme Pánu své závazky. 10 procent je vše, co požaduje. Budeme-li bezúhonní při splácení svého dluhu Pánu, pomůže nám to být poctiví ke svým bližním.

Dále jsem si všiml toho, že moji prarodiče platili desátek bez ohledu na to, že jejich poměry byly, co se rodinných financí týče, chudé. Znali Pánovo přikázání, vztahovali písma na sebe (viz 1. Nefi 19:23–24) a

byli poslušní zákona. Právě to od veškerého svého lidu Pán očekává. Očekává, že budeme platit desátek nikoli z nadbytku, ani ne ze „zbytků“ v rodinném rozpočtu, ale, jak přikázal v dávných dobách, z „prvotín“ našeho příjmu, ať je skromný či bohatý. Pán přikázal: „Neobmeškáš prvotín obětovati.“ (Exodus 22:29.) Ze své osobní zkušenosti vím, že nejbezpečnější způsob, jak věrně platit desátek, je zaplatit ho, jakmile dostanu nějaký příjem. Zjistil jsem, že je to vlastně jediný způsob.

Od mých prarodičů Whettenových se učíme, že desátek není ve skutečnosti otázka peněz, je to otázka víry – víry v Pána. Jestliže dodržujeme Jeho přikázání, slibuje nám požehnání. John a Ida Whettenovi nepochybně projeví placením desátku velkou víru. Projevme víru v Pána tím, že budeme

platit desátek. Plaťme ho jako první, a v poctivé výši. Učme děti platit desátek i z kapesného nebo jiného příjmu, a pak je vezměme s sebou na konečné vyrovnání desátku, aby znaly náš příklad a naši lásku k Pánu.

Existuje možnost, že bude příběh mých prarodičů vyložen nesprávně. Mohli bychom dojít k závěru, že pokud plaťme desátek penězi, Pán nám bude penězi vždy žehnat. Jako dítě jsem to takto chápal. Od té doby jsem se naučil, že to tak nutně nefunguje. Těm, kteří platí desátek, Pán slibuje požehnání. Slibuje, že nám otevře nebeské průduchy a vylije na nás tolik požehnání, že ho ani nepobereme (viz Malachiáš 3:10). Svědčím o tom, že On své sliby plní, a pokud my věrně plaťme desátek, nebudeme mít nedostatek pro život, ovšem bohatství On neslibuje. Jeho

nejvybranějšími požehnáními nejsou peníze a účty v bance. Žehná nám moudrostí, jak vyjít s omezeným materiálním požehnáním, moudrostí, která nám umožní žít s 90 procenty našeho příjmu lépe než se 100 procenty. Věrní plátcí desátku tak rozumějí tomu, co to znamená prozíravý způsob života, a zpravidla bývají více soběstační.

Pochopil jsem, že Pánova nejvybranější požehnání jsou požehnání duchovní, a často se týkají rodiny, přátel a evangelia. Zdá se, že často žehná zvláštní citlivostí k vlivu a vedení Ducha Svatého, zejména v manželství a rodinných záležitostech, jako je výchova dětí. Taková duchovní citlivost nám může pomoci těšit se z požehnání harmonie a pokoje v domově. President James E. Faust učil, že placení desátku je vynikající pojistka proti rozvodu. („Jak obohacovat manželství“, *Liahona*, duben 2007, 5.)

Placení desátku nám pomáhá rozvíjet poddajné a pokorné srdce a srdce vděčné, které má sklon uznávat „ruku jeho ve všech věcech“ (Naš 59:21). Placení desátku v nás pěstuje vděčné srdce, které odpouští, a srdce dobročinné, plné čisté lásky Kristovy. Začínáme mít touhu sloužit a žehnat druhým s poslušným srdcem, poddajným Pánově vůli. Pravidelní plátcí desátku zjišťují, že jejich víra v Pána Ježíše Krista sílí, a získávají pevné a neochvějné svědectví o Jeho evangeliu a Jeho Církvi. Žádné z těchto požehnání není nikterak peněžní nebo materiální, ale zcela jistě jsou to ta nejvybranější Pánova požehnání.

Svědčím o tom, že když budeme věrně platit desátek, Pán otevře průduchy nebeské a vylije na nás svá nejvybranější požehnání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Lynn G. Robbins
Sedmdesátník

Jakými muži a ženami máte být?

Kéž jste ve svém úsilí osvojit si křesťanské vlastnosti úspěšní, abyste mohli mít Jeho obraz vyryt ve své tváři, a aby se Jeho vlastnosti mohly projevovat ve vašem chování.

„**B**ýt či nebýt“ je vlastně velmi dobrá otázka.¹ Spasitel postavil tuto otázku mnohem pronikavěji, a tím se stala pro nás životně důležitou: „Jakými [muži a ženami] máte být? Vpravdě pravím vám, dokonce jako *já jsem*.“ (3. Nefi 27:27; kurzíva přidána.) Sloveso *být* v první osobě přítomného času zní – *já jsem*. Pán nás vyzývá, abychom na sebe vzali Jeho jméno a Jeho povahu.

Abychom se stali takovými, jako *je On*, musíme také *činit* to, co *činil* On: „Vpravdě, vpravdě, pravím vám, toto je evangelium mé; a vy znáte věci, jež musíte *činiti* v církvi mé; neboť skutky, jež jste mne viděli *činiti*, máte *činiti* také.“ (3. Nefi 27:21; kurzíva přidána.)

Být a *činit* nelze oddělit. Tyto nauky na sobě závisejí a navzájem se podporují. Například víra inspiruje člověka k modlitbě, a modlitba pak posiluje jeho víru.

Spasitel často odsuzoval ty, kteří *činili*, aniž by *byli* – nazývá je pokrytci: „Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.“ (Marek 7:6.) *Činit* a *nebýt* je pokrytectvím

nebo předstíráním, že jsme tím, kým nejsme – je to podvod.

Naopak *být* a *nečinit* je prázdné, stejně jako „víra, nemá-li skutků, *mrtvát* jest sama v sobě“. (Jakub 2:17; kurzíva přidána.) *Být* a *nečinit* není skutečným *bytím* – věřit, že jsme dobrými jen proto, že naše úmysly jsou dobré, je sebeklam.

Činit a *nebýt* – pokrytectví – je klamání ostatních, zatímco *být* a *nečinit* je klamání sebe sama.

Spasitel káral za pokrytectví zákoníky a farizee: „Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky“ – cosi *činili* – „z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a věrnost.“ (Matouš 23:23.) Nebo jinak řečeno, *nebyli* takovými, jakými *být* měli.

Spasitel uznával důležitost *skutků*, avšak *bytí* označil za „to, což těžšího jest“. Následující příklady ukazují, jakým způsobem je *být* důležitější:

- Vstoupení do vod křtu je něco, co *činíme*. Tomuto však musí předházet *být*, kterým je víra v Ježíše

Krista a mocná změna srdce.

- Přijímání svátosti je něco, co *činíme*. *Být* způsobilými přijímat svátost je však těžší a mnohem důležitější.
- Vysvěcení ke kněžství je *čin*. Avšak moc kněžství je tím, co je těžší a co je založeno na zásadách spravedlivosti (NaS 121:36), což znamená *být*.

Mnozí si píší seznam *úkolů*, který nám připomíná, čeho chceme dosáhnout. Lidé si však zřídka zapisují, kým chtějí *být*. Proč? *Úkoly* jsou činy nebo události, které se po splnění dají na seznamu *odškrtnout*. *Být* však nikdy nekončí. *Být* si nemůžete *odškrtnout*. Tento pátek si mohu s manželkou vyjít a strávit s ní krásný večer, což je *čin*. *Být* dobrým manželem však není *čin*; musí to *být* součástí mé podstaty – mé povahy neboli toho, kým jsem.

A kdy si jako rodič mohu na seznamu *odškrtnout* děti jako *hotové*? Snaha *být* dobrým rodičem nikdy nekončí. A jednou z nejdůležitějších věcí, které můžeme jako dobří rodiče své děti naučit, je to, jak *být* více takový, jako Spasitel.

To, že *jsme* podobnými Kristu, není vidět, ale je to síla, která motivuje naše viditelné *činy*. Když například rodiče učí své dítě chodit, vidíme, že cosi *činí* – dítě přidržují a chválí. To, co *činí*, odhaluje skrytou lásku v jejich srdci a skrytou víru a naději ve schopnosti dítěte. Jejich úsilí pokračuje den za dnem – a je důkazem toho, že *jsou* vskrytu trpěliví a pilní.

Protože *být* je matkou a motivem *činu*, učít někým *být* změni chování mnohem účinněji, než když se zaměříme na *činy* samotné.

Když děti zlobí, řekněme, když se spolu hádají, často je chybně káráme

za to, co *učinily*, nebo za hádky, kterých jsme si všimli. Avšak *čin* – jejich chování – je pouze projevem motivu skrytého v jejich srdci. Můžeme se zeptat: „Jaké vlastnosti by v budoucnu toto chování mohly napravit, pokud by jim dítě porozumělo? Být trpělivým a odpouštět, když mu někdo ublíží? Být laskavým a mírotvorcem? Přijmout osobní zodpovědnost za své jednání a nesvalovat vinu?“

Jak učí rodiče své děti těmito vlastnostem? Nikdy nebudeme mít lepší příležitost, jak učit děti křesťanským vlastnostem a ukazovat jim je, než máme ve způsobu, jakým je ukážeme. Slovo *kázeň* má v angličtině stejný kořen jako slovo *učedník* a vyjadřuje potřebu trpělivosti a učení z naší strany. Nemáme ukázněvat rozzlobení. Můžeme a máme ukázněvat tak, jak nás tomu učí 121. oddíl Nauky a smluv: „Přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou; laskavostí a ryzím poznáním.“ (Verše 41–42.) Jsou to křesťanské *vlastnosti*, které mají být součástí toho, jakými, jako rodiče a učedníci Krista, *jsme*.

Skrze ukázněvání se dítě učí následkům. V takových chvílích pomáhá, když negativa obrátíme v pozitiva. Když se dítě přizná k něčemu špatnému, oceňte jeho odvahu přiznat se. Zeptejte se ho, čemu se ze své chyby nebo přestupku naučilo – to dá vám, a co je důležitější, i Duchu to dá, příležitost zapůsobit na něho a učit ho. Když děti učíme nauce skrze Ducha, pak má tato nauka moc časem změnit jejich samotnou podstatu – *to, jakými jsou*.

Alma vyzbrozoval tutéž zásadu: „Kázání slova mělo velikou schopnost vésti lid tak, aby *činil* to, co je spravedlné – ano, mělo mocnější účinek na mysl lidu nežli meč“ (Alma 31:5; zvýraznění přidáno.)

Proč? Protože meč sloužil pouze k trestání chování – *činu*, zatímco kázání slova měnilo samotnou podstatu lidí, to, jakými *byli* nebo jakými se *mohli stát*.

Milé a poslušné dítě zapisuje své rodiče pouze do základního kurzu rodičovství. Jste-li požehnání dítětem, které bezmezně zkouší vaši trpělivost, pak jste zapsáni do kurzu rodičovství s titulem. Spíše než byste přemýšleli, co jste v předsmrtelném životě udělali špatně, že jste si zasloužili tak náročné dítě, měli byste ho považovat za požehnání a za svou příležitost stát se podobnějšími Bohu. S jakým dítětem je pravděpodobnější, že vaše trpělivost, shovívavost a ostatní křesťanské vlastnosti budou testovány, rozvíjeny a tříbeny? Je možné, že toto dítě potřebujete zrovna tak, jak ono potřebuje vás?

Všichni jsme již slyšeli radu, že máme odsuzovat hřích a ne hříšníka. Podobně, když děti zlobí, musíme si dát pozor, abychom neřekli něco, co by děti přimělo si myslet, že to, co *učinily* špatně, určuje, jakými *jsou*. „Nikdy nedovolte, aby se neúspěch z činu přeměnil na identitu,“ spolu s doprovodnými nálepky „hloupý“, „omezený“, „líný“ nebo „nešikovný“.² Naše děti jsou Božími dětmi. To je jejich pravá identita a potenciál. Jeho plánem je pomoci dětem překonat chyby a přestupky a rozvíjet se, aby se staly takovými, jako *je* On. Neuspokojivé chování by tedy mělo být považováno za něco dočasného ne trvalého – za *čin*, a ne za identitu.

Musíme si proto dát pozor, abychom při ukázněvání nepoužívali slovní spojení jako „ty pokaždé ...“ nebo „ty nikdy ...“. Buďte opatrní s výroky typu „Nikdy se nestaráš o to, jak se já cítím“ nebo „Proč na tebe musíme pokaždé čekat?“ Takovéto výroky přeměňují činy na identitu a mohou

nepříznivě ovlivnit to, jak dítě vnímá sebe a svou hodnotu.

Zmatek ohledně identity může nastat také ve chvíli, kdy se děti zeptáme, čím chtějí *být*, až vyrostou, jako by práce, kterou člověk *vykonává*, vymezovala, kým *je*. Identita a osobní hodnota nemají být vymezovány povoláním nebo majetkem. Například Spasitel byl prostým tesařem, ale to vůbec nevymezovalo Jeho život.

Když dětem pomáháme zjistit, kým jsou, a když posilujeme vědomí jejich osobní hodnoty, můžeme jejich úspěchy a chování – *činy* – náležitě oceňovat. Moudřejším by však bylo, kdybychom se při své chvále zaměřili především na jejich povahu a přesvědčení – na to, kým *jsou*.

Moudře ocenit výkon – *čin* – dítěte při sportu znamená pohlížet na ně z hlediska toho, jakým dítě *je* – například jeho síla, vytrvalost, postoj vůči protivenství a podobně – a tím oceníme nejen to, jakým *je*, ale i *čin*.

Když děti požádáme, aby se *činily*

při domácích pracích, můžeme i zde ocenit, jakými *jsou*, například: „Jsem moc rád, když svou práci děláš ochotně.“

Když si děti přinesou ze školy vysvědčení, můžete je pochválit za dobré známky, ale trvalejší užitek možná přinese, když je pochválíte *za píli*: „Odevzdal jsi všechny úkoly. Víš, jak se vypořádat s těžkými úkoly a dotáhnout je do konce. Jsem na tebe hrdý.“

Během rodinného studia písem hledejte ve verších na daný den příklady vlastností a diskutujte o nich. Křesťanské vlastnosti jsou darem od Boha a nemohou být rozvíjeny bez Jeho pomoci,³ proto o ně prostě v rodinných i osobních modlitbách.

Občas si o vlastnostech povídejte u večere, obzvlášť o těch, na které jste toho rána narazili v písmech. „Jak jsi dnes někomu projevil přátelství? Jak jsi dnes někomu projevil soucit? Jak ti víra pomohla čelit dnešním těžkostem? V čem na tebe bylo spolehnout? Jak jsi projevil svou čestnost? Štědrost? Pokoru?“ V písmech jsou desítky

vlastností, kterým se máme naučit, a kterým máme učit.

Děti nejlépe naučíme, jakými mají *být*, když jim *budeme* takovými rodiči, jakým je pro nás náš Otec v nebi. On je dokonalým rodičem a podělil se s námi o svou příručku rodičovství – písma.

Dnes jsem hovořil v první řadě k rodičům, ale tyto zásady se týkají všech. Kéž jste ve svém úsilí osvojit si křesťanské vlastnosti úspěšní, abyste mohli mít Jeho obraz vyryt ve své tváři, a aby se Jeho vlastnosti mohly projevat ve vašem chování. Když pak vaše děti nebo druhí pocítí vaši lásku a uvidí vaše chování, připomene jim to Spasitele a pověde je to k Němu, a to je má modlitba a svědectví, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, act 3, scene 1, line 56.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader's Digest*, May 2009, 95.
3. Viz *Kažte evangelium mé: Příručka k misionářské službě* (2004), 115.

Starší Benjamín De Hoyos
Sedmdesátník

Povolání být Svatými

Je pro nás velkým požehnáním, že jsme byli přivedeni do společenství Svatých posledních dnů!

Drazí bratři a sestry, modlím se o to, aby mně Duch Svatý pomohl předat mé poselství.

Během svých návštěv a konferencí v kůlech, sborech a odbočkách mě vždy naplňuje nesmírný pocit radosti ze setkání se členy Církve, s těmi, kteří jsou dnes i v zenitu času nazývání Svatými. Duch pokoje a lásky, kterého vždy pociťuji, když jsem s nimi, mi pomáhá uvědomit si, že jsem v jednom z kůlů Sionu.

Přestože jich mnoho pochází z rodin, jejichž členové jsou členy Církve již po dvě či více generací, mnozí další jsou nedávno obrácení. Těm opakuji na uvítanou slova, která apoštol Pavel pronesl k Efezským:

„Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácích Boží,

Vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ (Efezským 2:19–20.)

Před několika lety, když jsem sloužil v úřadu pro veřejné záležitosti Církve v Mexiku, jsme byli pozváni k účasti v jednom diskusním pořadu v rozhlase. Účelem pořadu bylo charakterizovat různá náboženství světa a diskutovat o nich. Dva z nás byli pověřeni zastupovat Církev a odpovídat na otázky, které by

v pořadu tohoto typu mohly zaznět. Po několika reklamních spotech, jak se říká v rozhlasovém žargonu, moderátor pořadu poznamenal: „Dnes večer jsou tady s námi dva starší z Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“ Chvilí se odmlčel a pak se zeptal: „Proč má Církev tak dlouhý název? Proč nepoužíváte nějaký kratší nebo třeba komerční název?“

Můj společník a já jsme se nad touto vynikající otázkou poušmáli a začali jsme vysvětlovat, že název Církve nevybírali lidé. Byl dán v těchto posledních dnech Spasitelem skrze

proroka. „Neboť tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“ (NaS 115:4.) Moderátor pořadu okamžitě a zdvořile odvětil: „Tak ho tedy budeme velmi rádi opakovat.“ Již si nevzpomínám, kolikrát oficiální název Církve zopakoval, ale vzpomínám si na nádherného ducha, který byl přítomen, když jsme vysvětlovali nejen název Církve, ale i to, jak tento název označuje členy Církve – Svaté posledních dnů.

V Novém zákoně se dočteme, že členové Církve Ježíše Krista byli poprvé nazváni křesťany v Antiochii (viz Skutkové 11:26), ale *mezi sebou* se nazývali svatými. Slyšet apoštola Pavla, jak je nazývá spoluměšťany svatých a domácími Božími (viz Efezským 2:19) a také jak říká, že byli povoláni *být* svatými (viz Římanům 1:7; kurzíva přidána), muselo pro ně být velmi povzbudivé.

Do té míry, do jaké členové Církve žijí podle evangelia a následují rady proroků, se pozvolna, aniž by si toho byli vědomi, stávají posvěcenými. Pokorní členové Církve, kteří

Ushuaia, Argentina

pronášejí denně rodinné modlitby a studují písmo, kteří se věnují rodinné historii a zasvěcují čas uctívání v chrámu, se stávají Svatými. Jsou to ti, kteří s oddaností vytvářejí věčné rodiny. Jsou to také ti, kteří si ve svém rušném životě najdou čas na zachraňování těch, kteří se Církvi odcizili, a povzbuzují je, aby se vrátili a usedli k Pánovu stolu. Jsou to starší a sestry, i manželské páry, kteří přijímají povolání sloužit jako Pánovi misionáři. Ano, bratři a sestry, tito se stávají natolik Svatými, že objevují onen vřelý a nádherný pocit, který se nazývá pravou láskou neboli čistou láskou Kristovou (viz Moroni 7:42–48).

Svatí, neboli členové Církve, poznávají Spasitele také skrze strasti a zkoušky. Nezapomínejme na to, že i On musel vytrpět všechny věci. „A vezme na sebe smrt, aby mohl uvolnit pouta smrti, jež spoutávají lid jeho; a vezme na sebe slabosti jejich, aby nitro jeho mohlo být naplněno milosrdenstvím podle těla, aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho.“ (Alma 7:12.)

V několika posledních letech jsem byl svědkem utrpení mnoha lidí, včetně mnoha našich Svatých. Neustále se za ně modlíme a prosíme Pána, aby zasáhl, aby jejich víra nebyla oslabena, a aby mohli postupovat kupředu s trpělivostí. Těmto lidem opakujeme slova útěchy od proroka Jáкова z Knihy Mormonovy:

„Ó tedy, milovaní bratři moji, pojdte k Pánu, ke Svatému. Pamatujte, že stezky jeho jsou spravedlivé. Vizte, cesta pro člověka je úzká, ale leží před ním v přímém směru a strážným brány je Svatý Izraelský; a nezaměstnává tam žádného služebníka; a není žádné jiné cesty kromě té, která vede tou branou; neboť on

nemůže být oklamán, neboť Pán Bůh je jméno jeho.

A kdo klepe, tomu on otevře.“ (2. Nefi 9:41–42.)

Nezáleží na tom, jaká je naše situace, jaké zkoušky a překážky nás obklopují; porozumění nauce Kristově a Jeho Usmíření bude zdrojem naší síly a pokoje – ano, bratři a sestry, to je ten vnitřní klid, který je zrozen z ducha a kterého Pán dává svým věrným Svatým. Pán nás posiluje těmito slovy: „Pokoj zůstavuji vám, ... Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.)

Již mnoho let jsem svědkem věrnosti členů Církve, Svatých posledních dnů, kteří s vírou v plán našeho Nebeského Otce a v Usmíření našeho Spasitele, Ježíše Krista, statečně a s nadšením překonávají soužení a strasti, čímž setrvávají a postupují na těsné a úzké cestě vedoucí k posvěcení. Slovy nedokážu dostatečně vyjádřit úctu a obdiv, které pociťuji ke všem těmto věrným Svatým, které jsem měl tu výsadu poznat!

I když naše porozumění evangeliu nemusí být tak hluboké, jako je naše svědectví o jeho pravdivosti, vložíme-li důvěru v Pána, budeme ve všech svých nesnázích, zkouškách a strastech posilováni (viz Alma 36:3). Toto zaslíbení, které dal Pán svým Svatým, neznamena, že budeme zproštěni utrpení a zkoušek, ale že během nich budeme posilováni, a že budeme vědět, že tím, kdo nás posiluje, je Pán.

Drazí bratři a sestry, je pro nás velkým požehnáním, že jsme byli přivedeni do společenství Svatých posledních dnů! Je pro nás velkým požehnáním, že máme o Spasiteli totéž svědectví, jako dávní i novodobí proroci!

Svědčím o tom, že náš Pán, Svatý Izraelský, žije, a že vede svou Církev, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, skrze našeho milovaného proroka Thomase S. Monsona. Ve jménu našeho Pána, Ježíše Krista, amen. ■

Starší C. Scott Grow
Sedmdesátník

Zázrak Usmíření

Neexistuje hřích ani přestupek, bolest ani zármutek, na který by uzdravující moc Jeho Usmíření nedosáhla.

Když jsem si připravoval proslov na tuto konferenci, zavolał mi můj otec s otřesnou zprávou. Řekl mi, že můj mladší bratr toho rána zemřel ve spánku. Byl jsem zdrcený. Bylo mu teprve 51 let. Když jsem na něj vzpomínal, pocítil jsem, že se s vámi mám podělit o některé události z jeho života. Činím tak se svolením.

Můj bratr byl jako mladík pohledný, přátelský a společenský – a naprosto oddaný evangeliu. Poté, co se ctí sloužil na misii, byl v chrámu oddán se svou dívkou. Byli požehnáni synem a dcerou. Čekala ho slibná budoucnost.

Pak ale podlehl své slabosti. Rozhodl se pro požitkářský způsob života a stálo ho to zdraví, manželství a členství v Církvi.

Odstěhoval se daleko od rodiny. Ve svém sebezníčujícím chování pokračoval více než deset let, ale Spasitel na něj nezapomněl, ani ho neopustil. Nakonec mu bolest z beznaděje umožnila, aby mu do duše vstoupil duch pokory. Jeho zloba, vzpurnost a bojovnost se začaly vytrácet. Podobně jako marnotratný syn, i on přišel „sám k sobě“¹. Začal se obracet ke Spasiteli a hledat cestu domů a k věrným rodičům, kteří se od něho nikdy neodvrátili.

Kráčel po cestě pokání. Nebylo to

snadné. Po 12 letech strávených mimo Církev byl znovu pokřtěn a znovu obdržel dar Ducha Svatého. Nakonec mu bylo obnoveno kněžství a chrámová požehnání.

Byl požehnan tím, že našel ženu, která byla ochotna přehlédnout trvalé zdravotní problémy, které mu zůstaly po předešlém způsobu života, a byli zpečetěni v chrámu. Měli spolu dvě děti. Několik let věrně sloužil v biskupstvu.

Můj bratr zemřel v pondělí ráno, 7. března. V pátek večer předešlého týdne navštívil s manželkou chrám. V neděli ráno, den předtím, než zemřel, učil lekci o kněžství ve své skupině vysokých kněží. Toho večera šel spát, aby se již neprobudil v tomto životě – ale aby vyšel ve vzkříšení spravedlných.

Jsem vděčný za zázrak Usmíření v životě svého bratra. Spasitelovo Usmíření je dostupné každému z nás – vždy.

Cesta k Usmíření vede skrze pokání. Když činíme pokání, Pán nám umožňuje odložit své dřívější chyby.

„Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.

Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“²

Každý z nás zná někoho, kdo má v životě vážné problémy – někoho, kdo sešel z cesty nebo zakolísal. Může to být přítel nebo příbuzný, rodič nebo dítě, manžel nebo manželka. Můžete to být i vy sami.

Mluvím ke všem, dokonce i k vám. Mluvím o zázraku Usmíření.

Mesiáš přišel, aby vykoupil lidstvo z Adamova Pádu.³ Vše v evangeliu Ježíše Krista ukazuje na smírnou obět Mesiáše, Syna Božího.⁴

Plán spasení by bez Usmíření nemohl být uskutečněn. „Tudíž Bůh sám usmíruje hříchy světa, aby uskutečnil plán milosrdenství, aby uspokojil požadavky spravedlnosti, aby Bůh mohl býti dokonalým, spravedlným Bohem, a také Bohem milosrdným.“⁵

Smírnou obětí musel přinést bezhříšný Syn Boží, neboť padlý člověk by se nedokázal vykoupit z vlastních hříchů.⁶ Usmíření muselo být nekočné a věčné – aby se vztahovalo na všechny lidi po celou věčnost.⁷

Spasitel svým utrpením a smrtí usmířil hříchy veškerého lidstva.⁸ Jeho Usmíření začalo v Getsemane, pokračovalo na kříži a vyvrcholilo Vzkříšením.

„Ano, ... bude veden, ukřižován a zabít a tělo se stane poddaným dokonce až smrti a vůle Synova bude pohlcena ve vůli Otcově.“⁹ Skrze svou smírnou obět učinil svou duši „obětí za hřích“¹⁰.

Jako Jednorozený Syn Boží zdědil moc nad tělesnou smrtí. To Mu umožnilo zůstat při životě, i když trpěl „dokonce více, nežli člověk může vytrpět, aniž by mu to přivodilo smrt; neboť viz, krev [tekla] z každého póru, tak veliká [byla] úzkost jeho pro zlovolnost a ohavnost lidu jeho“¹¹.

Nejen, že zaplatil za hříchy všech lidí, ale také na sebe vzal „bolesti a nemoci lidu svého“. A vzal „na sebe

slabosti jejich, aby nitro jeho mohlo býti naplněno milosrdenstvím ..., aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho“.¹²

Spasitel pocítil tíhu úzkosti veškerého lidstva – úzkosti pramenící z hříchu a zármutku. „Zajisté on snášel zármutky naše a bolesti naše on nesl.“¹³

Svým Usmířením neuzdravuje jen přestupníky, ale uzdravuje také nevinné, kteří kvůli těmto přestupkům trpí. Když nevinní projevují víru ve Spasitele a Jeho Usmíření a odpustí tomu, kdo přestupek učinil, i oni mohou být uzdraveni.

Občas každý z nás potřebuje „osvobození od pocitu viny, který [máme] kvůli chybám a hříchům“¹⁴. Když činíme pokání, Spasitel snímá vinu z naší duše.

Skrze Jeho smírnou oběť jsou nám hříchy prominuty. S výjimkou synů ztracení, je Usmíření dostupné „pod podmínkou pokání“¹⁵ všem, vždy a bez ohledu na to, zda se jedná o hřích velký, či malý.

Ježíš Kristus nás pro svou nekonečnou lásku vyzývá k pokání, abychom nemuseli trpět a nést plnou tíhu svých hříchů:

„[Čiň] pokání – čiň pokání, jinak ... utrpení tvá budou těžká – jak těžká, nevíš, jak pronikavá, nevíš, ano, jak těžko snesitelná, nevíš.

Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činit pokání;

ale jestliže nebudou činit pokání, musejí trpět stejně jako já;

kteréžto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu.“¹⁶

Spasitel nabízí uzdravení těm, kteří kvůli hříchu trpí. „Nevrátíte se nyní ke mně a nebudete činit pokání z hříchů

svých a neobráte se, abych vás mohl uzdravit?“¹⁷

Ježíš Kristus je velikým Uzdravovatelem naší duše. S výjimkou hříchů ztracení neexistuje hřích ani přestupek, bolest ani zármutek, na který by uzdravující moc Jeho Usmíření nedosáhla.

Když zhřešíme, Satan nám říká, že jsme ztraceni. Vykupitel, na rozdíl od Satana, nabízí vykoupení všem, dokonce i vám a mně – nehledě na to, co jsme udělali špatně.

Když přemýšlíte o svém životě, je něco, co potřebujete změnit? Udělali jste chyby, které ještě nejsou napraveny?

Pokud trpíte pocity viny nebo výčitkami, hořkostí nebo hněvem nebo ztrátou víry, vyzývám vás, abyste

vyhledali pomoc. Čiňte pokání a zanechte hříchů. Pak v modlitbě prostě Boha o odpuštění. Žádejte o odpuštění ty, kterým jste ublížili. Odpusťte těm, kteří ublížili vám. Odpusťte sami sobě.

Zajděte za biskupem, je-li to nutné. On je Pánovým poslem milosrdenství. On vám ve vašem úsilí stát se čistými prostřednictvím pokání pomůže.

Oddejte se modlitbě a studiu písem. Když tak učiníte, pocítíte posvěcující vliv Ducha. Spasitel řekl: „[Posvěťte se;] ano, očistěte srdce své a umyjte ruce své ... přede mnou, abych vás mohl očistit.“¹⁸

Když se skrze moc Jeho Usmíření staneme čistými, Spasitel se stává naším přímělcem u Otce a prosí za nás: „Otče, viz utrpení a smrt toho,

který žádného hříchu neučinil, v němž se ti dobře zalíbilo; viz krev Syna svého, jež byla prolita, krev toho, kterého jsi dal, abys ty sám mohl být oslaven;

pročež, Otče, ušetři těchto bratří mých, kteří věří ve jméno mé, aby mohli přijít ke mně a mít věčný život.¹⁹

Každý z nás obdržel dar mravní svobody jednání. „Lidé jsou svobodni, ... aby si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo aby si zvolili zjetí a smrt podle ... moci ďáblův.“²⁰

Můj bratr před lety použil svou svobodu jednání, když se rozhodl pro způsob života, který ho stál zdraví, rodinu a členství v Církvi. Po letech použil tutéž svobodu jednání, když se rozhodl činit pokání, přizpůsobit svůj život Spasitelovu učení a být doslovně znovuzrozen skrze moc Usmíření.

Svědčím o zázraku Usmíření. Viděl

jsem jeho uzdravující moc v životě svého bratra a pocítil jsem ji i ve svém životě. Uzdravující a vykupující moc Usmíření je dostupná každému z nás – vždy.

Svědčím o tom, že Ježíš je Kristus – Uzdravovatel naší duše. Modlím

se o to, abychom se všichni rozhodli přijmout Spasitelovo pozvání: „Nevrátíte se nyní ke mně a nebudete činit pokání z hříchů svých a neobrátkíte se, abych vás mohl uzdravit?“²¹ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 15:17.
2. Nauka a smlouvy 58:42–43.
3. Viz 2. Nefi 2:25–26.
4. Viz Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Viz Alma 34:11.
7. Viz Alma 34:10.
8. Viz Alma 22:14.
9. Mosiáš 15:7.
10. Mosiáš 14:10.
11. Mosiáš 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Mosiáš 14:4.
14. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 2.
15. Nauka a smlouvy 18:12.
16. Nauka a smlouvy 19:15–18.
17. 3. Nefi 9:13.
18. Nauka a smlouvy 88:74.
19. Nauka a smlouvy 45:4–5.
20. 2. Nefi 2:27.
21. 3. Nefi 9:13.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Korouhev národům

Pokud my učíme Duchem a vy Duchem nasloucháte, někdo z nás se vyjádří k vaší situaci.

Každá nota písní, které zde zazněly, a každé slovo, které zde bylo řečeno, mě natolik dojaly, že se modlím, abych vůbec byl schopen mluvit.

Než president Brigham Young opustil v zimě roku 1846 Nauvoo, měl sen, v němž viděl anděla, jak stojí na kuželovitém pahorku kdesi na západě a ukazuje na údolí pod ním. Když pak asi o 18 měsíců později vstoupil do údolí Solného jezera, uviděl nad místem, kde jsme nyní shromážděni, tentýž kopcovitý výběžek, který spatřil ve vidění.

Jak již bylo opakovaně řečeno od tohoto řečnického pultu, bratr Brigham vedl skupinku vedoucích na vrchol onoho pahorku a pojmenoval ho Ensign Peak [neboli Štít korouhve], což je název, který měl pro tyto novodobé Izraelity náboženský význam. O pětadvacet staletí dříve prorok Izaiáš prohlásil, že v posledních dnech „utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a ... [tam On] vyzdvihne korouhev [pro národy]“.¹

Tito bratři, kteří tento okamžik v historii považovali za částečné naplnění onoho proroctví, si přáli rozvinout nějaký prapor, aby doslova naplnili onu představu „korouhve pro národy“. Starší Heber C. Kimball

dal k dispozici žlutý šátek. Bratr Brigham uvázal šátek na vycházkovou hůl, kterou nesl starší Willard Richards, pak zabodl provizorní vlajku do země a prohlásil údolí Velkého Solného jezera a okolní hory za ono prorokované místo, z něhož bude vycházet slovo Páně v posledních dnech.

Bratři a sestry, tato generální konference i ostatní její výroční a pololetní verze jsou pokračováním onoho prvního prohlášení světu. Svědčím o tom, že zasedání posledních dvou dnů jsou dalším důkazem toho, o čem se zpívá v naší písni „Sionu prapor je rozvinut“², kde prapor dozajista symbolizuje i naše *měřítka*. Není náhodou, že anglické vydání poselství generální konference vycházejí v časopise, jehož název prostě zní *Ensign* [neboli Korouhev].

Zatímco naše konference pomalu končí, žádám vás, abyste se v dalších dnech zamýšleli nejen nad poselstvími, která jste slyšeli, ale také nad tím, jak jedinečným úkazem samotná generální konference je – v co my, Svatí posledních dnů, věříme ohledně těchto konferencí, a k čemu vyzýváme svět, aby si poslechl a čeho si všiml. Svědčíme každému národu, pokolení, jazyku a lidu, že Bůh nejenom žije, ale že také promlouvá, že pro naši dobu a pro náš

den představují rady, které jste vyslechli, pod vedením Svatého Ducha, „[vůli] Páně, ... slovo Páně, ... hlas Páně a moc Boží ke spasení“.³

Možná již víte (a pokud ne, vědět byste měli), že až na vzácné výjimky není žádnému muži ani ženě, kteří zde promlouvají, zadáno téma proslovu. Každý má za úkol postit se a modlit se, studovat a bádát, začínat a zastavovat se a znovu začínat, dokud si není jist tím, že pro tuto konferenci, v této době, připravil téma, které by si Pán přál, aby přednesl, nehledě na osobní přání nebo vlastní priority. Každý muž a žena, kterým jste v uplynulých deseti hodinách generální konference naslouchali, usilovně následovali Jeho nabádání. Každý z nich plakal, trápil se a upřímně usiloval o to, aby ho nebo ji Pán vedl v myšlenkách a slovech. A právě tak, jako Brigham Young viděl anděla stojícího nad tímto místem, vidím i já anděly, kteří zde stojí. Moji bratři a sestry z řad generálních úředníků Církve se budou cítit nesví kvůli tomuto označení, ale já na ně tak pohlížím – jsou to smrtelní poslové s andělským poselstvím, muži a ženy, kteří mají všechny fyzické, finanční i rodinné těžkosti, které máme vy i já, ale kteří s vírou zasvětili svůj život povolání, kterého se jim dostalo, a povinnosti hlásat slovo Boží, nikoli to své.

Pomyslete na rozmanitost poselství, která slyšíte – což je o to zázračnější, že tyto proslovy nejsou nijak koordinovány, vyjma nebeským vedením. Proč by ale neměly být tyto proslovy rozmanité? Většina těch, kteří se shromáždili, ať již je vidíme nebo ne, jsou členové Církve. Nicméně díky zázračným novým metodám komunikace tvoří dokonce větší podíl posluchačů našich konferencí ti, kteří – dosud – nejsou členy

pokojných a čistých v srdci. „Slyšeli jste, že říkáno jest starým: Nezapíjejš,“ poznamenal. „Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož se hněvá na bratra svého, ... musí trpěti soud.“¹¹

A také:

„Slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš.

Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.“¹²

Tak, jak cesta učednictví očividně stoupá vzhůru, je stezka čím dál užší, dokud se nedostaneme na vrchol tohoto kázání, jež nás srazí na kolena svým prohlášením, o kterém právě mluvil starší Christofferson: „Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“¹³ To, co bylo pozvolné v nížních počáteční oddanosti, se stává na vrcholku opravdového učednictví nesmírně namáhavé a velmi náročné. Pokud si někdo myslí, že Ježíš učil, že nejsme odpovědní za své chyby, nečetl to, co je ve smlouvě napsáno drobným písmem! Ne, v otázkách učednictví Církve nefunguje jako restaurace rychlého občerstvení; nemůže být vždy po našem. Jednoho dne se *každé* koleno skloní a *každý* jazyk vyzná, že Ježíš je Kristus a že spasení může přijít jediné *Jeho* způsobem.¹⁴

I když se ve svých poselstvích na generální konferenci snažíme učinit zadost striktním pravdám i zahrnout pravdy konejšivé, budte si prosím jisti tím, že když mluvíme o obtížných tématech, chápeme, že ne každý sleduje pornografii nebo se vyhýbá manželství nebo má nezákonné sexuální vztahy. Víme, že ne každý porušuje sabat nebo vydává křivé svědectví nebo zneužívá manželského partnera. Víme, že většina našich posluchačů se *neprovinila* těmito věcmi, ale máme posvátné pověření pozvedat varovný

Církve. A tak musíme promlouvat k těm, kteří nás znají velmi dobře, i k těm, kteří nás neznají vůbec. I v samotné Církvi musíme promlouvat k dětem, k mládeži a k mladým dospělým, k lidem středního věku i k lidem starším. Musíme promlouvat k rodinám a k rodičům a k dětem doma, i k těm, kteří neuzavřeli manželství, jsou bez dětí a možná velmi daleko od domova. Během generální konference vždy klademe důraz na věčně platné pravdy, kterými jsou víra, naděje, pravá láska⁴ a ukřižovaný Kristus⁵, a také otevřeně mluvíme o velmi konkrétních mravních otázkách dnešní doby. V písmech je nám přikázáno, abychom nemluvili „k tomuto pokolení o ničem, leda o pokání“⁶, a zároveň máme kázat „evangelium tichým [a ovazovat] rány skroušených srdcem“. Ať mají tato konferenční poselství jakoukoli podobu, vyhlášují svobodu zajatým⁷ a hlásají nevystižitelná „bohatství

Kristova“.⁸ Předpokládá se, že v široké škále kázání, která jsou pronášena, se najde něco pro každého. Z tohoto pohledu to myslím vystihl před lety nejlépe prezident Harold B. Lee, když řekl, že evangelium má za cíl „utěšit ty, kteří se trápí, a potrápit ty, kteří jsou utěšeni.“⁹

Vždy si přejeme, aby to, čemu učíme na generální konferenci, bylo tak velkorysé a vstřícné, jako to, čemu Kristus učil původně, přičemž pamatujeme na výzvu k osobní kázni, kterou Jeho poselství vždy obsahovala. V nejslavnějším kázání, které kdy bylo proneseno, Ježíš začal oznamovat úžasné něžná požehnání, na něž si každý z nás chce činit nárok – požehnání slíbená chudým duchem, těm, kteří jsou čistého srdce, pokojným a mírným.¹⁰ Jak povznášející tato blahoslavenství jsou a jakou útěchu přinášejí duši! Jsou pravdivá. V tomtéž kázání ale Spasitel pokračoval dál a ukázal, jak stále užší musí být cesta

hlas vůči těm, kteří vinni jsou, ať již jsou na světě kdekoli. Pokud se tedy snažíte dělat to nejlepší, co dokázete – pokud se například snažíte pořádat rodinný domácí večer navzdory ruchu, který někdy v domě plném malých rušitelů panuje – tak si napište jedničku, až o tomto tématu budeme mluvit, a soustřeďte se na jiné, které se věnuje tomu, v čem se možná zlepšit potřebujete. Pokud my učíme Duchem a vy Duchem nasloucháte, někdo z nás se vyjádří k vaší situaci a pošle osobní prorockou epištolu jen pro vás.

Bratři a sestry, na generální konferenci předkládáme svá svědectví společně s ostatními svědectvími, která přijdou, neboť, tak či onak, Bůh *zajistí*, aby Jeho hlas byl slyšen. „Vyslál jsem vás, abyste svědčili a abyste varovali lid,“ řekl Pán svým prorokům.¹⁵

„[A] po svědectví vašem přijde svědectví zemětřesení, ... hromů, ... blesků a ... bouří a hlasu vln mořských zvedajících se nad meze své.

Bukurešť, Rumunsko

A andělé [budou volat] silným hlasem, troubíce na pozoun Boží.¹⁶

Každý z těchto smrtelných andělů, který přišel k tomuto řečnickému pultu, svým způsobem „zatroubil na pozoun Boží“. Každé pronesené kázání je vždy, podle definice, svědectvím o lásce i varováním, a stejně tak i příroda sama bude v těchto posledních dnech s láskou svědčit i varovat.

Za okamžik přijde prezident Thomas S. Monson k řečnickému pultu, aby tuto konferenci zakončil. Dovolu mi říci něco osobního o tomto milovaném muži, služebně nejstarším apoštolovi a prorokovi pro tuto dobu, v níž nyní žijeme. Vzhledem k zodpovědnostem, které jsem zmiňoval, a všemu, co jste na této konferenci slyšeli, je zřejmé, že život proroků není snadný, a ani život prezidenta Monsona snadný není. Konkrétně o tom hovořil včera večer na kněžském zasedání. Byl povolán apoštolem ve věku 36 let, jeho dětem bylo 12, 9 a 4 roky. Sestra Monsonová a tyto děti odevzdávají svého manžela a otce Církvi a s tím spojeným povinností již více než padesát let. Vypořádali se s nemocemi i s různými nároky, přestáli hrboly a šrámy smrtelnosti, kterým každý z nás čelí, přičemž některé nepochybně ještě leží před nimi. Prezident Monson si ale při tom všem zachovává nezlomnou dobrou náladu. Nic ho nesrazí na kolena. Má pozoruhodnou víru a neobvyklou vitalitu.

Bratře presidente, za celé toto shromáždění, zde i na jiných místech, říkám, máme vás rádi a vážíme si vás. Vaše oddanost je příkladem pro nás pro všechny. Děkujeme vám za vaše vedení. Čtrnáct dalších, kteří zastávají apoštolský úřad, plus ostatní na pódiu, ti, kteří sedí mezi shromážděnými, i celé zástupy těch, kteří se shromáždili po celém světě, vás mají rádi, podporují vás a stojí s vámi, bok po boku, v tomto díle. Jakýmkoli způsobem, kterého budeme schopni, vám pomůžeme nést vaše břímě. Jste jedním z oněch andělských poslů povoláných ještě před založením světa, aby mávali korouhví evangelia Ježíše Krista celému světu. A děláte to velkolepě. O tomto evangeliu, které je hlášáno, o spasení, které poskytuje, a o Něm, který ho nabízí, svědčím ve velkolepém a slavném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Izaiáš 2:2; 11:12.
2. „Papřsek jitřní“, ZNPPD 2, č. 53.
3. Nauka a smlouvy 68:4.
4. Viz 1. Korintským 13:13.
5. Viz 1. Korintským 1:23.
6. Nauka a smlouvy 6:9; 11:9.
7. Viz Izaiáš 61:1.
8. Efezským 3:8.
9. Viz Harold B. Lee, in „The Message,“ *New Era*, Jan. 1971, 6.
10. Viz Matouš 5:3–12.
11. Matouš 5:21–22; viz také 3. Nefi 12:22.
12. Matouš 5:27–28.
13. Matouš 5:48.
14. Viz Římanům 14:11; Mosiáš 27:31.
15. Nauka a smlouvy 88:81.
16. Nauka a smlouvy 88:89–90; 92.

President Thomas S. Monson

Na rozloučenou

Nikdo z nás nedokáže pochopit plný význam toho, co pro nás Kristus v Getsemanech vykonal, ale jsem každý den svého života vděčný za Jeho smírnou oběť.

Bratři a sestry, blížíme se k závěru této konference a mé srdce přetéká dojetím. Pociťovali jsme Ducha Páně v hojnosti. Vyjadřuji svou vděčnost i vděčnost členů Církve všude na světě každému z těch, kteří se na konferenci podíleli, včetně těch, kteří pronášeli modlitby. Kéž si dlouho pamatujeme poselství, která jsme slyšeli. Až obdržíme vydání časopisů *Ensign* a *Liahona*, které budou obsahovat tato poselství v psané podobě, kéž je čteme a studujeme.

Znovu musím říci, že hudba na všech zasedáních byla úžasná. Osobně děkuji těm, kteří jsou ochotni podělit se s námi o své talenty a přitom se dotknout našeho srdce a inspirovat nás.

Pozvednutím ruky jsme vyjádřili podporu Bratřím, kteří byli během této konference povoláni do nových úřadů. Přejeme si, aby věděli, že se těšíme na to, jak budeme společně s nimi pracovat na díle Mistra.

Vyjadřuji lásku a vděčnost svým oddaným rádčům, prezidentu Henrymu B. Eyringovi a prezidentu Dieteru F. Uchtdorfovi. Jsou to muži oplývající moudrostí a porozuměním. Jejich služba je neocenitelná. Mám rád a podporuji své Bratří z Kvora

Dvanácti apoštolů. Slouží nanejvýš efektivně a jsou zcela oddáni tomuto dílu. Také vyjadřuji lásku členům kvor Sedmdesáti a Předsedajícímu biskupstvu.

V dnešním světě čelíme mnoha těžkostem, ale ujišťuji vás, že náš Nebeský Otec na nás pamatuje. Miluje každého z nás a bude nám žehnat, když Ho budeme vyhledávat v modlitbě a když se budeme snažit dodržovat Jeho přikázání.

Jsme celosvětovou církví. Naši členové se nacházejí po celém světě. Kéž jsme dobrými občany v zemi, kde žijeme, a dobrými sousedy ve své obci a pomáháme lidem jiné víry stejně tak jako lidem víry naší. Kéž jsme příkladem čestnosti a bezúhonnosti, kamkoli jdeme a cokoli děláme.

Bratři a sestry, děkuji vám za vaše modlitby pronášené ve prospěch můj i ve prospěch všech generálních autorit Církve. Jsme nesmírně vděční za vás i za vše, co děláte, aby dílo Páně šlo kupředu.

Až se budete vracet domů, kéž se vrátíte v bezpečí. Kéž na vás spočívají požehnání nebes.

Než odsud dnes odejdeme, dovoluji mi podělit se s vámi o svou lásku ke Spasiteli, a vyjádřit vděk za Jeho

velikou smírnou oběť pro nás. Za tři týdny bude celý křesťanský svět slavit Velikonoce. Jsem přesvědčen o tom, že nikdo z nás nedokáže pochopit plný význam toho, co pro nás Kristus v Getsemanech vykonal, ale jsem každý den svého života vděčný za Jeho smírnou oběť za nás.

V oné poslední chvíli mohl uhnout. On to však neudělal. Sestoupil pod všechny věci, aby všechny věci mohl spasit. Tím nám dal život přesahující tuto smrtelnou existenci. Vykoupil nás z Pádu Adamova.

Jsem Mu z hloubi duše vděčný. Učil nás, jak máme žít. Učil nás, jak máme zemřít. Zajistil naše spasení.

Na závěr mi dovoluji podělit se s vámi o dojmavá slova, kterými Emily Harrisová tak dobře popisuje mé pocity před nadcházejícími Velikonocemi:

*Plátno, do něhož byl zavínut,
je prázdné.
Leží tam,
čisté a bílé.
Dveře otevřené.
Kámen odvalen,
a já téměř slyším anděly zpívat
chvalozpěvy.
Plátno Ho nedokáže zadržet.
Kámen Ho nedokáže zadržet.
Slova se odrážejí od prázdné
vápencové hrobky:
„Nenůť ho tuto.“
Plátno, do něhož byl zavínut,
je nyní prázdné.
Leží tam,
čisté a bílé.
Aleluja, je prázdné.¹*

Kéž jste požehnáni, bratři a sestry. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

ODKAZ

1. Emily Harris, „Empty Linen“, *New Era*, Apr. 2011, 49.

Ann M. Dibbová

Druhá rádčyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Věřím, že mám být čestná a poctivá

Jsme-li věrni svému přesvědčení, ač to není populární, snadné nebo zábavné, udržuje nás to bezpečně na cestě vedoucí k věčnému životu s naším Nebeským Otcem.

Drahé mladé ženy, je pro mě velkou výsadou a příležitostí, že dnes večer mohu stát před vámi. Je na vás krásný a inspirující pohled.

Tématem Vzájemného sdružení pro rok 2011 je třináctý článek víry. Když jsem se letos účastnila setkání mládeže a shromáždění svátosti, slyšela jsem, jak mladí muži a mladé ženy hovoří o tom, co pro ně třináctý článek víry znamená a jak se vztahuje na jejich život. Mnozí vědí, že je to poslední článek víry, nejdleší a nejtěžší na zapamatování, a doufají, že je biskup nepožádá, aby právě tento článek víry odříkali zpaměti. Mnozí z vás však také chápou, že třináctý článek víry je něco mnohem více.

Třináctý článek víry je vodítko pro spravedlivé, křesťanské žití. Na okamžik si představte, jaký by náš svět byl, kdyby se všichni rozhodli žít podle toho, čemu třináctý článek víry učí: „Věříme, že máme být čestní, pravdiví, cudní, dobrotiví, ctnostní a že máme činit dobro všem lidem; vskutku, můžeme říci, že následujeme nabádání Pavlovo – věříme všem

věcem, doufáme ve všechny věci, snášeli jsme mnohé věci a doufáme, že budeme schopni snést všechny věci. Je-li cokoli ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné, o to usilujeme.“

President Thomas S. Monson ve svém prvním proslovu, který jako prorok přednesl na nedělním dopoledním zasedání generální konference, citoval Pavlovo nabádání z Filipenským 4:8, jež inspirovalo mnoho zásad z třináctého článku víry. President Monson připustil, že žijeme v náročné době, a poskytl nám povzbuzení. Řekl: „Kéž se během svého někdy poněkud nejistého putování smrtelností ... řídíme radou apoštola Pavla, která nám pomůže zůstat v bezpečí a na správné cestě.“¹

Dnes večer bych se chtěla zaměřit na dvě vzájemně si blízké zásady z třináctého článku víry, které nám nepochybně pomohou „zůstat v bezpečí a na správné cestě“. O těchto důležitých zásadách čestnosti a poctivosti mám silné svědectví a jsem jim oddaná.

Zprv věřím, že mám být čestná.

Montalban, Filipíny

Co to znamená být čestná? V brožurě *Věrní víře* se uvádí: „Být čestným znamená být v každé chvíli upřímným, pravdivým a nepodvádět.“² Být čestným je přikázání od Boha³ a „naprostá čestnost je nezbytná pro naše spasení“⁴.

President Howard W. Hunter učil, že musíme být ochotni být naprosto čestní. Řekl:

„Před několika lety visely na chodbách a u vchodů do našich kaplí plakáty s nápisem ‚Bud' sám k sobě čestný‘. Většina z nich se týkala malých, obyčejných záležitostí života. Právě na nich se zásada čestnosti pěstuje.“

Někteří lidé připouštějí, že být nepoctivý ve velkých věcech je morálně špatné, avšak mají za to, že je to omluvitelné v případech věcí méně podstatných. Je opravdu nějaký rozdíl mezi nečestností, v níž jde o tisíce dolarů, a jinou, která se týká několika centů? ... Existují opravdu nějaké stupně nečestnosti podle toho, zda jde o něco velkého, nebo malého?“

President Hunter pokračuje: „Chceme-li mít společenství Pána a Ducha Svatého, musíme být čestní sami k sobě, čestní k Bohu a čestní k bližním. Tak získáme opravdovou radost.“⁵

Jsme-li čestní ve všech věcech, velkých i malých, máme klidnou mysl a čisté svědomí. Naše vztahy se obohacují, protože jsou založeny

na důvěře. A největším požehnáním, které získáváme, když jsme čestní, je to, že se můžeme těšit společenství Ducha Svatého.

Chtěla bych se s vámi podělit o jednoduchý příběh, který posílil mé odhodlání být čestná ve všech věcech:

„Jistý muž ... se jednou večer vypravil na sousedovo pole krást kukuřici. Vzal s sebou svého malého chlapce, jenž měl sedět na plotě a hlídat, aby ho mohl varovat, kdyby někdo přicházel. Muž, s velkým pytlem přes rameno, přeskočil plot, a ještě než se pustil do trhání kukuřice, rozhlédl se nejprve na jednu a pak na druhou stranu, a když nikoho neviděl, chystal se plnit pytel. ... [V tu chvíli však chlapec vykřikl]:

‘Tati, nepodíval ses ještě na jednu stranu! ... Zapomněl ses podívat nahoru.’“⁶

Když jsme pokoušeni k nečestnosti, a toto pokušení přichází na nás všechny, můžeme si myslet, že se o tom nikdo nedozví. Tento příběh nám připomíná, že náš Nebeský Otec ví o všem a že se nakonec budeme zodpovídat Jemu. Tato znalost mi pomáhá, abych se stále snažila žít přesně podle tohoto závazku: „Věřím, že mám být čestná.“

Druhou zásadou, které učí třináctý článek víry, je: „Věřím, že mám být poctivá.“ Slovo *poctivý* znamená podle slovníku přímý, svědomitý, opravdový nebo pořádný.⁷

Mám ráda britský klasický román *Jane Eyrová*, který napsala Charlotte Brontëová a který vyšel knižně v roce 1847. Hlavní hrdinka Jana Eyrová je chudá osiřelá dospívající dívka, jež je příkladem toho, co je to „být poctivý“. V tomto smyšleném vyprávění pan Rochester miluje slečnu Eyrovou, ale nemůže si ji vzít. Proto ji žádá, aby s ním žila bez výsady sňatku. Slečna Eyrová pana Rochesterera také miluje a na okamžik podléhá pokušení při otázce, již si klade: „Komu na *tobě* vlastně záleží? Nebo komu může ublížit to, co děláš?“

Svědomí jí však rychle odpovídá: „*Mně* na sobě záleží. Čím více jsem opuštěná, bez přátel a nezaopatřená, tím více si budu sama sebe vážit. Budu dodržovat zákon, jež dal Bůh. ... Zákony a zásady nejsou pro okamžiky, kdy nás nic nepokouší – jsou určeny pro chvíle, jako je tato. ... Kdybych je mohla libovolně porušovat, jakou by měly hodnotu? Mají svou hodnotu – tomu jsem vždy věřila. ... Promyšlené názory, uvážená rozhodnutí, to je vše, čeho

se mohu v tuto chvíli držet – o to se mohu opřít.“⁸

V zoufalé chvíli pokušení zůstala Jana Eyrová věrna svému přesvědčení, důvěřovala zákonu danému Bohem a postavila se pevně proti pokušení.

Jsmo-li věrni svému přesvědčení, ač to není populární, snadné nebo zábavné, udržuje nás to bezpečně na cestě vedoucí k věčnému životu s naším Nebeským Otcem. Líbí se mi tento obrázek, který namalovala jedna mladá žena, aby jí připomínal, že touží zažívat radost z věčného života s Nebeským Otcem.

Nikdy nekončící štěstí

Poctivost nám také umožňuje mít pozitivní vliv na život druhých. Nedávno jsem slyšela tento inspirující

příběh o mladé ženě, jež díky svému odhodlání zůstat věrná svému přesvědčení měla velký vliv na život jiné mladé ženy.

Kristi a Jenn spolu před několika lety v Hurstu v Texasu chodily na střední škole do pěveckého sboru. Ačkoli se navzájem moc neznaly, Jenn jednoho dne zaslechla, jak Kristi mluví s kamarádkami o náboženství a o různých věcech, kterým věří, a o oblíbených příbězích v Bibli. Když se Jenn s Kristi nedávno opět setkala, vyprávěla jí tento příběh:

„Bylo mi líto, že nevím nic o tom, o čem jste s kamarádkami mluvily, a tak jsem si k Vánocům přála od rodičů Bibli. Dostala jsem ji a začala jsem ji číst. Tak začala má duchovní cesta a mé hledání pravé církve. ... Uplynulo dvanáct let. Během té doby jsem navštívila několik církví a na bohoslužby jsem chodila pravidelně, ale stále jsem měla pocit, že mi něco chybí. Jednou večer jsem poklekla a prosila jsem o poznání, co dělat. Té noci se mi zdálo o tobě, Kristi. Neviděla jsem tě od doby, kdy jsme

vyšly ze střední školy. Říkala jsem si, že to byl zvláštní sen, ale nepřikládala jsem mu důležitost. O tobě se mi ale zdálo znovu ještě další tři noci. Lámala jsem si hlavu, co ty sny znamenají. Vzpomněla jsem si, že jsi mormonka. Podívala jsem se na stránky Církve. První věc, kterou jsem našla, bylo Slovo moudrosti. Má matka zemřela před dvěma roky na rakovinu plic. Byla kuřačka, a tak čtení o Slovu moudrosti opravdu ťalo do živého. Později jsem byla na návštěvě u otce. Seděla jsem u něj v obývacím pokoji a začala jsem se modlit. Poprosila jsem, abych poznala, kam jít a co dělat. V tu chvíli se v televizi objevila reklama Církve. Zapsala jsem si číslo a ještě ten večer jsem tam zavolala. Misionáři mi zavolali za tři dny a ptali se, zda mi mohou přinést domů Knihu Mormonu. Řekla jsem: „Ano.“ Za tři a půl měsíce jsem se nechala pokřtít. Za dva roky jsem se v Církvi seznámila s manželem. Vzali jsme se v chrámu Dallas. Nyní jsme rodiči dvou nádherných malých dětí.

Chtěla jsem ti, Kristi, poděkovat. Byla jsi po celou střední školu skvělým příkladem. Byla jsi laskavá a ctnostná. Misionáři mě učili lekcím a vyzvali mě ke křtu, ale *ty* jsi byla má třetí misionářka. Svými skutky jsi zasela semínko a díky tobě se můj život opravdu zlepšil. Nyní mám věčnou rodinu. Naše děti budou vyrůstat se znalostí plnosti evangelia. Je to největší požehnání, jež může kdokoli z nás získat. Ty jsi mi ho pomohla získat do života.“

Když jsem si já povídala s Kristi, řekla mi: „Někdy posloucháme ten seznam vlastností ve třináctém článku víry a máme pocit, že na to nestačíme. Já však vím, že když budeme podle těchto měřítek žít a snažit se následovat Kristův příklad, můžeme udělat něco důležitého. ... Cítím se velmi podobně jako Ammon v Al-movi 26:3, kde říká: ‚To je ono požehnání, jež na nás bylo vloženo, že jsme byli učiněni nástrojem v rukou Božích, abychom uskutečnili toto velké dílo.‘“

Modlím se za každou z vás, abyste nejen prohlašovaly „Věřím, že mám být čestná a poctivá“, ale abyste měly odhodlání podle tohoto slibu každý den žít. Modlím se, aby vás při tom posilovala moc, láska a požehnání Nebeského Otce a abyste odváděly práci, kvůli níž sem byla každá z vás poslána. Toto říkám ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Ohlédněme se zpět a postupujme vpřed“, *Liahona*, květen 2008, 90.
2. *True to the Faith* (2004), 84.
3. Viz Exodus 20:15–16.
4. *Zásady evangelia* (2009), 179.
5. Howard W. Hunter, „Basic Concepts of Honesty“, *New Era*, Feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott, „Forgot to Look Up“, *Scott's Monthly Magazine*, Dec. 1867, 953.
7. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), „true.“
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), 356.

Mary N. Cooková

První rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

„Pamatuj na toto: laskavost začíná u mě“

Dobrotivost může vnést do vaší rodiny, třídy, sboru a školy radost a jednotu.

Před několika týdnů jsem od jedné vavřínové dívky, která měla proslov v mém sboru, získala důležité poučení. Oslovilo mě, jak přesvědčivě učila a svědčila o Ježíši Kristu. Proslov zakončila těmito slovy: „Když stavím Ježíše Krista na ústřední místo svého života, den probíhá lépe, jsem laskavější k blízkým a jsem naplněna radostí.“

Posledních několik měsíců jsem tuto mladou ženu zpovzdálí sledovala. S každým se zdraví s rozzářenými očima a bezprostředním úsměvem. Sledovala jsem, jak se raduje z úspěchu ostatních mladých. Dvě dívky růží mi nedávno vyprávěly, jak se tato mladá žena rozhodla, že nechá propadnout lístek do kina, když si uvědomila, že to nebude zážitek, který by byl „ctnostný a milý“.¹ Je plná lásky, je milá a poslušná. Pochází z rodiny jen s jedním rodičem a nemá život bez těžkostí, a tak jsem přemýšlela, jak si udržuje tak veselého a laskavého ducha. Když tato mladá žena svědčila: „Ústředním bodem mého života je Ježíš Kristus,“ získala jsem odpověď.

„Věříme, že máme být čestní, pravdiví, cudní, dobrotiví, ctnostní a že

máme činiti dobro všem lidem.“ Tento krásný výčet křesťanských vlastností, který se nachází ve třináctém článku víry, nás připraví na chrámová požehnání a věčný život.

Ráda bych se zaměřila jen na jedno z těchto slov – na *dobrotivost*. *Dobrotivý* je krásné slovo, které moc často neslyšíme. Anglická podoba tohoto slova pochází z latiny a znamená „přát někomu dobro“.² Být dobrotivý znamená být laskavý, přející a dobročinný. Mnohé z vás jste poznaly, co dobrotivost znamená, když jste se v Primárnkách učily nazpaměť tuto píseň:

*Chci být laskavý ke každému,
toť chvályhodná věc.*

*Vždyť láska jednoho ke druhému
ovoce nese přec.³*

Spasitel nás učil o dobrotivém životě a tímto způsobem i žil. Ježíš miloval všechny a sloužil všem. Když svůj život budeme zaměřovat na Ježíše Krista, pomůže nám to si tuto dobrotivost osvojit. Abychom si tyto křesťanské vlastnosti vypěstovaly, musíme se učit o Spasiteli a „kráčet po Jeho cestách“.⁴

Z podobenství o milosrdném Samaritánovi se dozvídáme, že máme mít rády všechny lidi. Tento příběh začíná v 10. kapitole Lukáše, když se zákoník zeptal Spasitele: „Co čině, život věčný dědičně obdržím?“

Odpověď: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši síly své, i ze vši mysli své, a bližního svého jako sebe samého.“

Zákoník se pak zeptal: „A kdo jest můj bližní?“ To byla od zákoníka velmi zajímavá otázka, neboť s Židy na

severu sousedili jejich bližní Samaritáni, které natolik neměli rádi, že když cestovali z Jeruzaléma do Galileje, raději šli delší cestou údolím Jordánu, než aby putovali přes Samaří.

Ježíš zodpověděl zákoníkovu otázku tím, že vyprávěl podobenství o milosrdném Samaritánovi. Podle tohoto podobenství:

„Člověk jeden šel z Jeruzaléma do [Jericha], i upadl mezi lotry. Kteríž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše. ...

Samaritán pak jeden, cestou se

ubíraje, přišel až k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest.

A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl.

Druhého pak dne odjiti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě“.⁵

Na rozdíl od židovského kněze a Lévíty, kteří prošli kolem zraněného muže, jenž byl jedním z nich, Samaritán byl laskavý nehledě na odlišnosti. Projevil křesťanskou vlastnost – dobrotivost. Ježíš nás tímto příběhem učil tomu, že každý je naším bližním.

Jeden rádce v biskupstvu nedávno vyprávěl zážitek, který dokládá, jak důležitý každý bližní je. Když se díval na shromážděné členy, všiml si dítěte s velkou krabicí plnou pastelek různobarevných odstínů. Když se díval na mnohé členy sboru, uvědomil si, že stejně jako pastelky si všichni byli velmi podobní, ale zároveň byl každý velmi jedinečný.

Řekl: „Odstín barvy, který přinesli do sboru a do světa, byl jen jejich vlastní. ... Měli své osobité silné i slabé stránky, osobní touhy, vlastní sny. Ale společně vytvářeli barevnou paletu duchovní jednoty. ...

Jednota je duchovní vlastnost. Jsou to jemné pocity pokoje a smyslnosti vyplývající ze sounáležitosti s rodinou. ... Je to schopnost přát ostatním to nejlepší, tak, jako si to přejete sobě. ... Je to poznání, že vám nechce nikdo ubližovat. [Znamená to, že se nikdy nebudete cítit osaměle.]“⁶

Tuto jednotu vytváříme a o své jedinečné barvy se podílíme právě dobrotivostí – jednotlivými laskavými skutky.

Cítily jste se někdy osaměle? Všimněte si těch, kteří se cítí osaměle a žijí

v šedivém světě? Mladé ženy, viděla jsem, jak přinášíte své jedinečné barvy do života druhých svým úsměvem, laskavými slovy nebo povzbuzujícím listkem.

President Thomas S. Monson nás učil, jak jednat s vrstevníky a s každým, s kým se setkáváme, když mladým ženám Církve řekl: „Mé vzácné mladé sestry, prosím vás, abyste měly odvahu vyhýbat se souzení a kritizování těch, kteří jsou kolem vás, a abyste také měly odvahu dbát na to, že každého přijmete mezi sebe a že se bude cítit milovaný a oceňovaný.“⁷

Můžeme následovat příklad milosrdného Samaritána a „změnit svět“ být i jen jednomu člověku tím, že budeme dobrotiví.⁸ Ráda bych vyzvala každou z vás, abyste během příštího týdne vykonaly alespoň jeden samaritánský skutek. Může to znamenat, že budete muset vyjít z okruhu svých obvyklých přátel nebo překonat ostýchavost. Můžete se odvážně rozhodnout sloužit někomu, kdo se k vám nechová pěkně. Slibuji vám, že když se překonáte a uděláte něco, co není snadné, budete se uvnitř cítit tak dobře, že se laskavost začne stávat součástí vašeho každodenního života. Uvidíte, že dobrotivost může vnést do vaší rodiny, třídy, sboru a školy radost

a jednotu. „Pamatuj na toto: laskavost začíná u mě.“

Náš Spasitel nejen všechny miloval, ale i všem sloužil. Šíře svou dobrotivost mezi mnohé další. Staří i mladí mohou být velmi požehnání díky vaší laskavé službě. President Monson měl vždy, již od svého mládí, v srdci zvláštní místo pro starší lidi. Uvědomuje si, jakou cenu má krátká návštěva, ochotný úsměv nebo stisk věkem sešlé a vráscité ruky. Tyto jednoduché projevy pravé lásky přináší barvu do života toho, jehož život někdy tvoří dlouhé, osamělé a šedivé dny. Ráda bych vyzvala každou z vás, abyste myslely na prarodiče a na starší lidi. Rozhlédněte se zítra na shromáždění a najděte někoho, kdo by mohl potřebovat váš odstín barvy ve svém životě. Není k tomu moc zapotřebí – oslovte ho při pozdravu jménem, zapojte ho do krátké konverzace, buďte mu nápomocné. Mohly byste mu otevřít dveře nebo nabídnout pomoc s domem či zahradou? To, co je pro vás, ve vašem mladém věku, snadnou záležitostí, může být pro starší osobu ohromujícím úkolem. „Pamatuj na toto: laskavost začíná u mě.“

Projevovat dobročinnost je někdy nejtěžší ve vlastní rodině. Vytvořit pevnou rodinu vyžaduje úsilí. „Mějte

radostnou náladu, pomáhajte druhým a buďte ohleduplní. Mnoho problémů v domově vzniká kvůli tomu, že členové rodiny hovoří nebo jednají sobecky nebo nelaskavě. Zajímejte se o potřeby ostatních členů rodiny. Snažte se být tím, kdo usmíruje, a ne tím, kdo si druhé dobírá, kdo se sváří nebo hádá.“⁹ „Pamatuj na toto: laskavost začíná u mě.“

Ježíš miloval děti, bral je do náručí a žehnal jim.¹⁰ Svou laskavostí můžete, podobně jako Spasitel, žehnat všem dětem, nejen těm ve vaší rodině.

Možná nevíte, jaký vliv může mít váš život a příklad na malé dítě. Nedávno jsem dostala dopis od přítelkyně, která vede pečovatelské středisko pro děti na místní střední škole. Studuje na ní i několik mladých mužů a žen, kteří jsou členy Církve. Podělila se se mnou o tento zážitek: „Když s malými dětmi procházím chodbami, je pěkné vidět, jak v mnoha skříňkách je na vnitřní straně dvířek přilepený obrázek Ježíše nebo chrámu. Jedno z dětí vidělo obrázek Ježíše, který měla jedna [mladá žena] na vnitřní straně otevřené skřínky, a řeklo: ‚Podívejte, u nás ve škole je Ježíš!‘ Studentka byla dojata k slzám, sehnula se a dítě objala. Poděkovala jsem této mladé ženě za to, jakým dobrým příkladem je pro lidi kolem sebe. Je povzbuzující vědět, že se tolik mladých lidí snaží stát za pravdou a spravedlivostí a že se snaží přivolávat Ducha do svého života, i když je to někdy kvůli tomu všemu hluku a krutosti ve světě kolem nich těžké. Máme v Církvi opravdu úžasnou mládež.“

Naprosto souhlasím! Mladé ženy, i vy měňte svět tím, že svůj život zaměřujete na Ježíše Krista a „stáváte se takovými, jakými On chce, abyste byly“.¹¹

Děkuji vám za váš dobrotivý život:

za to, že přijímáte ty, kteří se mohou nějak lišit; za vaši laskavost k vrs-
tevníkům, ke starším lidem, ke své
rodině i k malým dětem; za to, že jste
bližními pro ty, kteří jsou osamělí a
mají problémy a trápení. Skrze svou
dobrotivost „vedete druhé ke světlu
[Spasitele]“. ¹² Děkuji vám za to, že
pamatujete na to, že „laskavost začíná
u mě“.

Vím, že president Thomas S. Mon-
son je prorok Boží, jehož život je vzo-
rem dobrotivosti, z něhož se můžeme
mnohému naučit. Následujte našeho
proroka. Učte se z jeho příkladu a
naslouchejte jeho slovům. Věřím
v evangelium Ježíše Krista a vím, že
skrze Josepha Smitha bylo na zemi
znovuzříženo kněžství.

Vím, že Spasitel žije a každého
z nás miluje. Dal svůj život za všechny
lidi. Modlím se o to, abychom za-
měřovali svůj život na Ježíše Krista a
abychom „následovali Jeho cesty“ tím,
že budeme mít lásku mezi sebou a že
si budeme vzájemně sloužit. ¹³ Vím, že
díky tomu můžeme svět učinit lepším
místem, neboť „věříme, že máme být
dobrotiví“. ¹⁴ O tom svědčím ve jménu
Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Články víry 1:13.
2. Viz *Oxford English Dictionary Online*, 2nd ed. (1989), „benevolent,” oed.com.
3. „Kindness Begins with Me,” *Children's Songbook*, 145.
4. „Guardians of Virtue,” *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); také dostupné na lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Lukáš 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, „The Unity in a Ward's Uniqueness,” *Mormon Times*, Feb. 9, 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson, „Kéž máte odvahu“, *Liahona*, květen 2009, 125.
8. „Guardians of Virtue.”
9. *Pro posílení mládeže* (brožura, 2001), 10.
10. Viz Marek 10:16.
11. „Guardians of Virtue.”
12. „Guardians of Virtue.”
13. „Guardians of Virtue.”
14. Články víry 1:13.

Elaine S. Daltonová

Generální presidentka Mladých žen

Strážkyně ctnosti

Připravujte se již nyní, abyste byly hodny obdržet všechna požehnání, která na vás čekají ve svatých chrámech Páně.

Jsou chvíle, kdy slovy nelze vyjádřit to, co cítíme. Modlím se, aby Duch dosvědčil vašemu srdci, že máte božskou podstatu a věčné zodpovědnosti. Jste nadějí Izraele. Jste vyvolené a královské dcery našeho milujícího Nebeského Otce.

Minulý měsíc jsem měla možnost zúčastnit se chrámového sňatku jedné mladé ženy, kterou znám od narození. Když jsem seděla v pečeti místnosti a prohlížela si nádherný lustr, který se třpytil ve světle chrámu, vzpomněla jsem si, jak jsem ji poprvé držela. Její matka ji oblékla do bílých šatiček a mě napadlo, že je jedním z nejkrásnějších miminek, které jsem kdy viděla. Pak tato mladá žena prošla dveřmi, znovu oblečená v bílém. Zářila radostí. Když vešla do místnosti, přála jsem si z celého srdce, aby si každá mladá žena dokázala uchovat vizi tohoto okamžiku a snažila se být vždy hodna uzavřít a dodržovat posvátné smlouvy a přijmout obřady chrámu, které ji připraví na to, aby se mohla těšit z požehnání oslavení.

Když tato dvojice poklekla u posvátného oltáře, obdržela za-
slíbení vymykající se smrtelnému chápání, která jim na jejich cestě ve smrtelnosti budou žehnat, budou je posilovat a budou jim pomáhat. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy se svět

zastavil a celá nebesa se radovala. Když se nově oddaní manželé podívali do velkých zrcadel v místnosti, zeptali se ženicha, co vidí. Řekl: „Všechny ty, kteří mě předešli.“ Pak se dvojice podívala do velkého zrcadla na protější stěně a nevěsta se slzami v očích řekla: „Já vidím všechny ty, kteří přijdou po nás.“ Viděla svou budoucí rodinu – své potomstvo. Vím, že v oné chvíli znovu pochopila, jak důležité je věřit v to, že má být cudná a ctnostná. Neexistuje nic krásnějšího než pohled na dvojici, která po náležitě přípravě spolu klečí u oltáře v chrámu.

Léta strávená v Mladých ženách vás připraví na chrám. V něm pak získáte požehnání, na něž máte jako drahocenné dcery Boží nárok. Nebeský Otec vás má rád a chce, abyste byly šťastné. Toho dosáhnete tím, že budete „kráčeti ... po stezkách ctnosti“ ¹ a „[přimknete] se k [svým] smlouvám“ ².

Mladé ženy, ve světě, v němž se rozmáhá morální špína, tolerance ke zlu, vykořisťování žen a zkrusování rolí muže a ženy, musíte střežit sebe, svou rodinu i všechny ty, s nimiž se stýkáte. Musíte být strážkyněmi ctnosti.

Co je to ctnost a kdo je to strážce? „Ctnost je způsob myšlení a chování

založený na vysokých mravních zásadách. Zahrnuje cudnost i [mravní] čistotu.“³ A kdo je to strážce? Strážce je ten, kdo chrání, zaštiťuje a brání.⁴ A tak jako strážkyně ctnosti budete chránit, zaštiťovat a bránit mravní čistotu, neboť schopnost tvořit smrtelný život je posvátná a vznešená moc a musí se ochraňovat, dokud neuzavěte sňatek. Ctnost je podmínkou pro to, abychom měly společenství a vedení Ducha Svatého. Toto vedení budete potřebovat, abyste úspěšně procházely světem, v němž žijete. Být ctnostná je podmínkou pro vstup do chrámu. A je to podmínkou proto, abychom byly hodny stát v přítomnosti Spasitele. A na tuto chvíli se nyní připravujete. Program Osobní pokrok a měřítko v příručce *Pro posílení mládeže* jsou důležité. Když budete žít podle zásad uvedených v obou příručkách, posílí vás to a pomůže vám to stát se „způsobilejšími pro království“.⁵

Vloni v létě se skupina mladých žen z Alpine v Utahu rozhodla, že se stanou „způsobilejšími pro království“. Rozhodly se zaměřit se na chrám tím, že pěšky půjdou od

chrámu Draper Utah k chrámu Salt Lake, celkem 35 kilometrů, tak jak to kdysi dělal John Rowe Moyle, jeden z pionýrů. Bratr Moyle byl kameníkem, kterého prorok Brigham Young povolal, aby pracoval na chrámu Salt Lake. Každý týden ušel z domova do chrámu 35 kilometrů. Jedním z jeho úkolů bylo vytesat slova „Svatost Pánu“ na východní straně chrámu Salt Lake. Nebylo to snadné a musel překonat mnoho překážek. Pak se stalo, že ho jedna z jeho krav kopl do nohy. Rána se nehojila, a proto si musel nechat nohu amputovat. To ho však neodradilo od jeho závazku vůči prorokovi a vůči práci na chrámu. Vyřezal si nohu ze dřeva a po mnoha týdnech se znovu vydal pěšky na pětaticetkilometrovou cestu do chrámu, aby dělal to, k čemu se zavázal.⁶

Mladé ženy z 6. sboru Cedar Hills se rozhodly ujít tutéž vzdálenost kvůli některému svému předkovi a také kvůli někomu, kdo je inspiroval, aby zůstaly hodny vstoupit do chrámu. Každý týden trénovaly na schůzkách Vzájemného sdružení a při chůzi si povídaly o tom, co ví

o chrámech, i o tom, jaké pocity ohledně chrámu mají.

Svůj pochod k chrámu začaly časné zrána modlitbou. Když vyrazily na cestu, zapůsobila na mě jejich sebedůvěra. Pečlivě se připravovaly a věděly, že připravené opravdu jsou. Měly před očima svůj cíl. Každý jejich krok symbolizoval i každou z vás, zatímco se i vy nyní připravujete na vstup do chrámu. Váš osobní trénink začíná každodenními osobními modlitbami, každodenní četbou Knihy Mormonovy a prací na programu Osobní pokrok.

Zatímco tyto mladé ženy pokračovaly v cestě, přicházely těžkosti, ale ony se stále soustředily na svůj cíl. Některé začaly mít puchýře a jiné začaly bolet kolena, ale šly dál. Každou z vás na cestě k chrámu čekají mnohá rozptýlení, rány a překážky, ale i vy jste odhodlané jít dál. Cestu, po níž se tyto mladé ženy vydaly, vytyčili jejich vedoucí, kteří cestu prošli a projeli a určili nejbezpečnější a nejkratší trasu. I vaše trasa je vytyčena a můžete si být jisté tím, že Spasitel touto cestou prošel nejen kdysi, ale půjde po ní i s vámi – bude s vámi na každém kroku.

Podél cesty do chrámu stáli otcové, matky, rodinní příslušníci a vedoucí kněžství, kteří působili v roli strážců. Jejich úkolem bylo dbát na to, aby byl každý v bezpečí a chráněn před nebezpečími. Dbali na to, aby každá mladá žena měla dostatečný přísun vody a výživy, a díky tomu dost síly. Jejich vedoucí kněžství zajistili pomocná stanoviště, kde si mohly odpočinout a napít se vody. Mladé ženy, vaši otcové, vaše matky, biskupové i mnozí další budou vašimi strážci, zatímco kráčíte cestou vedoucí k chrámu. Budou dávat výstrahy a budou řídit směr vaší cesty, a kdybyste se snad zranily nebo si ublížily nebo sešly z cesty, pomohou vám.

Zapůsobilo na mě, když v posledních kilometrech cesty přišli podporovat tyto odhodlané mladé ženy jejich bratři a další mladí muži a přátelé, a povzbuzovali je. Jeden bratr vzal svou sestru, která měla na chodidlech velké puchýře, a nesl ji na zádech na posledním úseku cesty do chrámu. Když tyto mimořádné

mladé ženy dosáhly svého cíle, se slzami v očích se dotkly chrámu a v duchu se zavázaly, že budou vždy hodny vstupu do chrámu.

Tato chrámová cesta je metaforou vašeho života. Rodiče a vedoucí kněžství stáli podél cesty jako strážci. Zajišťovali podporu a pomoc. Mladé ženy se navzájem opatrovaly a povzbuzovaly. Mladí muži obdivovali jejich sílu, oddanost a výdrž. Bratři nesli sestry, které se zranily. Rodiny se radovaly společně se svými dcerami, když došly k chrámu, a odvezly je bezpečně domů.

Abyste zůstaly na cestě vedoucí k chrámu, musíte střežit svou osobní ctnost i ctnost těch, s nimiž se stýkáte. Proč? Mormon v Knize Mormonově učil, že ctnost a cudnost jsou „nade vše drahé a cenné“.⁷

Co může každá z vás dělat, aby byla strážkyní ctnosti? Začíná to tím, že věříte, že můžete něco změnit. Začíná to tím, že si dáte závazek. Když jsem byla mladou ženou, poznala jsem, že některá rozhodnutí je třeba udělat jen jednou. Do sešitku jsem si sepsala to, co budu dělat *vždy*, a to, co nebudu dělat *nikdy*. Mezi to, co jsem si napsala, patřilo například: dodržování Slova moudrosti, každodenní modlitba, placení desátku a závazek, že nikdy nevynechám shromáždění. Tato rozhodnutí jsem

udělala jen jednou, a pak, ve chvíli, kdy jsem se musela rozhodnout, jsem přesně věděla, co dělat, protože jsem se rozhodla již předtím. Když mi kamarádi na střední škole říkali: „Jedna sklenička ti neublíží,“ zasmála jsem se a řekla jsem: „Já jsem se ale rozhodla, už ve dvanácti, že to neudělám.“ Když se rozhodnete předem, pomůže vám to být strážkyněmi ctnosti. Doufám, že každá z vás si napíše seznam toho, co budete dělat *vždy* a co nebudete dělat *nikdy*. Pak podle tohoto seznamu žijte.

Být strážkyní ctnosti znamená, že budete vždy cudné – nejen v oblékání, ale i v řeči, ve skutečích a při používání sociálních médií. Být strážkyní ctnosti znamená, že nebudete mladým mužům nikdy posílat textové zprávy nebo obrázky, které by mohly způsobit, že ztratí Ducha, svou kněžskou moc nebo svou ctnost. Znamená to, že rozumíte důležitosti cudnosti, protože také chápete, že vaše tělo je chrám a že s posvátnou mocí plození si nelze zahrávat před manželstvím. Rozumíte tomu, že vlastníte posvátnou moc, která zahrnuje svatou zodpovědnost přivádět na zem další duchy, aby získali tělo, v němž bude přebývat jejich věčný duch. Tato moc vyžaduje další posvátnou duši. Jste strážkyněmi toho, co „dražší jest než drahé

kamení“.⁸ Budte věrné. Budte poslušné. Připravujte se již nyní, abyste byly hodny obdržet všechna požehnání, která na vás čekají ve svatých chrámech Páně.

Obracím se na matky, které dnes večer naslouchají – vy jste pro své dcery tím nejdůležitějším příkladem cudnosti a ctnosti – děkuji vám. Nikdy se nezdráhejte učit je, že jsou královské dcery Boží a že jejich hodnota se nezakládá na tělesné přitažlivosti. A dávejte jim najevo své přesvědčení tím, že budete správným a důsledným příkladem v osobním postoji a vzhledu.⁹ I vy jste ochránkyňmi ctnosti.

Tento týden jsem znovu vystoupila na vrchol štítu Ensign Peak. Bylo časně zrána, a když jsem se dívala z tohoto štítu na horu domu Páně – na chrám Salt Lake – bylo mi vše znovu zcela jasné. Pionýři dali vše, co měli, aby mohli přijít na tyto vrcholky hor, abychom vy i já mohli mít požehnání chrámu a mohli být zpečetěny na věky jako rodiny. Čtyřicet let obětí, usilovná práce, dokonce i cesty pěšky z města Alpine k chrámu – proč? Protože, podobně jako vy, oni věřili! Věřili proroku. Věřili, že viděl Boha a Jeho Milovaného Syna a že s Nimi mluvil. Věřili ve Spasitele. Věřili v Knihu Mormonovu. Právě proto mohli říci: „Věříme všem věcem, doufáme ve všechny věci, snášeli jsme mnohé věci a doufáme, že budeme schopni snést všechny věci.“¹⁰ Snesli mnoho věcí, a my můžeme také. Třináctý článek víry je o tom, čemu věříme, protože právě to nás uschopňuje, abychom byly hodny vstoupit do chrámu a jednoho dne stát v přítomnosti Nebeského Otce – prověřené, čisté a zpečetěné. To bude vyžadovat, abyste byly „způsobilejšími pro království“ a abyste se nyní připravily

a měly důvěru v to, že dokážete zvládat těžké věci.

Mladé ženy, jste zapojeny do velikého díla! A nejste samy! Když budete střežit svou ctnost a čistotu, obdržíte sílu. Když budete dodržovat uzavřené smlouvy, bude vás provázet a střežit Duch Svatý. Budou vás obklopotvat nebeské zástupy andělů. President Monson nám připomíná: „Pamatujte na to, že v tomto velkém běhu života nebudeme sami; máme nárok na pomoc Páně.“¹¹ Připravte se na den, kdy do chrámu Páně vstoupíte způsobilí a připravení uzavřít posvátné smlouvy. Jako strážkyně ctnosti budete chtít *hledat* Spasitele v Jeho svatém domě.

Svědčím o tom, že Bůh žije a že Jeho milovaný Syn, náš Vykupitel, Ježíš Kristus, žije a že díky vykupující

a uschopňující moci Jeho nekonečného Usmíření bude každá z vás vedena a střežena na cestě do chrámu a zpět do Jejich přítomnosti. Modlím se o to, aby každá z vás byla posílána pro ono dílo, které bude vaším nejvznešenějším momentem. Žijte pro onen krásný den, o němž se mluví v knize Zjevení, kdy se budete „procházeti v bílém rouše“, neboť toho budete hodny.¹² Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 25:2.
2. Nauka a smlouvy 25:13.
3. *Osobní pokrok Mladých žen* (brožurka, 2009), 70.
4. Viz thefreedictionary.com/guardian.
5. „More Holiness Give Me“, *Hymns*, č. 131.
6. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Pozvedejte tam, kde stojíte“, *Liahona*, listopad 2008, 55.
7. Moroni 9:9.
8. Přísloví 3:15.
9. Viz M. Russell Ballard, „Matky a dcery“, *Liahona*, květen 2010, 18–21.
10. Články víry 1:13.
11. Thomas S. Monson, „Great Expectations“ (Church Educational System fireside for young adults, Jan. 11, 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Zjevení 3:4.

São Paulo, Brazílie

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Živoucí svědectví

Svědectví musíme vyživovat modlitbou víry, musíme hladovět po slovu Božím v písmech a musíme být poslušni pravdy.

Milované mladé sestry, vy jste jasně naděje Pánovy Církve. Dnes večer vám chci pomoci uvěřit, že tomu tak je. Stane-li se tato víra hlubokým svědectvím od Boha, bude každý den a hodinu formovat vaše rozhodnutí. Poté vás Pán povede od toho, co se vám může zdát jako malá rozhodnutí, ke štěstí, po kterém toužíte. Skrze vaše rozhodnutí bude Pán moci požehnat bezpočtu dalších.

Vaše rozhodnutí být zde dnes večer s námi je příkladem rozhodnutí, na kterých záleží. Pozvali jsme více než milion mladých žen, matek a vedoucích. Ze všeho, co jste si mohly zvolit, že budete dělat, jste si zvolily být zde s námi. Zvolily jste si to díky svému přesvědčení.

Věřte v evangelium Ježíše Krista. Věřte natolik, že jste si sem přišly vyslechnout Jeho služebníky s vírou dost silnou na to, abyste doufaly, že to, co uslyšíte nebo pocítíte, vás povede k lepšímu životu. V srdci jste pocítily, že následování Ježíše Krista vede k většímu štěstí.

Možná to nepovažujete za obzvlášť důležité vědomé rozhodnutí. Možná jste zde chtěly být kvůli přátelům nebo rodině. Možná jste jen zareagovaly na laskavé jednání někoho, kdo vás sem pozval. Ale i když jste si toho možná

nevšimly, pocítily jste alespoň slabou odezvu Spasitelovy výzvy: „Pojď, následuj mne.“¹

Během této hodiny, kterou jsme spolu strávili, Pán prohloubil vaši víru v Něho a posílil vaše svědectví. Slyšely jste víc než jen slova a hudbu. Pocítily jste v srdci svědectví Ducha, že na zemi jsou v Pánově pravé Církvi žijící proroci, a že cesta vedoucí ke štěstí se nachází v Jeho království. Prohloubilo se vaše svědectví, že toto je dnes jediná pravá a živoucí církev na zemi.

Pocity každého z nás nebyly zcela totožné. Někteří obdrželi svědectví Ducha, že Thomas S. Monson je prorok Boží. Jiní zase, že čestnost, ctnost a konání dobra všem lidem jsou skutečně Spasitelovými vlastnostmi. A s tím přišla větší touha stát se takovým, jako je On.

Všechny toužíte po tom, aby se vaše svědectví o evangeliu Ježíše Krista prohlubovalo. President Brigham Young spatřil vaši potřebu již před mnoha lety. Byl prorokem Božím, a skrze prorockou prozíravost spatřil vás a vaše potřeby již před 142 lety. Byl milujícím otcem a žijícím prorokem.

Viděl, jak se na jeho vlastní dcery řítí vliv tohoto světa. Viděl, jak je tyto světské vlivy odvádějí z Pánovy

cesty vedoucí ke štěstí. V jeho době k nim některé tyto vlivy přinesla nová transkontinentální železnice, která izolované a střežené Sváté propojila se světem.

Možná neviděl technologické zázraky dnešní doby, kdy se s přístrojem, který se vejde do dlaně, můžete rozhodnout zobrazit bezpočet nápadů a spojit se s bezpočtem lidí po celé zemi. Viděl však, jak důležité je, abyste vy i jeho dcery měly možnost rozhodovat se na základě mocného svědectví o žijícím a milujícím Bohu a o Jeho plánu štěstí.

Zde je prorocká a inspirovaná rada, kterou svým dcerám i vám zanechal navždy.

A tvoří jádro i mého dnešního poselství. V pokoji svého domu, který stál necelý kilometr od místa, ze kterého nyní toto poselství vychází k dcerám Božím v národech po celém světě, řekl: „Je zapotřebí, aby mladé dcery Izraele získaly živoucí svědectví o pravdě.“²

Poté založil společenství mladých žen, které se stalo tím, co dnes v Pánově Církvi nazýváme organizací „Mladých žen“. Dnes večer částečně pocítujete úžasný účinek rozhodnutí, které učinil onoho nedělního večera na schůzce v salonku svého domova.

O více než 100 let později touží dcery Izraele po celém světě po vlastním živoucím svědectví o pravdě. Toto živoucí a sílící svědectví budete potřebovat po celý zbytek života, aby vás posilovalo a vedlo na cestě k věčnému životu. A s ním budete moci vysílat světlo Kristovo svým bratrům a sestrám po celém světě a po celé generace.

Z vlastní zkušenosti víte, co to svědectví je. President Joseph Fielding Smith učil, že svědectví „je přesvědčivé poznání dané zjevením [tomu], kdo pokorně hledá pravdu“. O svědectví

a o Duchu Svatém, který ono zjevení přináší, řekl: „Přesvědčující moc Du-cha Svatého je tak velká, že poté, co k nám promluví, nezůstanou v mysli žádné pochybnosti. Je to ten jediný způsob, jak člověk může skutečně poznat, že Ježíš je Kristus, a že Jeho evangelium je pravdivé.“³

Tuto inspiraci jste pocítily i vy samy. Možná vám dnes večer potvrdila pravdivost nějaké části evangelia, tak jako mně. Když jsem slyšel slova třináctého Článku víry o tom, že máme být „čestní, pravdiví, cudní ... [a] dobrotiví“, měl jsem pocit, jako by je vyslovil sám Pán. Znovu jsem pocítil, že toto jsou Jeho vlastnosti. Pocítil jsem, že Joseph Smith byl Jeho prorokem. Takže pro mě to nebyla jen slova.

V duchu jsem spatřil prašné judské cesty a zahradu getsemanskou. V srdci jsem pocítil alespoň náznak toho, jaké to asi bylo klečet před Otcem a Synem v lesnatém háji ve státě New York, jako to zažil Joseph. V duchu jsem sice

neviděl světlo převyšující jas slunce za poledne, tak jak ho viděl on, avšak pocítil jsem vřelost a zázrak svědectví.

Svědectví obdržíte po částech, tak, jak vám budou potvrzovány části celé pravdy evangelia Ježíše Krista. Například při čtení Knihy Mormonovy a přemítání o ní se vám verše, které jste již četly, budou zdát novými a přinesou vám nové náměty. Když vám Duch Svatý potvrdí jejich pravdivost, vaše svědectví se rozšíří a prohloubí. Vaše živoucí svědectví bude růst díky studiu, modlitbě a přemítání o písmech.

Pro mě nejlepší způsob, jak můžeme živoucí svědectví získat a udržet si ho, zde již zazněl. Nachází se ve 32. kapitole Almy v Knize Mormonově. Možná jste to četly už mnohokrát. Já tam při každém přečtení najdu nové světlo. Projděme si dnes znovu onu zásadu, které jsme tam učení.

Tyto inspirované pasáže nás učí tomu, že hledání svědectví začíná

uplatněním „[trochy] víry“ a naší touhou, aby tato víra dále rostla.⁴ Dnes večer jste tuto víru a touhu pocítily, když jste naslouchaly inspirujícím proslovům o Spasitelově laskavosti a čestnosti a o čistotě, kterou nám Jeho přikázání a Usmíření zpřístupňují.

Takže seménko víry je ve vašem srdci již zasazeno. Možná jste již také pocítily, jak se vaše srdce podle Almova slibu rozšiřuje. Já jsem to pocítil.

Ale i toto seménko musí být, tak jako živá rostlina, vyživováno, aby neseschlo. Důležitými a potřebnými živinami jsou časté a upřímné modlitby víry. Poslušnost pravdy, kterou jste obdržely, bude uchovávat svědectví naživu a bude ho posilovat. Poslušnost přikázání je součástí oné výživy, kterou svému svědectví musíte poskytovat.

Jistě si vzpomínáte na Spasitelův slib: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tentž bude uměti rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“⁵

Pro mě to platí, a bude to platit i pro vás. Jednou z nauk evangelia, které jsem se naučil v mládí, je ta, že věčný život je největším ze všech darů Božích.⁶ Naučil jsem se, že součástí věčného života je žít se svou rodinou na věky v lásce.

Od okamžiku, kdy jsem tyto pravdy poprvé uslyšel, a kdy mi byly v srdci potvrzeny, jsem pocítoval závazek rozhodovat se pokud možno tak, abych se ve své rodině a domově vyhýbal nesvárům a usiloval o pokoj.

Z plnosti věčného života, největšího ze všech požehnání, se mohu těšit až po tomto životě. Avšak i uprostřed těžkostí tohoto života se mi dostává alespoň záblesků toho, jak může má rodina v nebi vypadat. Díky těmto zkušenostem mé svědectví o tom, že pečeti moc používaná v chrámech je skutečná, vzrostlo a bylo posíleno.

Když jsem sledoval, jak mé dvě dcery byly v chrámu křtěny za své předky, pocítil jsem hlubší lásku k nim i k oněm předkům, jejichž jména jsme našli. Dostalo se nám naplnění Eliášova slibu, že srdce dětí se obrátí k otcům a srdce otců k dětem.⁷ Víra se pro mě tedy stala nepochybnou znalostí, jak je nám to slíbeno v knize Almově.

Alespoň zčásti jsem pocítil radost, kterou pocítili moji předci, když Spasitel přišel po skončení své služby ve smrtelnosti do duchovního světa. V Nauce a smlouvách je to popsáno takto:

„A svatí se radovali ze svého vykoupení a sklonili koleno a uznali Syna Božího jako svého Vykupitele a Vysvoboditele od smrti a řetězů pekla.

Jejich tváře zářily a záře z přítomnosti Páně spočívala na nich a oni zpívali chvály jeho svatému jménu.“⁸

Jejich radost jsem pocítil díky tomu, že jsem jednal podle svého svědectví, že Pánův slib věčného života je

skutečný. Toto svědectví bylo posíleno rozhodnutím jednat podle něj, přesně jak Spasitel slíbil, že se stane.

Také nás učil, že kromě rozhodnutí být poslušnými musíme v modlitbě prosit o svědectví o pravdě. Pán nás tomu učil, když nám dal přikázání modlit se ohledně Knihy Mormonovy. Skrze svého proroka Moroniho řekl:

„Vizte, chtěl bych vás nabádati, abyste, až budete čísti tyto věci, bude-li to moudrost v Bohu, že je budete čísti, pamatovali, jak milosrdný byl Pán k dětem lidským od stvoření Adama až do doby, kdy tyto věci obdržíte, a abyste o tom přemítali v srdci svém.

A až tyto věci obdržíte, chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.

A mocí Ducha Svatého můžete znáti pravdu ohledně všech věcí.“⁹

Doufám, že všechny máte platnost tohoto slibu vyzkoušenou, nebo že ji brzy vyzkoušíte. Odpověď nemusí přijít v podobě jediného a mocného duchovního zážitku. Ke mně zprvu přicházela tiše. Ale pokaždé, když čtu Knihu Mormonovu a modlím se o ní, odpověď přichází se stále větší silou.

Nespoléhám se jen na to, co se stalo v minulosti. Abych své živoucí svědectví o Knize Mormonově uchoval v bezpečí, využívám Moroniova slibu často. To, že jsem byl požehnan svědectvím, nepokládám za samozřejmost ani za trvalý nárok.

Svědectví musíme vyživovat modlitbou víry, musíme hladovět po slovu Božím v písmech a musíme být poslušní pravdy, kterou jsme obdrželi. Opomínání modlitby je nebezpečné. Nahodilé studium písem a jejich

nahodilá četba naše svědectví také ohrožuje. Pro naše svědectví to jsou nezbytné živiny.

Jistě si vzpomínáte na Almovo varování:

„Ale zanedbáte-li strom a nebudete-li myslet na výživu jeho, vizte, žádné kořeny nezapustí; a když přijde sluneční žár a spálí ho, protože nemá žádné kořeny, uschne a vy ho vytrhnete a odhodíte.

Nyní, to není proto, že seménko nebylo dobré, ani to není proto, že by jeho ovoce nebylo žádoucí; ale je to proto, že půda vaše je neúrodná a vy nechcete strom vyživovati, tudíž nemůžete mít ovoce jeho.“¹⁰

Aby vaše svědectví rostlo a prospívalo, musíte se důsledně a trvale věnovat hodování na slově Božím, upřímné modlitbě a poslušnosti Pánových přikázání. Každý z nás se občas ocitá v situacích mimo naši kontrolu, které

narušují pravidelnost našeho studia písem. Můžeme mít období, kdy se z nějakého důvodu rozhodneme, že se nebudeme modlit. Můžeme na čas opomíjet některá přikázání.

Vaše touha po živoucím svědectví však nebude naplněna, pokud zapomenete na varování a slib daný Almou:

„A tak jestliže nebudete vyživovati slovo, vyhlížejíce ovoce jeho s okem víry, nemůžete nikdy trhati z ovoce stromu života.

Ale jestliže budete slovo vyživovati, ano, vyživovati strom, když počíná růsti, vírou svou s velikou pílí a s trpělivostí, a jestliže budete vyhlížeti ovoce jeho, zapustí kořeny; a vizte, bude to strom vyrůstající k životu věčnému.

A pro pílí svou a víru svou a trpělivost svou při vyživování slova, aby ve vás mohlo zakořeniti, vizte, sklídíte brzy ovoce jeho, které je nejcennější, které je sladší nade vše, co je sladké, a které je bělejší nade vše, co je bílé, ano, a ryzí nade vše, co je ryzí; a budete hodovati na tomto ovoci, dokud se nenasytíte, takže

nebudete hladověti ani nebudete žízni.

Pak ... sklídíte odměnu za víru svou a za pílí svou a za trpělivost a za shovívavost, když jste čekali na to, až vám strom přinese ovoce.“¹¹

Slova „vyhlížeti ovoce jeho“ obsažená v těchto verších byla inspirací moudrého učení, které jste obdržely dnes večer. Byla důvodem, proč jsme vaši pozornost obrátili ke dni, kdy budete stát v pečeticí místnosti chrámu. Byla důvodem, proč jsme vám dnes večer pomohli představit si zdánlivě nekonečný řetěz světla odrážejícího se v zrcadlech na protilehlých zdech pečeticí místnosti chrámu Božího, ve kterém můžete být oddány.

Pokud tento den budete vyhlížet s touhou zrozenou ze svědectví, budete posilováni, abyste odolávaly pokušením světa. Vždy, když se rozhodnete snažit se žít více tak, jak žil Spasitel, vaše svědectví bude posíleno. Časem samy pro sebe poznáte, že On je světlem světa.

Pocítíte nárůst světla ve svém životě. Ale nestane se tak bez vašeho

úsilí. Stane se tak, když vaše svědectví poroste a vy ho budete vyživovat. Toto je spolehlivé zaslíbení z Nauky a smluv: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“¹²

Když se o své svědectví budete dělit s druhými, budete světlem světa. Budete druhým odrážet Světlo Kristovo ve svém životě. Pán najde způsob, aby toto světlo mohlo zapůsobit i na ty, které máte rády. A skrze víru a svědectví svých dcer Bůh zapůsobí svým světlem na život milionů lidí ve svém království i po celém světě.

Naděje Církve a budoucích generací, které budou následovat váš příklad slyšení a následování Pánovy výzvy „Pojď, následuj mne“, spočívá ve vašem svědectví a vašich rozhodnutích. Pán vás zná a miluje vás.

Zanechávám vám lásku a svědectví. Jste dcerami milujícího a žijícího Otce v nebi. Víím, že Jeho vzkříšený Syn Ježíš Kristus je Spasitelem a světlem světa. Svědčím o tom, že Duch Svatý vám dnes večer do srdce seslal poselství potvrzující pravdu. President Thomas S. Monson je žijící prorok Boží. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 18:22.
2. Brigham Young, *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:31.
4. Viz Alma 32:27.
5. Jan 7:17.
6. Viz Nauka a smlouvy 14:7.
7. Viz Malachiáš 4:5–6; Joseph Smith–Životopis 1:38–39.
8. Nauka a smlouvy 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. Nauka a smlouvy 50:24.

St. Catherine, Jamajka

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže je uveden seznam vybraných příběhů z proslovů z generální konference, které můžete použít při osobním studiu, při rodinných domácích večerech i při jiné výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

ŘEČNÍK	PŘÍBĚH
Jean A. Stevensová	(10) Děti jsou příkladem tím, že platí desátek. Liam naslouchá hlasu svého otce během lékařského zákroku.
Starší Walter F. González	(13) Novinářka se ptá, zda to, jak pěkně jednájí muži se svou manželkou, je skutečnost nebo fikce.
Starší Kent F. Richards	(15) Mladá dívka vidí kolem dětí v nemocnici anděly.
Starší Quentin L. Cook	(18) Obsah kabelky je vyjádřením toho, jak jedna mladá žena žije podle evangelia. Jedna sestra na Tonze navrhuje způsob, jak pomoci mladým svobodným mužům.
President Henry B. Eyring	(22) Lidé poskytují službu poté, co se protrhla Tetonská přehrada.
President Boyd K. Packer	(30) President kůlu dává radu muži, kterému zemřela manželka: „Nech to být.“
Starší Dallin H. Oaks	(42) Kapitán Ray Cox si odpírá spánek, aby ochránil vojáky. Aron Ralston sbírá odvahu, aby si zachránil život.
Starší M. Russell Ballard	(46) Hledač zlata poznává, jak cenné jsou zlaté šupinky.
Starší Neil L. Andersen	(49) Sidney Going se místo pro rugby rozhoduje pro misii.
Larry M. Gibson	(55) President kvora jáhnů se učí svým zodpovědnostem.
President Dieter F. Uchtdorf	(58) Muž si nebyl vědom toho, jaké výsady byly zahrnuty v ceně jízdenky na výletní lodi.
President Henry B. Eyring	(62) Kvorum hledá člena, který se ztratil v lese. Henry B. Eyring navštěvuje věrného vysokého kněze.
President Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson pozval manželský pár, aby s ním šli sledovat chrámové pečetení.
Starší Paul V. Johnson	(78) Mladá žena je obrácena během dlouhé nemoci.
Biskup H. David Burton	(81) Robert Taylor Burton pomáhá zachránit výpravu ručních vozíků.
Silvia H. Allredová	(84) Mladé matce pomohla její navštěvující učitelka.
President Thomas S. Monson	(90) Brazilští Svatí z Manaus překonávají dlouhé vzdálenosti do chrámu. Rodina Mou Thomových přináší oběti, aby mohla jet do chrámu. Thomas S. Monson se účastní prvního výkopu pro chrám v Římě v Itálii.
Starší Richard G. Scott	(94) Richard G. Scott je pobízen, aby si místo opravování pračky šel hrát s dětmi. Jeanene Scottová si uschovává láskyplné vzkazy. Richard G. Scott se stará o malého syna se srdeční vadou.
Starší D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown prořezává rybízový keř, a pak je obrazně prořezán on sám.
Starší Carl B. Pratt	(101) Rodina Whettenova platí desátek a získává požehnání.
Starší C. Scott Grow	(108) Bratr C. Scotta Growa učinil špatná rozhodnutí, ale poté činí pokání.
Ann M. Dibbová	(115) Kristi je příkladem, na který si vzpomene Jenn ve chvíli, kdy hledá pravdu.
Mary N. Cooková	(118) Dítě vidí obrázek Ježíše ve školní skříňce. Mladá žena se rozhoduje, že nepůjde do kina na pochybný film.
Elaine S. Daltonová	(121) Mladé ženy jdou pěšky z Draperu v Utahu do chrámu Salt Lake.

Jak se může konference stát součástí našeho života

Zvažte, jak byste mohli použít některé níže uvedené pasáže, činnosti a otázky jako výchozí body pro rodinnou diskusi nebo osobní přemítání.

Proslovy z generální konference můžete najít na internetových stránkách conference.lds.org.

Poznámka: Níže uvedená čísla stránek odkazují na první stranu příslušného proslovu.

Pro děti

- President Thomas S. Monson oznámil, že Církev postaví tři nové chrámy, čímž se celkový počet chrámů, které

jsou v provozu, ve výstavbě nebo ve fázi po oznámení, zvýší na 160. Vyhledejte na mapě Meridian v Idahu v USA; Fort Collins v Coloradu v USA; Winnipeg v Manitobě v Kanadě; a vyhledejte chrám, který je nejbližší místu, kde bydlíte. Přečtěte nebo převyprávějte některé příběhy, které vyprávěl

president Monson, o věrných členech, kteří přinesli veliké oběti, aby mohli jet do chrámu (strana 90). Stanovte si cíl, že navštívíte chrám, co nejdříve to bude možné; nebo diskutujte o způsobech, jak můžete zůstat hodni vstupu do chrámu.

- Když žili na zemi Adam a Eva, jedním ze způsobů, jak uctívali Nebeského Otce, bylo to, že obětovali zvířata. Starší L. Tom Perry učil, že Spasitel představil svým učedníkům svátost coby nový způsob uctívání Boha o sabatu. My i dnes uctíváme Boha tím, že o sabatu přijímáme svátost. Projděte si proslov staršího Perryho (strana 6) jako rodina, abyste se dověděli o vhodném nedělním oblečení a o dalších způsobech, jak můžete chovat svátost a sabat v úctě.

- Starší D. Todd Christofferson učil, že Ježíš Kristus nám nařídil, že

Ljubljana, Slovinsko

máme usilovat o to, abychom byli takovými, jako je On a náš Nebeský Otec (strana 97). Náš Nebeský Otec své děti občas „ukázňuje“, aby nám pomohl stát se více takovými, jako je On. Diskutujte o tom, co to znamená někoho ukázňovat. Přečtěte nebo převyprávějte příběh o přerostlém rybízovém keři. Diskutujte o tom, jak nám nějaký neúspěch nebo nezdar může ve skutečnosti pomoci stát se silnějšími a úspěšnějšími.

• Starší Richard J. Maynes učil, že rodina může být jako laso (strana 37). Laso má mnoho vláken, která jsou sama o sobě slabá, ale když jsou spletená, jsou silná. Podobně, když všichni členové rodiny dělají to, co je správné, a navzájem si pomáhají, je každý člen rodiny posilován a může toho udělat více, než by zvládl jen vlastními silami. Dejte každému členovi rodiny kousek provázku nebo nitě. Diskutujte o tom, jak jednotliví členové rodiny slouží dalším členům rodiny a posilují je. Pak se podívejte na to, jak silné tyto provázky nebo nitě jsou, když se spojí dohromady.

Pro mládež

• Je vaše třída nebo kvorum tak jednotné, jak jen to je možné? Po přečtení proslovu presidenta Henryho B. Eyringa (strana 62) diskutujte o

jednotě a napište si seznam toho, co můžete dělat pro to, abyste svou skupinu ještě více sjednotili.

• Starší Russell M. Nelson mluvil o vztahu k poslušnosti jako o „samoobslužné restauraci“ (strana 34).

Diskutujte se svou rodinou, třídou nebo kvorem o tom, co to znamená a proč tento přístup nefunguje.

• Starší M. Russell Ballard popsal čistou lásku Kristovu jako lásku aktivní (strana 46), kterou projevujeme prostými skutky laskavosti a služby. Naplánujte si způsob, jak vaše třída nebo kvorum může projevit lásku někomu z vašeho sboru, odbočky nebo obce, v níž žijete, a pak tento plán uskutečňte.

• Starší Quentin L. Cook vyprávěl příběh o kabelce, která byla nalezena po tanečním večeru pro mladé (strana 18). To, co vedoucí uvnitř kabelky našli, vypovídalo mnohé o oné mladé ženě, které kabelka patřila. Co o vás vypovídá obsah vaší kabelky, peněženky nebo školního batohu? Co byste možná z toho, co často používáte, chtěli změnit?

• Starší Lynn G. Robbins mluvil o tom, jak se můžeme stát více takovými, jako je Spasitel (strana 103). Zamyslete se nad tím, co to znamená spíše *být* jako Ježíš Kristus než jen *dělat* to, o co nás žádá. Pak přemýšlejte o tom, co byste mohli v životě změnit, abyste se stali více takovými, jako je Spasitel.

Pro dospělé

• President Dieter F. Uchtdorf (strana 58) se podělil o příběh o

Coatzacoalcas, Mexiko

muži, který žil pod úrovní svých výsad tím, že si odpíral mnohé aktivity a dobré jídlo nabízené na výletní lodi. Nevěděl totiž, že všechny tyto věci byly zahrnuty v ceně jeho lodního lístku. Diskutujte se členy rodiny, kteří jsou nositeli kněžství, o tom, jak mohou v životě dosahovat svých „výsad, pokud jde o posvátnou moc, dary a požehnání, které [mají] příležitost a právo jako držitelé Božího kněžství mít“.

• President Boyd K. Packer učil o moci odpuštění (strana 30). Jsou nějakí lidé, kterým byste měli odpustit? Nebo existují nějaké znepokojující zážitky, které byste měli „nechat být“? Usilujte o Pánovu pomoc, abyste mohli nalézt pokoj a sílu odpustit.

• Starší Richard G. Scott vyprávěl o tom, jak si s manželkou, Jeanene, navzájem vyjadřovali lásku tím, že si psali vzkazy (strana 94). Zvažte, zda byste nemohli napsat nějaký vzkaz svému manželskému partnerovi, kterým byste mu řekli, jako moc ho milujete a vážíte si ho. Pak tento vzkaz umístěte někam, kde ho vaše manželka, resp. manžel najde.

• Starší David A. Bednar se zmínil o příběhu presidenta Josepha F. Smitha o tom, jak získal svědectví (strana 87). Projděte si tento příběh a přemýšlejte o tom, jaké zážitky ovlivnily vaše svědectví. ■

Generální předsednictva pomocných organizací

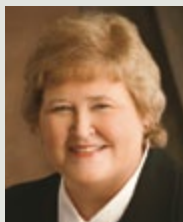
POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Silvia H. Allredová
První rádkyně

Julie B. Becková
Presidentka

Barbara Thompsonová
Druhá rádkyně

MLADÉ ŽENY

Mary N. Cooková
První rádkyně

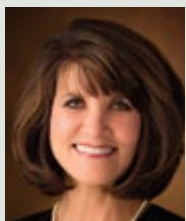

Elaine S. Daltonová
Presidentka

Ann M. Dibbová
Druhá rádkyně

PRIMÁRKY

Jean A. Stevensová
První rádkyně

Rosemary M. Wixomová
Presidentka

Cheryl A. Esplinová
Druhá rádkyně

MLADÍ MUŽI

Larry M. Gibson
První rádce

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Druhý rádce

NEDĚLNÍ ŠKOLA

David M. McConkie
První rádce

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Druhý rádce

Učení pro naši dobu

Lekce na shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení o čtvrté neděli budou věnovány „Učení pro naši dobu“. Jednotlivé lekce lze připravovat s využitím jednoho nebo více proslovů pronesených na poslední generální konferenci. Presidenti kůlů a okrsků mohou rozhodnout, jaké proslovy se mají použít, nebo touto zodpovědností mohou pověřit biskupy a presidenty odboček. Vedoucí mají zdůrazňovat, jaký význam a užitek má to, když bratři Melchisedechova kněžství a sestry Pomocného sdružení studují v danou neděli tytéž proslovy.

Účastníky lekcí vyučovaných o čtvrté neděli povzbuzujeme, aby studovali poslední konferenční vydání časopisu a aby si ho nosili do třídy.

Doporučení pro přípravu lekcí z proslovů

Modlete se o to, aby při studiu a výuce proslovu(ů) byl s vámi Svatý Duch. Můžete být pokoušeni připravit si lekci s použitím jiných

materiálů, avšak konferenční proslovy představují schválené studijní osnovy. Vaším úkolem je pomáhat druhým učit se evangelium, tak jak tomu bylo učeno na poslední generální konferenci Církve, a žít podle něj.

Projděte si proslov(y) a vyhledejte zásady a nauky, které uspokojí potřeby členů třídy. Rovněž v proslovu(ech) vyhledávejte příběhy, odkazy na verše z písem a různá prohlášení, které vám pomohou učit těmto pravdám.

Připravte si osnovu toho, jak chcete těmto zásadám a naukám vyučovat. Vaše osnova má zahrnovat otázky, které členům třídy pomohou:

- Vyhledávat v proslovu(ech) zásady a nauky.
- Přemýšlet o jejich významu.
- Dělit se o vlastní porozumění tématu, o myšlenky, zkušenosti a svědectví.
- Uplatňovat tyto zásady a nauky v životě. ■

MĚSÍCE

MATERIÁLY PRO LEKCI O ČTVRTÉ NEDĚLI

květen 2011–
říjen 2011

Proslovy z *Liahony* vydané
v květnu 2011 *

listopad 2011–
duben 2012

Proslovy z *Liahony* vydané
v listopadu 2011 *

* Tyto proslovy jsou k dispozici (v mnoha jazycích) na webových stránkách conference.lds.org.

Vedoucí oslavují sociální péči, oznamují stavbu chrámů

Více než 100 000 lidí se zúčastnilo pěti zasedání 181. výroční generální konference Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů v Konferenčním centru v Salt Lake City v Utahu v USA, zatímco další miliony tato zasedání sledovaly nebo jim naslouchaly prostřednictvím televize, rozhlasu, satelitního vysílání a internetu.

Členové po celém světě sledovali konferenci v 93 jazycích. Zvukový záznam, videozáznam a text tohoto vysílání v mnoha jazycích jsou již dostupné na internetových stránkách conference.lds.org a budou k dispozici také na discích DVD a CD.

President Thomas S. Monson zahájil konferenci tím, že oznámil místa pro stavbu tří nových chrámů – Fort Collins v Coloradu v USA; Meridian v Idahu v USA a Winnipeg v Manitobě v Kanadě – tím počet chrámů, které byly oznámeny nebo se stavějí, vzroste

Nahoře: Mladý muž ve městě Madera v Kalifornii sklízí hrozny na církevní vinici, která produkuje rozinky pro církevní systém sociální péče. **Níže vlevo:** Rodina se účastní satelitního vysílání generální konference v Coimbre v Portugalsku.

na 26. V současné době je v provozu 134 chrámů.

President Monson také zdůraznil důležitost misionářské práce, když řekl: „Misionářská práce je životodárnou silou království.“ V současnosti slouží ve 340 misiích na celém světě přibližně 52 000 misionářů.

V sobotu odpoledne byla vyjádřena podpora 10 novým generálním autoritám a 41 územním sedmdesátníkům, zatímco 34 územních sedmdesátníků bylo uvolněno. Kromě toho byl starší Don R. Clarke z Druhého kvoru Sedmdesáti povolán sloužit v Prvním kvoru Sedmdesáti. Statistická zpráva za rok 2010 ukázala, že počet členů Církve nyní přesahuje 14 milionů.

Řada proslovů pronesených během této dvoudenní konference se soustředila na sociální péči Církve a na jediný církevní program sociální péče,

který v roce 2011 slaví své 75. výročí.

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, v sobotu oznámil, že v rámci oslav 75. výročí programu sociální péče jsou členové Církve po celém světě vyzýváni k tomu, aby se zúčastnili dne služby. Den služby se má konat na úrovni sboru nebo kůlu někdy v průběhu roku. O podrobnostech každého projektu mají rozhodnout místní vedoucí, a členové jsou povzbuzováni k tomu, aby k účasti přizvali i druhé, jak to uznají za vhodné.

President Monson konferenci zakončil velikonočním svědectvím o Kristu: „V oné poslední chvíli mohl [Ježíš Kristus] uhnout. On to však neudělal. Sestoupil pod všechny věci, aby všechny věci mohl spasit. Tím nám dal život přesahující tuto smrtelnou existenci.“ ■

Starší
José L. Alonso
Sedmdesátník

José Luis Alonso Trejo měl svědectví o moci modlitby ještě předtím, než se stal členem Církve. „Když mi bylo 11,“ říká, „téměř jsem zemřel. Lékaři mi už nedávali žádnou naději – zaslechl jsem, jak o mně hovoří. A tak jsem se stále dokola modlil k Pánu, a On mě uzdravil.“

Když jsem později slyšel příběh Josepha Smitha a dozvěděl jsem se, že již jako 14letý chlapec hovořil s Bohem, věděl jsem, že je to pravda. Věděl jsem, že Bůh může odpovídat na naše modlitby, a že nás zná.“

Tentýž pocit pokoje vedl staršího Alonsa při studiu Knihy Mormonovy. „Díky modlitbě a této knize s jistotou vím, že Ježíš je Kristus,“ říká.

Starší Alonso se narodil v listopadu 1958 Luisovi a Luz Alonsoovým v Mexico City v Mexiku. V dospívání se přestěhoval do města Cuautla v Mexiku, kde se stal členem Církve. Účast na Vzájemném sdružení ho přivedla do kontaktu s oddanou mládeží, která se s ním spřátelila a poskytla mu druhý domov. A právě na Vzájemném sdružení poznal Rebeccu Salazarovou, která se později stala jeho manželkou.

Když bylo staršímu Alonsovi 19, sloužil na misi na plný úvazek v Mexické misii Hermosillo. Po návratu z misie byli 24. února 1981 starší Alonso a Rebecca oddáni v chrámu Mesa v Arizoně. Jsou rodiči dvou dětí.

Kromě toho, že starší Alonso slouží jako ředitel institutu Církevního vzdělávacího systému, má také titul doktora medicíny v oboru pediatrie a pracoval jako homeopat a chirurg. Jeho profesní dráha je důkazem jeho dlouholeté touhy sloužit a žehnat druhým – tak jako Pán žehnal jemu, když v dětství onemocněl. „Služba druhým posiluje jednotu a bratrství,“ říká, „a přivolává moc Páně do našeho života.“

Předtím, než byl starší Alonso povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil jako biskup, president misie kůlu, president kůlu, rádce presidenta misie, president Mexické misie Tijuana a územní sedmdesátník. ■

Starší
Ian S. Ardern
Sedmdesátník

Kdykoli zazvoní telefon nebo někdo zaklepe na dveře, první slova, která od staršího Iana Sidneyho Arderna obvykle uslyšíte, jsou: „Jak vám mohu pomoci?“

Starší Ardern, který se narodil v únoru 1954 ve městě Te Aroha na Novém Zélandu Harrymu a Gwladys McVicar Wiltshireovým, říká, že právě ty zdánlivě malé skutky služby bývají v životě dárce i obdarovaného těmi nejdůležitějšími. „Služba není vždy jednoduchá, ale vždy požehná váš život,“ říká starší Ardern.

Starší a sestra Ardernovi se poznali v době, kdy studovali na Církevní akademii na Novém Zélandu, a byli oddáni 17. ledna 1976 v chrámu Hamilton na Novém Zélandu. Jejich čtyři děti vyrostly v domově, ve kterém byly prioritami vzájemná láskyplná péče a potřeba rozumět zásadám evangelia a žít podle nich. „Vidět tytéž priority v domovech našich ženatých a vdaných dětí je pro nás požehnáním,“ říká starší Ardern.

Pán od svých dětí očekává mnoho, a poskytuje způsob, jak je možné tato očekávání splnit. „Jsem nesmírně vděčný za všechny ty, kteří naší rodině pomohli následovat Pána,“ říká starší Ardern.

Následování učení proroků v domově je pro Ardernovy prioritou. Každodenní studium písem se stalo zvykem, neboť malé děti dbaly na to, aby se konalo, aby se mohly střídat v umístování červených nálepek na kalendář, které ukazovaly, že studium toho dne proběhlo. „Dobré návyky mohou vzejít z malých a prostých věcí,“ říká sestra Ardernová.

Předtím, než byl starší Ardern povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil jako misionář ve Francii a v Belgii, jako president Mladých mužů kůlu, vysoký rádce, rádce biskupa, biskup, rádce presidenta kůlu, president Fidžijské misie Suva a územní sedmdesátník.

Starší Ardern obdržel bakalářský a magisterský titul ve vzdělávání na Universitě Waikato na Novém Zélandu. K jeho profesní dráze patří mnoho funkcí v Církevním vzdělávacím systému, včetně učitele, ředitele, koordinátora semináře na Novém Zélandu, rektora Církevní akademie na Novém Zélandu a ředitele území Tichomoří. ■

Starší Carl B. Cook

Sedmdesátník

Když se Carl Bert Cook jako mladý misionář v Misii jazykové přípravy (předchůdkyně Misionářského výcvikového střediska) připravoval na misii v Hamburku v Německu, zápasil s němčinou. Zatímco on se snažil zvládnout základní slovíčka, členové jeho okrsku rychle postupovali ke složitějším pojmům.

Starší Cook, mladý misionář zklamaný z nedostatečného pokroku, vyhledal božskou pomoc skrze kněžské požehnání a modlitbu. Starší Cook vzpomíná, že po jedné obzvlášť procítěné modlitbě obdržel konkrétní odpověď – Pán ho nepovolal k tomu, aby zvládl německý jazyk, ale aby sloužil celým srdcem, myslí a silou.

„Ihned jsem si pomyslel: ‚To dokážu!‘“ říká starší Cook, který byl nedávno povolán jako člen Prvního kvora Sedmdesáti. „Dokážu sloužit celým srdcem, myslí a silou.“ Povstal jsem a pocítil jsem úlevu. Najednou jsem se přestal srovnávat se svým společníkem a členy okrsku a začal jsem hledět na to, jak můj pokrok hodnotí Pán.“

Ačkoli starší Cook říká, že se po této zkušenosti neučil jazyku o nic rychleji, nepocítoval již své předešlé obavy, neboť věděl, že dělá to, co od něj Pán očekává. Říká, že tato zkušenost byla důležitá pro všechna povolání, která od té doby měl, včetně povolání biskupa, rádce v předsednictvu kůlu, presidenta kůlu, presidenta Novozélandské misie Auckland, územního sedmdesátníka a i v současném pověření.

Starší Cook získal bakalářský titul v obchodním marketingu na Weberově státní universitě a magisterský titul v obchodní administrativě na Utažské státní universitě. V rámci své profesní dráhy působil v oblasti nemovitostí.

Starší Cook se narodil v říjnu 1957 v Ogdenu v Utahu Ramoně Cookové Barkerové a zesnulému Bertu E. Cookovi. 14. prosince 1979 se v chrámu Ogden Utah oženil s Lynette Hansenovou. Jsou rodiči pěti dětí. ■

Starší LeGrand R. Curtis ml.

Sedmdesátník

Starší LeGrand Raine Curtis ml. ví, že „Pán požaduje srdce a ochotnou mysl“. (NaS 64:34.)

„Velmi rád sloužím v Církvi, a činím tak pilnou prací a s ochotným postojem,“ říká jeho manželka Jane Cowan Curtisová, se kterou se starší Curtis oženil 4. ledna 1974 v chrámu Salt Lake. „Služba je jeho největším přáním a touhou.“

Starší Curtis se narodil v srpnu 1952 v Ogdenu v Utahu LeGrandu R. a Patricii Glade Curtisovým. Jeho otec se později stal členem Druhého kvora Sedmdesáti (1990–1995).

Předtím, než byl starší Curtis ml. povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil na misii v Italské misii sever a také jako biskup, vysoký rádce, president kůlu, president Italské misie Padova a územní sedmdesátník. V době, kdy byl povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil jako člen Pátého kvora v území Utah Salt Lake City.

Starší Curtis získal na Universitě Brighama Younga titul v ekonomii a na Michiganské universitě získal titul doktora práv. V době, kdy byl povolán, byl advokátem a společníkem v advokátní firmě. Vedle studia a práce vychovali starší Curtis a jeho manželka pět dětí.

Starší Curtis říká, že poté, co v letech 2004 až 2011 sloužil jako územní sedmdesátník, je vděčný za to, že měl příležitost pracovat s generálními autoritami. „Byl jsem požehnan příležitostmi pracovat v Církvi s výjimečnými vedoucími,“ říká. „Pozorovat je a učit se od nich pro mě bylo velikou výsadou.“

Sestra Curtisová říká, že starší Curtis má vždy ochotné ruce a ochotné srdce. „Jeho postoj vždy byl: ‚Udělám to,‘“ říká.

Nauka a smlouvy 64:34 končí těmito slovy: „Ochotní a poslušní budou jísti dobré věci země Sion v těchto posledních dnech.“ Bratr a sestra Curtisovi říkají, že oni i jejich děti a vnoučata byli za službu Pánu neobyčejně požehnáni. ■

Starší W. Christopher Waddell

Sedmdesátník

V rodině staršího Waynea Christophera Waddella vždy měli tuto nepsanou základní zásadu: „Důvěřuj Pánu.“

„Když důvěřujete Pánu, velké změny vám nemusejí dělat starosti,“ říká o nečekaných životních zvratech starší Waddell. „Víme, že Pán pro nás chce v srdci to nejlepší, a že budeme požehnáni.“

Starší Waddell se narodil v červnu 1959 ve městě Manhattan Beach v Kalifornii a je synem Waynea a Joanny Waddellových. Na Státní universitě v San Diegu získal bakalářský titul v oboru historie a hrál tam také volejbal. Zastával mnohé funkce ve firmě poskytující celosvětové investiční služby.

Starší Waddell se oženil s Carol Stanselovou 7. června 1984 v chrámu Los Angeles v Kalifornii. Mají čtyři děti. Pro rodinu Waddellových je nejdůležitější jednotu. Tuto jednotu přičítají snaze následovat ve svém domově Spasitelovo evangelium. Důležité jsou pro ně také rodinné činnosti a akce – trávení společného času na plážích poblíž domova a navštěvování sportovních událostí jako rodina.

Předtím, než byl starší Waddell povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil jako misionář na plný úvazek ve Španělsku, jako biskup, vysoký rádce, rádce presidenta misie, president kůlu, president Španělské misie Barcelona a územní sedmdesátník.

Starší Waddell říká, že jedna zkušenost střídala druhou, a každá z nich něco dodává k „pokladu svědectví“, na který se spoléhá při překonávání životních zkoušek.

Když starší Waddell hovoří o přípravě na své nové povolání, hovoří o chrámu.

„Co nás na to připravilo? Když jsme poprvé vstoupili do chrámu a uzavřeli jsme smlouvy, slíbili jsme, že budeme ochotni udělat vše, o čem nás Pán požádá, i kdyby to nebylo lehké,“ říká. „Jediné, co musíte dělat, je chodit do chrámu, sloužit na misi, uzavírat smlouvy a pak sledovat, jak Jeho ruka řídí toto dílo. Neděláme nic zvláštního; jen dodržujeme smlouvy, které jsme uzavřeli, tak jako všichni ostatní.“ ■

Starší Kazuhiko Yamashita

Sedmdesátník

O d doby, kdy se starší Kazuhiko Yamashita stal před mnoha lety mladým biskupem ve městě Fukuoka v Japonsku, se neustále učí z dobrého příkladu a postojů svých služebně starších vedoucích.

Brzy poté, co si starší Yamashita vzal za manželku Tazuku Tashirovou, se přestěhovali z Tokia do Fukuoky, kde byl starší Yamashita ani ne ve třiceti letech povolán biskupem.

„To bylo pro mě i pro rodinu těžké,“ říká starší Yamashita. „Měli jsme tehdy tři malé děti a byli jsme v té oblasti noví, ale byla to pro mě rovněž výborná příležitost učit se, a také učit druhé, a mé svědectví i víra se prohloubily.“

„Občas to samozřejmě bylo těžké, protože děti byly malé, a já jsem, coby vedoucí v Církvi, ještě neměl mnoho zkušeností,“ říká starší Yamashita. „Moji služebně starší vedoucí mi byli dobrým příkladem, a svým postojem a chováním mě naučili mnoha věcem.“

Sestra Yamashitaová říká, že sledovala, jak její manžel přijímá mnohá povolání a jak se díky výzvám, které tato povolání přinášela, stává lepším otcem a duchovnějším vedoucím. Byla svědkem toho, jak se postupem doby mění a stává se laskavějším a láskyplnějším otcem a manželem. Jejich rodina ráda tráví čas pohromadě, včetně každoročních dlouhých výletů autem.

Starší Yamashita, který se narodil v září 1953, je synem Kiyoshiho a Sadae Yamashitaových. Vyrůstal v Tokiu v Japonsku, kde v roce 1971 poznal na světové výstavě Expo 1970 Církev.

Starší Yamashita získal bakalářský titul v oboru vzdělávání na Saitamské universitě a magisterský titul v kinantropologii na Tsukubské universitě. Studoval také teorii tělesné výchovy na Universitě Brighama Younga. Starší Yamashita byl asistentem a profesorem na několika universitách a sloužil v mnoha vědeckých, společenských a sportovních organizacích.

Starší Yamashita a jeho manželka byli oddáni 29. března 1980 a zpečetěni byli po dokončení chrámu Tokio v prosinci 1980. Mají šest dětí.

Předtím, než byl starší Yamashita povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil jako biskup, vysoký rádce, president misie kůlu, president kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší Randall K. Bennett

Sedmdesátník

Když Randall Kay Bennett dosahoval jako ortodontista svého profesního vrcholu, on a jeho manželka Shelley pocítili „jasné vnuknutí“, že se mají připravit na službu na misi. To znamenalo, že potřebovali okamžitě prodat dům.

Důvod pro toto nabádání nebyl zjevný hned – trvalo to tři roky, než se jim podařilo dům prodat, a byl to proces, který „vyžadoval hodně trpělivosti“, a museli jsme „Pánu ukázat, že jsme Mu skutečně zavázáni“, říká starší Bennett. „I nadále jsme Pánu důvěřovali a snažili jsme se Mu zůstat nablízku častými návštěvami chrámu, každodenním studiem písem, modlitbou, půstem a službou druhým.“

Krátce poté, co se dům podařilo prodat, byl starší Bennett povolán sloužit v Misionářském výcvikovém středisku v Provu a poté jako prezident Ruské misie Samara.

„Vědomí toho, že na nás Pán pamatoval a připravoval nás, bylo nádherné, a současně s sebou přinášelo pocity pokory,“ říká starší Bennett. „Poznali jsme, že Pán si je vědom úmyslů v naší mysli a pocitů v našem srdci. Naučili jsme se důvěřovat tomu, že On ví vše lépe než my, že toho ví více než my a že nás miluje.“

Kromě toho, že byl starší Bennett povolán jako člen Druhého kvora Sedmdesáti a jako prezident misie, sloužil také jako prezident a rádce v odbočce Misionářského výcvikového střediska v Provu, člen vysoké rady kůlu, rádce v biskupstvu, prezident Mladých mužů sboru, v mnoha dalších povoláních a jako misionář ve Francouzské misii Paříž a ve Francouzské misii Toulouse.

Starší Bennett získal titul doktora v zubním lékařství na Universitě Alberta (Kanada) a magisterský titul v ortodoncii na Universitě Loma Linda v jižní Kalifornii v USA.

Starší Bennett se narodil v červnu 1955 ve městě Magrath v Albertě v Kanadě. Jeho rodiči jsou Donald Kay Bennett a Anne Darlene Longová. Starší Bennett se 23. dubna 1977 oženil s Shelley Dianne Watchmanovou v chrámu Cardston v Albertě. Jsou rodiči čtyř dětí. ■

Starší J. Devn Cornish

Sedmdesátník

Starší John Devn Cornish ví, že v Církvi je důležitý každý člen i každé povolání.

„Když přemýšlíme o církevních povoláních, je důležité uvědomit si, že nezáleží na tom, kde v letadle sedíme – podstatné je, že v tom letadle jsme,“ říká. „Být součástí tohoto díla je z hlediska věčnosti důležité. Na funkci, kterou v něm zastáváme, už tolik nezáleží.“

Starší Cornish vykonává církevní povolání od doby, kdy byl povolán sloužit v misii Guatemala–El Salvador, až po jeho poslední povolání v Druhém kvoru Sedmdesáti, přičemž mezi jeho další povolání patřila povolání presidenta Mladých mužů, presidenta kvora starších, výkonného tajemníka sboru, vedoucího skupiny vysokých kněží, vysokého rádce, biskupa, presidenta kůlu, presidenta Dominikánské misie Santiago a územního sedmdesátníka.

Starší Cornish se narodil v dubnu 1951 v Salt Lake City v Utahu Georgeovi a Naomi Cornishovým, a vyrůstal v Utahu, Georgii a Virginii, než se do Utahu vrátil studovat na universitě.

V době, kdy žil v Provu, poznal na akci pro mladé svobodné dospělé Elaine Simmonsovou. Byli oddáni v srpnu 1973 v chrámu Manti Utah.

Zatímco starší Cornish s manželkou vychovával šest dětí, sloužil ve zdravotnickém sboru Vojenského letectva Spojených států, získal titul bakaláře a doktora medicíny na Universitě Johnse Hopkinse a vykonal stáž v pediatrii na Harvardské lékařské fakultě při Dětské nemocnici v Bostonu.

Rodina se musela během let strávených vzděláváním a prací v Idahu, Texasu, Kalifornii a Georgii často stěhovat, ale starší a sestra Cornishovi říkají, že všude moc rádi sloužili v Církvi.

„Toto dílo se šíří po celém světě, a je velkým požehnáním, že můžeme sloužit Pánovým dětem, ať už jsme kdekoli,“ říká starší Cornish.

Starší Cornish říká, že jeho povolání do kvora Sedmdesáti „bude jako každé povolání v Církvi další příležitostí podílet se na díle Páně“. „Jsme za tuto výsadu vděční.“ ■

Starší O. Vincent Haleck

Sedmdesátník

Starší Otto Vincent Haleck již od mala platil desátek, postil se a studoval písma – a potom poznal misio-náře a byl pokřtěn.

Matka staršího Halecka byla členkou Církve, ale dlouhá léta nechodila na shromáždění. Jeho otec členem Církve nebyl. I přesto rodina platila desátek, každý týden se postila, denně četla Bibli a z toho, co měla, dávala potřeb-ným. Starší Haleck vyrostl na odkazu víry.

Starší Haleck se narodil v lednu 1949 v Americké Samoi. Jeho rodiče, Otto a Dorothy Haleckovi, ho poslali na studia do Kalifornie v USA. V sedmnácti letech si všiml, že někteří přátelé ve studentské samosprávě jsou jiní než ostatní studenti. „Pozvali mě na Vzájemné sdružení a to, co se stalo potom, je už známý příběh,“ říká starší Haleck.

Starší Haleck získal titul bakaláře v oboru reklama a marketing na Universitě Brighama Younga. V Americké Samoi vlastní několik podniků a věnuje se dobročinné práci. Starší Haleck se 29. června 1972 v chrámu Provo Utah oženil s Peggy Ann Cameronovou. Mají tři děti.

Evangelium nakonec přijala celá rodina staršího Halecka. Starší Haleck měl tu výsadu, že mohl pokřtít svého 80letého otce a byl svědkem toho, jak se jeho matka po 50 letech manželství vrátila k aktivitě v Církvi.

Předtím, než byl starší Haleck povolán do Druhého kvora Sedmdesáti, sloužil jako misionář na plný úvazek v misii Apia Samoa, jako biskup, vysoký rádce kůlu, pa-triarcha, president kůlu a v poslední době jako president misie Apia Samoa.

Starší Haleck věří, že tam, kde je nyní, ho přivedly všechny jeho životní zkušenosti. „Když se ohlédnu na svůj život, mohu říci, že v něm vidím Pánovu ruku,“ říká starší Haleck. „Jsem vděčný za důvěru, kterou v nás Pán vkládá, a cením si jí. Miluji Pána a doufám, že budu dobrým ná-strojem. Víím, že mi Pán bude pomáhat.“ ■

Starší Larry Y. Wilson

Sedmdesátník

Hledání rovnováhy mezi prací, Církví a rodinnými zodpovědnostmi je pro staršího Larryho Younga Wilsona výzvou, on však dbá na to, aby členové rodiny věděli, jak jsou pro něj důležití.

„Zkušenost, která na mne měla v životě největší vliv, je úloha manžela a otce,“ říká starší Wilson. „Zřídka kdy jsem zmeškal nějaké sportovní, hudební nebo jiné vystoupení našeho dítěte. Četl jsem jim před spaním pohádky a mod-lil jsem se s nimi, než jsem je večer uložil do postele. Je nesmírně důležité věnovat se jim.“

Starší Wilson zná dobře požadavky, jež jsou na člověka ve vedoucí pozici kladeny ve všech stránkách života. Narodil se v prosinci 1949 v Salt Lake City v Utahu v USA Georgeovi a Idě Wilsonovým, a vyrůstal v Pocatellu v Idahu v USA. Na Harvardově univerzitě získal titul ba-kaláře v oboru anglická a americká literatura a později na Stanford Graduate School of Business získal titul inženýra v oboru řízení obchodu.

Starší Wilson prožil svou profesní dráhu jako poradce a vedoucí pracovník ve zdravotnickém průmyslu. I když měl náročné zaměstnání, dbal na to, aby neovládalo jeho celý život.

„Kolem pracovního života si musíte stanovit hranice,“ říká. „Jinak pohltní všechno ostatní. Prakticky řečeno, práce, Církve a čas pro rodinu se musejí střídat. Modlete se o vedení a poznáte, která z nich bude mít v daný den prioritu.“

Předtím, než byl starší Wilson povolán do Druhého kvora Sedmdesáti, sloužil pilně jako misionář v misii Brazílie-střed a jako biskup, president kůlu a územní sedmdesátník.

Onu důležitou rovnováhu ve veškeré jeho službě mu pomáhá nacházet jeho manželka Lynda Mackey Wilsonová, s níž se oženil 10. července 1974 v chrámu Logan Utah. Wilsonovi vychovali čtyři děti.

„Vždy, když jsem odcházel na nějakou církevní schůzku, mi říkávala: ‚Měj se dobře, drahý. Jdi sloužit Pánu,‘“ říká starší Wilson. „Učila naše děti hlubšímu významu mé služby. Zanedlouho říkávaly: ‚Měj se dobře, tati. Jdi sloužit Pánu!‘“ ■

Presidenti David O. McKay, Heber J. Grant a J. Reuben Clark ml. (zleva doprava). První předsednictvo na návštěvě Náměstí sociální péče v roce 1940.

Oslavy 75 let církevní sociální péče

Heather Wrigleyová

Církevní časopisy

Na 181. výroční generální konferenci Církve bylo několik proslovů věnováno připomínce církevního programu sociální péče, který funguje již 75 let.

V den, kdy byl tento plán v roce 1936 zahájen, president David O. McKay, tehdejší rádce v Prvním předsednictvu, potvrdil jeho božsky inspirovaný původ: „[Program sociální péče] je založen na základě božského zjevení, a na celém světě neexistuje nic jiného, co by dokázalo členům poskytovat tak efektivní péči.“¹

Od té doby uplynulo již 75 let. Vystřídalo se několik hospodářských cyklů. Svět prošel obrovskými společenskými a kulturními změnami, a Církev zažila mohutný růst.

Avšak slova o božsky inspirovaném církevním plánu sociální péče vyřčená onoho dne v roce 1936 jsou dnes stejně pravdivá jako tehdy.

Zásady sociální péče

V roce 1929 zažily Spojené státy obrovské finanční ztráty po krachu na burze cenných papírů. V roce 1932 dosáhla nezaměstnanost v Utahu 35,8 procent.

Přestože měla Církev zavedené určité zásady sociální péče, včetně soustavy zásobáren a programů, jež členům pomáhaly při hledání práce, mnoho členů žádalo o státní podporu.

„Domnívám se, že mezi lidmi vzrůstá snaha získat něco od vlády Spojených států s nadějí, že to nebudou muset nikdy splatit,“ poznamenal v té době president Heber J. Grant (1856–1945).²

Církevní vedoucí chtěli členům s těžkostmi pomoci, ale přitom nechtěli podporovat zahálčivost nebo sklon něco si nárokovat. Cílem bylo pomoci lidem, aby si sami pomohli stát se nezávislími.

V roce 1933 První předsednictvo

oznámilo: „Nejde-li o poslední východisko, naši fyzicky schopní členové se nesmějí nechat zahanbit přijetím něčeho za nic. ... Úředníci Církve, kteří poskytují pomoc, musejí navrhnout způsoby a prostředky, jakými mohou všichni fyzicky schopní členové Církve, kteří jsou v nouzi, kompenzovat poskytnutou pomoc tím, že odvedou nějakou službu.“³

Díky vhodným zásadám a víře Svatých se jednotlivé církevní jednotky i celá Církev pustily do organizování kurzů šití a konzervování, koordinování pracovních projektů, získávání farem a zdůrazňování spravedlivého, hospodářného a nezávislého života.

Církevní plán sociální péče

Zorganizováním Církevního zajišťovacího plánu (v roce 1938 přejmenovaného na Církevní plán sociální péče) byla lidem podle jejich možností dána příležitost k tomu, aby si pomoc, kterou obdrželi, odpracovali. Tento plán lidi učil, aby se spoléhali sami na sebe, než aby vyhledávali, co by mohli dostat.

„Naším prvotním úmyslem bylo zavést ... systém, který by odstranil kletbu zahálky, zlo podpory v nezaměstnanosti a který by znovu nastolil nezávislost, podnikavost, šetrnost a sebeúctu mezi naším lidem,“ řekl president Grant během generální konference v říjnu 1936. „Práce má být znovunastolena jako vládnoucí zásada v životě členů naší Církve.“⁴

Během let se církevní systém sociální péče rozšířil o mnoho programů: Social Services [Sociální služby] (nyní LDS Family Services [Rodinné služby SPD]), LDS Charities [Charita SPD], Humanitarian Services [Humanitární služby] a Emergency Response [Nouzová pomoc]. Tyto a další programy přinesly požehnání do života stovek tisíc lidí z Církve i mimo ni.

Ať výrobou chleba (vlevo nahoře), pěstováním vinné révy (vpravo nahoře), nebo poskytováním pomoci nějakým jiným způsobem, církevní program sociální péče usiluje o rozvinutí soběstačnosti skrze víru v Ježíše Krista.

Mezinárodní působnost

President J. Reuben Clark ml., druhý rádce v Prvním předsednictvu, prozíravě obhajoval pokračování programu sociální péče i po skončení Velké hospodářské krize – v době vypuknutí druhé světové války. V říjnu 1945 vyzval president Spojených států Harry S. Truman presidenta Církve George Alberta Smitha (1870–1951), aby oznámil, jak a kdy by bylo možné poslat dodávky pomoci do oblastí Evropy, které byly zničeny válkou. K úžasu presidenta Trumana církevní vedoucí odpověděli, že potraviny, oblečení a další věci jsou již shromážděny a jsou připraveny k odeslání.

V průběhu času Církev rozšířila svá zařízení a programy sociální péče tak, aby pokrývaly více druhů potřeb i zeměpisných oblastí. V 70. letech rozšířila Církev projekty sociální péče a výroby do Mexika, Anglie a do Tichomoří. Během dalšího desetiletí vznikla i první církevní centra zaměstnanosti mimo území Spojených států, a to v Argentině, Chile, Paraguayi a Uruguayi.

S vytvořením Církevních

humanitárních služeb v roce 1985 nesmírně vzrostlo úsilí Církve v humanitární oblasti – oblečení a další věci se třídí a rozesílají do oblastí celého světa stížených chudobou nebo přírodními katastrofami.

Růst počtu členů Církve po celém světě, a zvláště v rozvojových zemích, přináší v dnešní době nové náročné úkoly, jejichž plnění se program sociální péče nyní přizpůsobuje.

Inspirovaný plán pro dnešní dobu

Základní zásady sociální péče – soběstačnost a píle – platí dnes, stejně jako platily v době, kdy Pán přikázal Adamovi: „V potu tváře své chléb jísti budeš.“ (Genesis 3:19.)

V posledních dnech Pán prohlásil: „A zásobárna bude udržována zasvěceními církve; a bude postaráno o vdovy a sirotky, tak jako o chudé.“ (NaS 83:6.) Potom nám připomněl: „Ale to musí nezbytně býti učiněno mým vlastním způsobem.“ (NaS 104:16.)

Zásady sociální péče fungují po celém světě jako zásady pro každodenní život jednotlivých členů a jejich rodin.

„Síla Církve a Pánova skutečná

zásobárna se nachází v domovech a srdcích Jeho lidu,“ řekl starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů.⁵

Tím, že se lidé skrze víru v Ježíše Krista stávají soběstačnými, se naplňuje dlouhodobý cíl tohoto programu, tak jak ho definoval president Clark – „budovat charakter členů Církve, dárců i příjemců, a tak zachránit vše krásné, co je hluboko v nich, a přivést k rozkvětu skryté bohatství ducha, což je koneckonců posláním, účelem a smyslem existence této Církve.“⁶ ■

ODKAZY

1. David O. McKay, převzato z: Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, unpublished ms., Salt Lake City (1984), 26–27.
2. Heber J. Grant, Conference Report, Oct. 1933, 5.
3. James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols., (1965–1975) 5:332–334.
4. Heber J. Grant, Conference Report, Oct. 1936, 3.
5. Robert D. Hales, „Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men's Souls“, *Ensign*, May 1986, 28.
6. J. Reuben Clark ml., mimořádné setkání presidentů kůlů, 2. října 1936.

Inspirovaná slova o inspirované práci: Z proslovů o sociální péči

Na 181. výroční generální konferenci Církve bylo několik proslovů věnováno připomínce církevního programu sociální péče, který funguje již 75 let.

Níže jsou uvedeny výňatky z proslovů, které byly zaměřeny na program sociální péče a na zásady sociální péče stanovené Pánem, jež mají pomoci Jeho dětem, aby si dokázaly pomoci samy.

President Thomas S. Monson

„Prohlašuji, že program sociální péče Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je inspirovaný Všemohoucím Bohem.“ (Viz „Svatý chrám – maják světu“, str. 90.)

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu

„Veliké časné potřeby dětí Nebeského Otce jsou znovu aktuální, jako

tomu bylo, a jako tomu bude, ve všech dobách. Zásady církevního programu sociální péče neplatí jen v jednom období nebo na jednom místě. Platí za všech dob a na všech místech.“

„[Pán nás] vyzývá ... a přikazuje nám, abychom se podíleli na Jeho díle a pozvedali potřebné. Smlouvu, že tak budeme činit, uzavíráme ve vodách křtu a ve svatém chrámu Božím. Tuto smlouvu obnovujeme v neděli, když přijímáme svátost.“ (Viz „Příležitosti konat dobro“, str. 22.)

Biskup H. David Burton, předsedající biskup

„Prorocký plán sociální péče není v historii Církve jen zajímavou poznámkou pod čarou. Zásady, na nichž je založen, definují to, jakými jsme lidmi. Tvoří podstatu toho, jakými osobně jsme jako učedníci našeho Spasitele a Příkladu – Ježíše Krista.“

„Účelem této posvátné práce není jen pomáhat a žehnat trpícím nebo potřebným. Jako synové a dcery Boží nemůžeme zdědit plnou míru věčného života, pokud se plně nezapojíme do úsilí o sebe vzájemně pečovat, zatímco jsme zde na zemi. Právě skrze dobový proces obětování se a dávání ze sebe druhým se učíme celestiálním zásadám oběti a zasvěcení.“

„Toto je ona posvátná práce, kterou Spasitel očekává od svých učedníků. Právě tuto práci měl tak rád, když kráčel po zemi. Víím, že by konal právě tuto práci, kdyby dnes byl zde mezi námi.“ (Viz „Posvěcující práce sociální péče“, str. 81.)

Silvia H. Allredová, první rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

„Muži a ženy v Církvi dnes společně poskytují pomoc potřebným. ... Když naši základní zásadou v péči o druhé bude láska, pak se naše služba stane evangeliem činu. Toto je evangelium ve své nejlepší podobě. Toto je čisté náboženství.“ (Viz „Pravá podstata učednictví“, str. 84.) ■

Stálý vzdělávací fond naplňuje své prorocké přísliby

Natasia Garrettová Církevní časopisy

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) před deseti lety upozornil na jeden problém – to, že se mnoho navrátilších se misiónářů i dalších způsobilých mladých lidí v rozvojových oblastech nedokáže vymanit z chudoby – a nabídl

řešení: Stálý vzdělávací fond (SVF). Ten měl být zřízen jako úvěrový fond, který by využíval darů členů a přátel Církve a poskytoval by půjčky na vzdělání mladým lidem s tím, že se tak připraví na výdělečné zaměstnání v místě, kde žijí, a půjčku později splatí, aby podobnou příležitost mohli dostat i další. President

Hinckley řekl, že Církev se přitom bude spoléhat na dobrovolníky i na již existující církevní zdroje.

A staly se zázraky

Když president Hinckley přistoupil 31. března 2001 k řečnickému pultu a předložil kněžstvu Církve vizi Stálého vzdělávacího fondu, bylo mnohým jasné, že Pánův prorok obdržel vedení.

Když na podzim roku 2001 začali nově jmenovaní vedoucí SVF podle pokynu presidenta Hinckleyho

FOTO BRIAN WILCOX

Stálý vzdělávací fond, který vznikl před deseti lety, pomohl více než 47 000 lidí.

s rychlým poskytováním půjček, zdálo se, že úspěch fondu je nejistý. Kromě prorokova inspirovaného nástinu neexistoval žádný hospodářský plán ani propracovaný návrh. K vytvoření stanov programu byl použit konferenční proslov presidenta Hinckleyho. Stovky žádostí o úvěr zaplavily ústředí Církve již v době, kdy byli teprve povoláváni vedoucí pracovníci programu a vytvářela se jeho základní struktura.

Ale zázraky se již děly. Jen během prvního roku lidé věnovali do programu miliony dolarů. Několik osob, jejichž vzdělání a zkušenosti je předurčovaly k práci ve SVF, bylo schopno okamžitě nastoupit jako dobrovolníci do jeho vedení. Infrastruktura nutná pro fungování SVF po celém světě již byla připravena

díky programu institutů Církevního vzdělávacího systému a díky církevním střediskům pro podporu zaměstnanosti. Vše, co bylo zapotřebí, bylo rychle zajištěno a poskytnuto

„Výzva presidenta Hinckleyho pomáhá těm, kteří do SVF přispívají, i těm, kteří se díky němu zdokonalují, a tak se více přibližují našemu Spasiteli.“

– starší John K. Carmack

to programu „pevný základ“, jak to v dubnu 2002 nazval president Hinckley.¹

Rex Allen, který v současné době slouží ve SVF jako dobrovolník ve funkci ředitele školení a

komunikace, řekl: „Před dávnými časy vztáhl Mojžíš hůl nad Rudé moře a vody se rozestoupily. President Hinckley projevil stejnou víru, když svým prorockým pláštěm mávl nad temným mořem chudoby a zahájil činnost SVF.“

„Je to zázrak,“ opakovaně dosvědčoval president Hinckley.

I po deseti letech mohou ty největší zázraky teprve přijít.

Splněné přísliby

Když president Hinckley oznamoval vytvoření SVF, i ve svých pozdějších proslovech, slíbil, že SVF přinese mnohá požehnání. Každé toto požehnání se naplňuje se stále větší silou tím, jak další lidé získávají díky SVF vzdělání a splácejí svůj úvěr.

Příležitost a zaměstnání

„[Ti, kteří se tohoto programu zúčastní,] budou schopni získat dobré vzdělání, jež je pozvedne z beznaděje chudoby,“ řekl president Hinckley.²

V únoru 2011 byl stav takový, že téměř 90 procent těch, kteří po dokončení studia hledali práci, našlo zaměstnání. 78 procent těch, kteří jsou nyní zaměstnaní, říká, že jejich současné zaměstnání je lepší než to, které měli před absolvováním studia. Průměrný příjem po absolvování studia je u účastníků programu SVF třikrát až čtyřikrát vyšší než příjem před studiem, což představuje obrovské zlepšení životní úrovně.

Rodina a společnost

„Uzavřou sňatek a půjdou vpřed s dovednostmi, jež je budou kvalifikovat k tomu, aby si dobře vydělávali a zaujali místo ve společnosti, kde budou moci významně přispívat,“ prohlásil president Hinckley.³ Jednu třetinu účastníků SVF tvoří v současnosti vdané nebo ženatí.

Starší John K. Carmack, výkonný ředitel SVF, říká: „Jedním z nejpozitivnějších přínosů SVF je prozatím to, že mladí lidé viditelně získávají více naděje. Tato naděje jim dodává odvahu uzavřít sňatek a postupovat v životě kupředu.“

Díky tomu se jejich rostoucí rodiny těší na lepší budoucnost.

Církev a vedoucí

„Jako věrní členové Církve budou platit desátky a oběti, a Církev bude díky jejich přítomnosti v oblastech, kde žijí, mnohem silnější,“ řekl president Hinckley.⁴

V některých oblastech, kde SVF funguje již několik let, je v současnosti 10 až 15 % vedoucích Církve tvořeno účastníky SVF.

„Účastníci povzbuzují k zapojení se do SVF i další mladé lidi, aby se i ti mohli vymanit z chudoby,“ říká Rex Allen. „Po deseti letech jsme svědky toho, že okruh naděje se rozšiřuje tím, že ti, kteří byli požehnáni, se o svá požehnání dělí s dalšími lidmi.“

Vliv na život mnoha lidí

„[SVF] se stane požehnáním pro všechny ty, jejichž života se dotkne – pro mladé muže i ženy, pro jejich budoucí rodinu i pro Církev – ti všichni budou požehnání silnými místními vedoucími,“ slíbil president Hinckley.⁵

Od podzimu 2001 se do programu SVF zapojilo více než 47 000 lidí. Do toho nepočítáme rodiny a příbuzné, pro které je zapojení člena jejich rodiny do SVF pomocí i inspirací; sbory a odbočky, které mají prospěch z členů, kteří dokáží lépe sloužit a pomáhat; a místní ekonomiku, která ke svému růstu potřebuje kvalifikované pracovníky.

„Představte si ten dopad, když uvážíte všechny, na které to má vliv,“ říká bratr Allen. „To se týká i těch, kteří do SVF přispívají – dárců, jejich rodin, jejich sborů a odboček – všem jejich příspěvky přinášejí požehnání.“

„Téměř všichni Svatí posledních dnů jsou s to přispívat pravidelně nějakou částkou do tohoto fondu, i na jiné hodnotné projekty,“ řekl starší Carmack. „Výzva presidenta Hinckleyho pomáhá těm, kteří do SVF přispívají, i těm, kteří se díky němu zdokonalují, a tak se více přibližují našemu Spasiteli.“

Pokračující růst

Prorocká vize Stálého vzdělávacího fondu, kterou představil president Hinckley, se naplňuje tím, jak se vliv tohoto inspirovaného programu šíří dál po celém světě, a bude se

naplňovat ještě ve větším měřítku tím, jak lidé budou poskytovat další příspěvky a splácet půjčky, čímž umožní další generaci, aby se programu zúčastnila, sebe zdokonalila a svou situaci zlepšila.

Další informace o Stálém vzdělávacím fondu najdete na stránkách lds.org. ■

ODKAZY

1. Gordon B. Hinckley, „Církev jde kupředu“, *Liahona*, červenec 2002, 6.
2. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, červenec 2002, 4.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, červenec 2002, 4.
4. Gordon B. Hinckley, „Stálý vzdělávací fond“, *Liahona*, červenec 2001, 62.
5. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, červenec 2001, 62.

Chcete se zúčastnit průzkumu?

Chtěli jste mít někdy vliv na *Liahonu* nebo *Ensign* a na miliony těch, kteří čtou poselství v těchto časopisech? Nyní k tomu máte příležitost. Redakce časopisů hledají členy z celého světa, kteří jsou ochotni napsat své hodnocení a zúčastnit se každý rok několika jednoduchých průzkumů na internetu. Pokud byste se chtěli zapojit, pošlete prosím e-mail na adresu liahona@ldschurch.org nebo ensign@ldschurch.org a jako předmět uveďte „Magazine Evaluation“. Dobrovolníci musejí mít přístup k internetu a musejí být schopni komunikovat anglicky, portugalsky nebo španělsky. Vaše zpětná vazba napomůže tomu, že časopisy budou lépe uspokojovat potřeby čtenářů po celém světě. ■

Bible krále Jakuba má i po čtyřech stech letech vliv na dnešní členy Církve.

400. výročí Bible oslavíme nejlépe tím, že ji budeme více studovat, říká apoštol

„Není to náhodou ani shodou nějakých okolností, že dnes [máme] Bibli,“ řekl starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů.¹ Vysvětluje, že Bible existuje díky poslušnosti spravedlivých lidí, kteří se řídili nabádáními zaznamenanat posvátné zkušenosti a učení, a také díky víře a odvaze dalších lidí, včetně překladatelů, kteří v pozdější době přinášeli mnoho obětí, aby Bibli ochránili a zachovali.

2. května 2011 oslavíme 400. výročí prvního vydání Bible krále Jakuba. Po celém světě si lidé již nyní toto vydání Bible připomínají přednáškami, oslavami, koncerty, řečnickými soutěžemi apod. Členové Kvora Dvanácti apoštolů navrhuji další způsob, jak tuto událost oslavit – tím, že se naučíme mít Bibli rádi, zatímco studujeme Spasitelův život a službu a slova dávných proroků a apoštolů.

„Jak vděční bychom měli být za Bibli svatou!“ řekl starší Ballard. „Mám rád Bibli, její učení, její ponaučení a jejího ducha. ... Mám rád pohled na život a pokoj, který přináší čtení Bible.“²

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů s tím souhlasí. „Milujeme Bibli a vážíme si jí,“ řekl. „Je vždy zmiňovaná jako první kniha našeho kánonu, našich ‚standardních písem‘.“³ Starší Holland nám připomněl, že ke Znovuzřízení došlo díky tomu, že Joseph Smith studoval Bibli a projevil víru ve slib zaznamenaný v Jakubovi 1:5, že Bůh zodpoví naše modlitby.

Když starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů připomínal události, jež připravily cestu pro Znovuzřízení, hovořil s vděčností o všech, kteří se zasloužili o přeložení a vydání Bible. Díky jejich práci si Bibli krále Jakuba mohl přečíst každý – a protože ji měl

i Joseph Smith, byla na zemi znovu-zřízena pravá Církev. „[Není divu], že verze krále Jakuba je dnes schválenou anglickou Biblí Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů,“ řekl starší Hales.⁴

„Musíme mít vždy na paměti bezpočet mučedníků, kteří znali ... moc [Bible] a kteří obětovali svůj život, abychom my v jejích slovech mohli najít cestu k věčnému štěstí a k pokoji v království našeho Nebeského Otce,“ řekl starší Ballard.⁵

President Boyd K. Packer, president Kvora Dvanácti apoštolů, vyprávěl o tom, jak si prohlížel jednu staletou rodnou Bibli a na její titulní straně našel tento citát: „Ten nejlepší dojem může Bible udělat tehdy, když se vtiskne čtenáři do srdce.“⁶ K tomu připojuje tento verš: „List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a čtou všichni lidé.“ (2. Korintským 3:2.)

Budeme-li Bibli i další posvátné texty písem znát a budeme-li je mít rádi, můžeme tím vyjádřit vděčnost za Znovuzřízení evangelia, a můžeme se těšit z jeho požehnání.

„Uvažte, jak nesmírně jsme požehnáni tím, že máme Bibli svatou a dalších asi 900 stran písem,“ řekl starší D. Todd Christofferson. „Kéž neustále hodujeme na slovech Kristových, která nám řeknou vše, co máme činit.“⁷ ■

ODKAZY

1. M. Russell Ballard, „Zázrak Bible svaté“, *Liahona*, květen 2007, 80.
2. M. Russell Ballard, *Liahona*, květen 2007, 81.
3. Jeffrey R. Holland, „Slova má ... nikdy neustávají“, *Liahona*, květen 2008, 91.
4. Robert D. Hales, „Příprava na Znovuzřízení a Druhý příchod: ‚Ruka má bude nad tebou‘“, *Liahona*, listopad 2005, 88.
5. M. Russell Ballard, *Liahona*, květen 2007, 80.
6. Boyd K. Packer, „Kniha Mormonova – Další svědectví o Ježíši Kristu“, *Liahona*, leden 2002, 71.
7. D. Todd Christofferson, „Požehnání plynoucí z písem“, *Liahona*, květen 2010, 32.

Architektonické vyobrazení chrámu Řím Itálie

*„Každý chrám je dům Boží, plní tytéž funkce a nabízí tatáž požehnání a obřady,“
řekl president Thomas S. Monson na nedělním dopoledním zasedání. „Chrámy v Římě je, a to je unikum,
stavěn na jednom z historicky nejvýznamnějších míst na světě, ve městě, kde dávní apoštolové Petr a Pavel
kázali evangelium Kristovo. ... Nadchází doba, kdy budou věrní členové v tomto
,Věčném městě‘ přijímat obřady věčné podstaty ve svatém domě Božím.“*

Dovolte mi podělit se s vámi o svou lásku ke Spasiteli, a vyjádřit vděk za Jeho velikou smírnou oběť pro nás. ... Jsem přesvědčen o tom, že nikdo z nás nedokáže pochopit plný význam toho, co pro nás Kristus v Getsemane vykonal, ale jsem každý den svého života vděčný za Jeho smírnou oběť za nás,“ řekl prezident Thomas S. Monson na závěr 181. výroční generální konference. „... Sestoupil pod všechny věci, aby všechny věci mohl spasit. Tím nám dal život přesahující tuto smrtelnou existenci. Vykoupil nás z Pádu Adamova. Jsem Mu z hloubi duše vděčný. Učil nás, jak máme žít. Učil nás, jak máme zemřít. Zajistil naše spasení.“